K E T H E R

Primul eseu 18.01.2000

QUA VADIS?

Motto: „*Patria mea este limba română*”
Nichita Stănescu

Autorul acestor eseuri şi-a propus, mai demult, să-şi clarifice direcţia existenţială, acum, la jumătatea mandatului terestru.

După o activitate politică mediocră şi oscilantă, după câteva eşecuri personale grave – un divorţ, moartea ambilor părinţi – după o cădere continuă în plan profesional (nefinalizarea tezei de doctorat, transferul în mediul rural) după o serie de oscilaţii în planul înţelegerii sensului profund al religiei, ei bine, după toate acestea, autorul acestor eseuri s-a hotărât să-şi aşterne gândurile pe hârtie pentru că a fost atins de aripa îngerului său protector care l-a inspirat. Din nou…

El consideră că are ceva de spus: ceva ce ar putea schimba evoluţia secolului al XXI – lea.

Să fie oare un imens orgoliu?

Toate eşecurile sale anterioare, însumate într-o cădere constantă, nu reprezintă pentru el decât o ucenicie, o şcoală pentru înălţarea în plan spiritual, ce se prefigurează.

Ca Tucidide după eşecul în alegerile ateniene sau ca Rembrandt după moartea Saskiei…

Concret, el şi-a propus să devină un ***guru*** al eqolocraţiei dominante în secolul al XXI – lea.

De ce? Poate din întâmplare … Sau poate dintr-o revelaţie onirică. Cu siguranţă este un destin pe care şi l-a descoperit şi care îl marchează: spre noul secol, spre alte teritorii şi, esenţial, spre reliefarea eului său profund: tiranic cu el însuşi dar binevoitor cu ceilalţi, mereu spre lumină în interiorul său dar mângâind tonurile cenuşii cu blândeţea vorbelor sale în interiorul celorlalţi, neacceptând nici un fel de compromisuri pentru el, dar îndrumându-şi prietenii de idei spre toleranţă; un paradox.

Pentru că existenţa reprezintă infinit mai mult decât miliardele accumulate din excrocheriile oficiale ale membrilor

clasei politice balcanice; sau oricum, reprezintă altceva. Pentru el…

… Cel care a fost un stâlp al acesteia, un king's „maker". Oricum, un mare naiv. Din fericire şi-a dat seama, poate la timp. Ca Niccolo Machiavelli…

Ar fi util să ne aplecăm puţin, cu răbdare, asupra a „sutre"- lor sale. Ce spuneţi?

Al doilea eseu 11.10.2000

PRIMA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNŢELEPŢI

Plutaşii de iceberg-uri (I)

Către Geografi,

De ce continuăm să locuim în apartamente minuscule, în blocuri care zgârâie cerul, târându-ne fericiţi, zi de zi, în coloane şerpuitoare ce ne agresează plămânii, creierul şi, în cele din urmă, spiritul? pentru că zeul- automobil (ne-nchinăm la idoli!) este de o ineficienţă ciclopică. Deşi încap 4 sau 5 hominide, adesea, se lăfăie doar una care, dacă ar merge cu 90 km/h, ar avea nevoie de 20 arbori pentru a neutraliza efectul gazelor nocive emanate.

De ce preferăm să ardem până la ultima picătură, petrolul care a reprezentat pentru noi, cei moderni, un corn al abundenţei ce ne-a înceţoşat minţile, împiedicându-ne să inventăm altceva, mai eficient?

De ce ne lăsăm purtaţi de valul conformismului alimentar acceptând ca 40%dintre colegele noastre şi 32% dintre noi, cei de 40-49 ani, să rămânem supraponderali?

Răspunsul nu poate fi decât unul sigur: pentru că nu mai suntem «geografi».

Ce este un geograf? Veţi întreba miraţi.

În primul rând este un hominid ştampilat genetic cu acel factor al riscului numit „factorul 11" care-i permite să "devoreze aventura". El nu se simte bine decât în mijlocul furtunii, călare pe valuri cu surf-ul, pe crestele alpine, pe stâncile golaşe, la vânătoare de rechini sau la safari fotografic.

El nu este un egoist pentru că îşi împărtăşeşte aventura, cu bucurie, semenilor.

Adesea este un singuratic pentru că revine în «cutia sa de chibrituri» (apartementul blocurilor balcanice) pentru a pleca din nou.

Deşi s-a născut pe uscat, pentru el« acasă» înseamnă oceanul… sau farmecul depărtărilor, deşertul, gheţarii, pădurea şi cerul.

El este mai mult decât un cascador pentru că nu doar meseria ci şi credinţa sa reprezintă riscul.

Nu are neapărat nevoie de şcoală pentru că are viaţa de călător în sânge. Dacă uneori, pe acest fond genetic, se inoculează şi studiile, şi dacă ele nu au tocit de tot spiritul de aventură, atunci ar putea rezulta o masă critică ce a primit, recent, un nume: «EQONET» -ul.

Al treilea eseu 02.03.2001

MUNCA EQONETICĂ

Motto : „*Singurele obstacole în calea realizărilor de mâine sunt îndoielile noastre de azi*”

Franklin D. Roosevelt

Apelativul „muncă” a fost folosit pentru prima oară în sensul de „efort fizic direcţionat spre acoperirea nevoilor materiale ale comunităţii” în anul 1776, în Dicţionarul Enciclopedic Oxford, după cum relatează Zygmunt BAUMAN în strălucitul său eseu „Modernitatea lichidă”. Sensul atribuit muncii de „trudă fizică şi mintală” nu se referă şi la scopul acestei trude care poate fi – şi a fost într-adevăr – zadarnic. Mult prea frecvent, omul *LUMII CONVEXE* a muncit în zadar; pentru acumularea de bunuri materiale fără limite, pentru o familie tot mai numeroasă, pentru o supravieţuire mereu la limita sărăciei… Şi rezultatul? O inundaţie sau un incendiu care l-au ruinat, transformându-l în înţelept. Pentru *LUMEA CONCAVĂ,* ceva apropiat de acest termen ar fi o traducere a sintagmei vechilor greci «ποιεσισ» care ar însemna fabricare creatoare la care ar trebui să adăugăm şi jocul. Cam aceasta ar fi munca eqonetică. Un amestec de creaţie şi joc. S-ar face-n preajma domiciliului, în macromodulul piramidal în sectoarele

piscicultură, sere, culturi hidroponice; în apartament, în faţa monitorului TV; ar mai fi munca destinată studiului pentru împlinirea idealului care consideră cunoaşterea ca o profesie. Practic, omul *LUMII CONCAVE* nu are timp să se plictisească, lucrând în trei – patru sectoare, în acelaşi timp, dar în spaţiul locuinţei sale. Bogăţia mai mare şi stresul mai mic îl vor mulţumi pentru o anumită perioadă până când va născoci altceva.

Al patrulea eseu 21.12.2000

FORMULA MAGICĂ

Deşi pare o copilărie afirmarea emfatică a unei formule arhicunoscute de milenii drept formula fundamentară a lumii piramidale, sunt câteva neclarităţi asupra cărora, cândva, în viitor, se va mai insista.

Această formulă este: $4=\pi\sqrt{\phi}$.

Cifra 4, în tradiţia pitagoreică, simbolizează o fundaţie solidă în sens static dar şi echilibru în sens dinamic; ceva de la care totul porneşte, fie în sus fie în jos. Oare Dumnezeu a creat «Lumea» pornind de la patru«cărămizi» fundamentale: hidrogen, oxigen, azot şi carbon?

Cifra π face legătura dintre geometria statică şi cea dinamică; este un intermediar, este un simbol al modularităţii. Asupra valorii sale reale va trebui să insistăm.

Cifra ϕ reprezintă frumuseţea, având valoarea de 1.6180396. De unde rezultă acest aşa numit număr de aur? Din rapoartele cifrelor şirului lui FIBONACCI sau mai simplu din formula $(1+\sqrt{5})/2$.

Este interensantă, poate, o observaţie: Dacă am considera o piramidă cu latura bazei de două unităţi, înălţimea acesteia ar fi de 1,2720196 unităţi repezentând numărul $\sqrt{\phi}$. Apotema piramidei noastre ar fi de 1,618 unităţi. Iată, din nou numărul frumuseţii: ϕ. Ei bine, vechii egipteni au avut în vedere pentru piramidele lor, respectarea acestor corelaţii. Cu siguranţă că înălţimea iniţială a piramidelor trebuie să fi fost un multiplu de $\sqrt{\phi}$ care reprezintă doi coţi egipteni, iar apotema, un multiplu de ϕ păstrând unghiul clasic al piramidei lui Keops, de $51^0 51'$.

Şi o ultimă remarcă, în acest context: pentru a determina, cu precizie, numărul π aplicăm formula magică: $4=\pi\sqrt{\phi} \Rightarrow \pi = 4 /$

$\sqrt{\phi}$ ⇒ π = 4 /1,2720196 ⇒ π = 3,14*46* ceea ce presupune o diferenţă clară faţă de valoarea pe care o ştim noi cei moderni: 3,14*159*(!?)

Autorul acestor eseuri şi-a luat libertatea de a folosi valoarea egipteană a numărului π care închide perfect toate determinările spaţiale.

Al cincilea eseu 03.03.2001

PARATRĂZNETUL POSTINDUSTRIAL

Motto : *„A face un pas nou, a construi o lume nouă – iată lucrurile de care oamenii se tem cel mai mult”*
Fiodor Dostoievski

Pentru a putea observa spaţiul ideal de captare a energiei cosmice într-o minipiramidă SETH având latura bazei de 8 metri şi înălţimea de 5,088 metri şi, implicit, configuraţia interioară în funcţie de utilităţi (dormitoare, camere de zi, băi, bucătării, magazii, depozite alimentare, etc.), vom putea face un experiment, reducând la scara de 1:10, modelul nostru uman şi analizând înmulţirea unei populaţii de rozătoare mici, curate şi foarte profitabile: chinchilla.

Decât să le creştem în bucătăriile noastre, le vom face, în loc de cuşcă, o structură romboidală cu latura bazei de 2 metri şi înălţimea de 1,272 metri, compartimentată în paliere semideschise cu înălţimea de 25,4 cm. După înmulţirea câtorva generaţii, vom extinde experimentul, atât în plan orizontal cât şi vertical, acoperind o structură piramidală cu latura bazei de 10 metri şi înăţimea de 6,36 metri. Aceasta înseamnă că putem să obţinem două tipuri de microclimat: cel al macrostructurii şi microclimatele interioare. Dar cel mai interesant aspect va fi cel legat de configuraţia forţelor interioare care vor ghida comportamentul şi starea fizică a acestor animale.

Mai mult, această structură va putea fi amplasată pe piloni telescopici, inclusiv în zone seismice unde îşi va păstra perfecta orizontalitate (fiind dotată cu giroscop antiseismic).

De asemenea, va fi foarte interesantă amplasarea în peşteri, unde ne vom strădui să obţinem o lumină artificială cât

mai aproapiată de cea de la suprafaţa Pământului pentru intervalul de timp când chinchilele nu dorm.

Dacă experimentul va fi încununat de succes, vom vedea atât calitatea blănurilor acestor pui cât şi gradul de reproducere normală a acestei populaţii poligame.

Desigur, populaţia umană nu este o societate de cobai supuşi experimentelor. Dar va fi util să ştim care sunt spaţiile benefice ale noilor noastre case înălţate pe piloni telescopici antiseismici, unde vom putea dormi încărcându-ne cu energie cosmică.

Pentru că va trebui să găsim, tot în aceste case ale noastre, şi locuri propice pentru ateliere, birouri, săli de teleconferinţe: o adevărată muncă la domiciliu, lejeră, nestresantă şi, de multe ori mai profitabilă decât cea din cadrul societăţii industriale.

Experimentele ulterioare, cu peşti, cu albine, cu păsări de casă, etc., ne vor confirma, probabil, primele speranţe.

Al şaselea eseu 04.04.2001

CANADA EQONETICĂ

De departe, acest imens teritoriu are cel mai ridicat potenţial eqonetic. Cu o suprafaţă totală 9.976.139 km^2 ar putea adăposti cele şase miliarde locuitori ai Terrei pe doar 2.666.666 km^2, reprezentând 26,73 % din întreaga sa suprafaţă. Presupunând, prin absurd, că toată Canada ar deveni o lume concavă, ar însemna că ea ar avea 22.4 miliarde locuitori, adică de 3.7 ori mai mult decât actuala populaţie a globului. Desigur, aceasta nu se va-ntâmpla niciodată pentru că, în mod normal, populaţia uscatului nu va trebui să depăşească 3.375 miliarde locuitori ocupând, cu un spaţiu concav, doar 1% din teritoriul continentelor şi cel mult 8.1 miliarde locuitori pe insule artificiale în spaţiul oceanelor. În total, pe Terra ar vieţui vreo 12 miliarde locuitori. Dar aceşti cetăţeni ai *LUMII CONCAVE* sunt total diferiţi de cohortele de analfabeţi, înfometaţi, subdezvoltaţi, bolnăvicioşi, cu mentalităţi tribale, născuţi pentru a trăi într-o veşnică sclavie. De fapt, nu-i vina lor. Ei reproduc o societate colonială revolută.

Dar să revenim la Canada.

În primul rând mentalitatea locuitorilor săi: deschisă spre a primi imigranţi şi pregătită să-i asimileze, civilizându-l rapid; este o societate fagică.

Apoi, imensele resurse de apă proaspătă, gheţari şi potenţialul hidroenergetic ridicat reprezintă argumente solide.

În sfârşit, deschiderea spre provincii, descentralizarea conceptuală dominantă.

Este adevărat că Provincia Quebec reprezintă un alt continent metacultural în cadrul federaţiei, dar şi „Cascadia” având ca nod catalizator Vancouver-ul va putea deveni, de asemenea, un astfel de continent.

Iată aşadar că există premisele pentru o concurenţă benefică între regiunile geografice, între provinciile federale, pentru o dezvoltare eqonetică accelerată.

Dacă s-ar construi LUMEA CONCAVĂ canadiană doar pe o zecime din suprafaţa celor 250.000 de lacuri (ceea ce reprezintă 60.000 km^2) ar rezulta o populaţie de 135 milioane locuitori.

Şi, pentru a nu mai lungi vorba, dacă provincia Quebec s-ar acoperi de spaţii concave pe o zecime din suprafaţa sa, ar rezulta o populaţie totală de peste 380 milioane imdivizi, adică de 6,5 ori mai mult decât întreaga populaţie a Franţei actuale.

În concluzie, trebuie subliniat faptul că eqopiramidele se pot dezvolta cel mai bine pe teritoriul canadian, asigurând un climat interior tropical în mijlocul gheţurilor veşnice.

Al şaptelea eseu 10.09.2000

EUGLENA VERDE

Înseamnă ceva de tranziţie, din câte ne amintim de pe vremea fericitei noastre copilării. Eu - însumi mă simt o euglenă verde pentru că am fost crescut şi educat într-un secol materialist şi plonjez acum, nepregătit la nivel psihic, într-un secol al spiritului: secolul al XXI-lea. Acesta va fi piatra de temelie a unui alt viitor al umanităţii, nu neapărat mai bun – nici nu este important acest aspect – ci mai dinamic, în sens creativ.

Care este sensul existenţei noastre?

La această întrebare fiecare dintre noi avem răspunsuri diferite. Mult prea mulţi preferă să-şi cultive pământurile,

relaxându-se în compania unei hetaïre, desigur cu sticla de vin alături... aşteptând pensionarea!

După 60 de ani fiecare dintre aceşti indivizi este fericit pentru că este un asistat social, pentru că i se cuvine un venit lunar garantat care-l propulsează spre un viitor modest, dar, speră el, cât mai îndelungat. Este o enormă greşeală pentru că potenţialul humanoizilor este nelimitat. El se rezumă, în primul rând, la spirit.

Să vedem ce înseamnă o nouă direcţie de dezvoltare social-economică în secolul al XXI- lea...

- Oraşe supradimensionate cu locuitori robotizaţi lucrând în uzine care reproduc o societate revolută a secolului al XIX-lea?
- O mentalitate industrială, de fabrică, ce presupune doar o dezvoltare materială accelerată?
- O sclavie a bunurilor materiale?
- O globatizare generală ce va presupune încadrarea într-o economie mondială cu o creştere benefică a bunăstării dar cu disiparea sensului existenţei în infinite posibilităţi ludice?
- Nu! Sensul existenţei noastre, ca humanoizi, este expansiunea spre alte tărâmuri: deşerturi, calote glaciare, oceane, spaţiul cosmic apropiat (Centura Lagrange şi obligatoriu, colonizarea Lunii). Acesta este scopul eqolocraţilor. După aceea, noi ne-am încetat misiunea. Vor veni urmaşii noştri şi ne vor spune ce avem de făcut (nouă, spirite eterne, deja). De-abia acum am înţeles importanţa reflectării... Privind natura, cu ochii spre linia orizontului, spre albastrul cerului, visând...

Acesta este sensul existenţei noastre: dispre Pământ spre stele!

Al optulea eseu 21.02.2001

DOAR TEORIE

Motto: *„Aveţi răbdare cu oamenii pentru că arborele de bambus chinezesc nu dă nici un semn de creştere timp ce cinci ani, apoi creşte toată înălţimea sa în doar şase săptămâni*”

«Proverb chinezesc»

Eqonetologia este, cu siguranţă, un termen impropriu. În accepţiunea celui care l-a propus, el ar dori să desemneze un fel de ştiinţă a conexiunilor având ca piloni de susţinere două elemente ce se întrepătrund: reţelele formate din societăţi autoreplicante şi mediul concav anostil impregnat cu inteligenţă, apă şi energie. De fapt, chiar denumirea trimite la demersul acestei ştiinţe a reţelelor ecologice.

Mediul concav semnifică doar spaţiile piramidale construite de către autoreplicanţi ce devin un fel de cochilie protectoare de sisteme închise faţă de mediul convex dar având o caracteristică dominantă: hipermodularitaritatea.

Aceasta înseamnă posibilitatea de a forma reţele multiple atunci când condiţiile exterioare sunt favorabile şi şansa de a se plia în propriile structuri modulare atunci când mediul exterior este ostil.

Ar putea fi un fel de metasociologie a oamenilor şi a roboţilor. Dar ce va deveni eqonetologia vor putea spune doar viitori savanţi prin imtermediul tezelor lor.

În secolul al XXI-lea a venit, în sfârşit, vremea ştiinţei, dar o altfel de ştiinţă, nu fetişizantă ca în secolele al XIX-lea şi al XX-lea ci organică, umanistă şi verificabilă asupra finalităţilor sale care au fost deseori distructive.

Al nouălea eseu 25.11.2000

CONEXIUNI EQONETICE

Conceptul de casă eqopiramidală a provenit de la o lectură a lui Paul LIEKENS (Efectul de piramidă) despre implicaţiile benefice asupra plantelor, implicaţii obţinute în spaţiile piramidale.

Pe parcurs, însă, el s-a tranferat, «explodând» în mintea autorului acestor eseuri, într-o schiţă a unui proiect, la prima vedere, fantastic. Dinspre domeniul – MACRO – «venea» piramida lui Keops cu istoria sa extraordinară, cu dimensiunile sale enorme, cu orientarea sa perfectă spre Nordul magnetic şi enigma datării construirii sale. Să fi apărut în urmă cu 28.850 ani? Parcă-aş înclina spre această ipoteză...

Dispre domeniul – MICRO – se-nfiripa dorinţa de a locui într-o căsuţă semitransparentă şi piramidală pentru a beneficia

de efectele terapeutice descrise de Paul LIEKENS. Din impactul celor doua domenii a luat naştere «EQONET»-ul care, pe parcursul câtorva săptămâni, s-a metamorfozat semantic în *„LUMEA CONCAVĂ”.*

Astfel, cele trei axiome ale eqonet-ului sunt: modularitatea, echilibrul şi transparenţa.

Ce înseamnă fiecare dintre ele?

Modularitatea presupune o multitudine de combinaţii pornind de la o suprafaţă standard pe care am numit-o *eqoteritoriu* şi care ocupă un areal de 40.000 hectare.

În sus, eqoteritoriile se pot grupa după criterii ce nu mai au nici o legătură cu arealul de teren ocupat ci doar cu afinităţile membrilor acestor federaţii şi confederaţii. Nu există restricţii în privinţa numărului de eqoteritorii dar probabil că practica va reliefa un anumit optim care să permită o bună funcţionare a acestor asocieri.

Şi iată că am ajuns la a doua axiomă: echilibrul care presupune un minim şi un maxim. Dincolo de aceste condiţionări orice sistem nu mai poate funcţiona.

În stârşit, a treia axiomă: transparenţa; înseamnă frumuseţe, armonie, un perete înclinat de culoare albastră având nişte norişori albi, o temperatură constantă de 20^0 Celsius. Pe scurt, cum spun francezii: «la joie de vivre».

Iată motivele care ne determină să ne construim case eqopiramidale.

Al zecelea eseu 24.01.2001

EPISTOLA ÎNTÂI CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Preliminarii

Rifle, Colorado / S.U.A.

Stimate Domnule SAVAGE,

V-am citit cartea «PROIECTUL MILENIUM – Colonizarea galaxiei în opt paşi uşor de făcut», pe nerăsuflate, în toamna anului 1997. Dar, imensul merit al ei a fost altul; în ciuda diverselor preocupări ale mele, uneori la limita suportabilului, un

gând revenea constant asupra minţii mele: «PROIECTUL MILENIUM». Adesea, în multe vise, mi-au revenit idei sugerate de către Domnia Voastră în această carte unică.

De aceea cred că a venit timpul să vă scriu şi am considerat potrivit să includ scrisoarea mea deschisă în cartea pe care am intitulat-o „LUMEA CONCAVĂ''.

Deşi suntem de aceeaşi vârstă, pentru mine aţi fost, timp de trei ani (după ce v-am citit) mai mult decât un maestru spiritual.

Foarte recent, înainte de a observa nişte corelaţii astronomice uluitoare eram convins că Domnia Voastră sunteţi ultimul profet. Eram absolut sigur că Era Spaţială nu va putea începe decât prin aplicarea soluţiilor dumneavoastră sugerate în «PROIECTULUI MILENIUM».

Acum ştiu că în ciuda aparentei simplităţi a soluţiilor sugerate în cartea Domniei Voastre, din nefericire, cele mai multe dintre ele nu vor fi aplicate niciodată.

De aceea m-am gândit să vă scriu: pentru că doresc să ne eliberăm din «închisoarea gravitaţională».

Vreau să ne extindem, exploatând resursele oceanelor şi făcând acel salt peste "prăpastie" pentru a trece „dincolo"... în cosmos, unde ne este locul.

În acest sens, fascinanta dumneavoastră carte a fost un ghid extrem de util pentru mine. Mi-aţi deschis pofta de a sorbi din licoarea infinitului. Doar de mine depinde, acum, să caut nectarul zeilor.

De aceea vă rog să consideraţi critica mea la adresa unor soluţii din «PROIECTUL MILENIUM» ca un exerciţiu suprem de admiraţie. Este ca şi cum m-aţi fi luat gratuit, la o primbare orbitală şi cu un vehicul ce gravitează cu 8 km/s iar mie, infidelul, în loc să vă zeific pentru şansa de a privi – măcar şi pentru o clipă - Pământul în întregul său, îmi vine ideea de a „sări dincolo" pe orbita lunară şi aflu cum să o fac.

Ei bine, de aceea sunteţi un mare maestru al Erei Spaţiale. Pentru că, în ceea ce mă priveşte, fără să fi citit cartea Domniei Voastre, nu mi-ar fi venit niciodată vreo idee de extindere, posibilă şi ieftină, spre un spaţiu nelimitat. Dacă «LUMEA(mea) CONCAVĂ» va deveni realitate, atunci meritul esenţial vă va reveni pentru că mi-aţi purtat paşii până la o bifurcaţie de unde drumul meu duce spre stele. Permite-ţi-mi să vă mulţumesc

pentru şansa oferită de a vedea «chipul speranţei» pe care doar «PROIECTUL MILENIUM», prin poarta întredeschisă, mi l-a arătat.

Vă voi rămâne îndatorat dacă veţi avea răbdarea de a-mi citi şi celelalte eseuri ale «LUMII CONCAVE».

Undeva în Nordul Balcanilor Cu prietenie, A.A.

C H O K M A H

Al unsprezecelea eseu 20.02.2001

TEORIE ŞI PRACTICĂ EQONETICĂ

Motto : *„Acolo unde există o puternică dorinţă de a reuşi şi un spirit constructiv în faţa obstacolelor, rezultatele pozitive pot uimi”*.

Anonimus oeconomicus

Iată că, de curând, noi humanoizii am păşit într-un nou mileniu, trăgând după noi poveri uriaşe de «ingrediente comportamentale» care, de-a lungul vremurilor, s-au dovedit utile dar inevitabil, au devenit perimate acum.

Navigăm, însă, la întâmplare spre un viitor nedefinit, ceţos, unde ne aşteaptă, în imaginaţia noastră primitivă, dragoni ai apocalipsului, gata să ne înghită. Păstrăm o teamă ancestrală în faţa noului, a schimbării, a adaptării rapide. Oare ni s-au tocit simţurile de cuceritori ai spaţiilor necunoscute?

Este adevărat, însă, că am experimentat navigaţia spre modele de viitor proiectate de ingineri sociali cu rezultate catastrofale cunoscute în secolul trecut: nazismul şi comunismul.

Şi atunci spre ce să ne-ndreptăm? Sau, mai bine să nu ne gândim şi să aşteptăm cometa eliberatoare ce ne va rezolva temerile prin impactul cu planeta noastră?

La aceste întrebări şi la cele ce urmează vom încerca să răspundem, împreună. Iată întrebările:

- Va fi omul singurul purtător al spiritului universal sau vor putea fi cooptate atât clonele umane cât şi cyberii (roboţii)?
- Va fi preferată o societate antagonică împărţită în caste de humanoizi, clone şi cyberi sau vor fi cooptate noile «creaturi» într-un sistem multicultural, multietnic şi «multicastic»?
- Va fi posibil un asemenea sincretism?

- Se va mulţumi noua societate (humanoizi, clone şi cyberi), doar cu Terra sau se va extinde în spaţiul cosmic?
- Îşi va fixa, noua societate, etape temporare de cucerire organică spaţială sau va naviga, în continuare, haotic, menţinând acelaşi obiectiv micronic, potrivit pentru societatea furnicilor: «creşterea P.I.B.[i]»- ului?
- Şi, în sfârşit, care va fi metoda de lucru preferată a acestei noi societăţi: persuasiunea democratică sau constrângerea mesianică totalitară?

Vom încerca să găsim câteva răspunsuri posibile doar la nivel conceptual; realitatea însă, o vom trăi în deceniile viitoare când ne vom putea compara gândurile de acum cu acel ambient palpabil. Să pornim, deci…

Al doisprezecilea eseu 28.02.2001

CELE PATRU CRITERII ALE LUMII CONCAVE

S-a pus adesea întrebarea, în diverse medii culturale europene: de ce a fost posibilă apariţia civilizaţiei nord-americane pe acel continent şi nu undeva în „Lumea veche''? Întrebarea este rezumativă şi simplificatoare faţă de cea reală dar răspunsul sugerează sensul complet al explicaţiei. Acesta ar fi: pentru că în deşert, sau într-un areal virgin, poţi să construieşti totul începând cu fundaţia, pe când pe ruine nu poţi, cu atât mai mult cu cât ne leagă sublime amintiri.

Ei bine, din punct de vedere al autorului acestui eseu, fraza de mai sus semnifică primul criteriu de existenţă al LUMII CONCAVE: mediul anostil; atât pentru a construi o casă eqopiramidală, cât şi pentru a extinde reţeaua eqonetică în scopul fondării unei lumi concave: spaţiul liber, deşertul, calota glacială, lacurile, insulele pustii, imensitatea oceanelor, taigaua, Luna, oriunde cât mai departe de mentalităţile acelei LUMI CONVEXE.

Al doilea criteriu necesar deopotrivă pentru apariţia reţelei eqonetice şi implicit pentru cultivarea spirulinei, în fiecare macromodul eqopiramidal, este reprezentat de inteligenţa constructorilor prin alegerea metodei paşilor mărunţi (o

---

[i] P.I.B. = produsul intern brut

dezvoltare moderată cu prezentarea rezultatelor pozitive şi apoi cu trecerea pe următorul palier al progresului) dar şi de inteligenţa de perpectivă a sponsorilor LUMII CONCAVE: bancheri, baroni ai mass-media, politicieni, etc.

Al treilea criteriu al apariţiei LUMII CONCAVE îl reprezintă o resursă vitală: apa. Asta înseamnă că este mult mai simplu de amplasat o reţea eqonetică pe calota glaciară decât în deşert. Cu atât mai mult cu cât climatul din interiorul eqopiramidelor poate fi reglat la indicatorul «tropical».

Şi, în sfârşit, al patrulea criteriu esenţial este energia ca resursă potenţială regenerabilă şi nepoluantă, cantonată în arealul de amenajat: cea eoliană, cea mareomotrică sau hidroenergia reprezintă premise obligatorii pentru reţea.

În rest, toate bogăţiile lumii nu sunt decât handicapuri care pot devia LUMEA CONCAVĂ de la adevărata provocare cu viitorul: un sistem ce poate deveni perfect închis faţă de mediul exterior şi, desigur, un sistem autoreplicant.

Al treisprezecelea eseu 12.10.2000

A DOUA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNŢELEPŢI

Plutaşii de iceberg-uri (II)

Către Geografi,

Iată cum vom face…

Fiecare dintre noi, care s-a săturat să reproducă această lume, care oricum va fi în agonie peste câteva decenii, va începe cu cel mai simplu pas: îşi va construi o casă, relativ mică, cu două nivele având o suprafaţă totală de 80m^2 şi alături o seră de aceeaşi suprafaţa. Dar nu va fi contruită oriunde ci numai în deşert.

Energia solară va prisosi (2000 kwh/m^2) în schimb, apa va fi extrem de rară. Şi de-abia aici intervine şansa:pentru că nişte aventurieri ai Terrei atât aşteaptă: să facă *rodeo* pe iceberg-uri. Nu trebuie decât să existe solicitări pentru cea mai pură apă: cea a gheţarilor.

Şi noi, cei născuţi geografi, ne vom repezi, hămesiţi de aventură.

Iată o simbioză perfectă: între casele noastre piramidale situate în deşert, colcăind de energie solară dar lipsite de apă şi casele noastre situate pe plutele ce remorchează, topesc parţial şi prelucrează iceberg-urile.

Vor avea, desigur, acoperişuri transparente, vor converti energia vânturilor în curent electric dar şi pe cea solară cu ajutorul celulelor fotovoltaice, se vor lăsa purtate de curenţii marini, exploatându-i electric şi vor fi remorcate, uneori, de uriaşe vapoare atomice. Aceste plute vor fi nişte insule purtate de curenţi.

Şi geografii prin naştere, şomeri în lumea aceasta a uscatului, vor deveni: hotelieri, producători de hidrogen, energeticieni, cultivatori de spirulină şi crescători de homari, de somoni şi caracatiţe, producători de perle şi, în primul rând, horticultori de eqopiramide... adică nişte oameni fericiţi. Pe scurt, ei se vor numi: plutaşii de iceberg-uri.

Al paisprezecelea eseu 26.02.2001

REVOLUŢIA „B.G.”[i]

În urmă cu**,** câteva decenii a fost iniţiată aşa-numita <<revoţie verde>> care presupunea o creştere apreciabilă a recoltelor prin folosirea unor soiuri îmbunătăţite de plante (hibrizii de porumb ar fi un exemplu) pe terenuri irigate sau defrişate (Amazonia), cu un aport considerabil de îngrăşăminte chimice produse industrial.

Era evident (deşi nu a fost pentru experţii acelor timpuri) că nici un fel de creştere extensivă a producţiilor agricole nu va putea rezolva, niciodată, criza alimentară a omenirii. Aceasta este o falsă problemă ca de altfel toate crizele LUMII CONVEXE. S-a preferat întotdeauna, în mod voit, să se gândească numai în mod orizontal, global şi cantitativ. Pentru a putea rezolva, cu uşurinţă, orice posibilă «criză de creştere» obişnuim să gândim vertical-modular şi calitativ în noua LUME CONCAVĂ.

Ar fi, poate, mai corect să nu folosim sintagma<<criză de creştere>> ci <<criză a echilibrului intern>>.

Greşeala experţilor – iniţiatori ai <<revoluţiei verzi>> a constat în tratarea amodulară a lumii.

---

[i] B.G. – blue-green (albastru-verde).

În primul rând obiectivele acelei *LUMI CONVEXE* erau subordonate unui zeu mărunt din Pantheonul viitorului ce îndeplineşte şi funcţia de contabil al zeilor. Deja îl cunoaştem; se numeşte P.I.B.[i] Poziţia sa în ierarhia cerească: a zecea (MALKUTH). La mare modă erau: producţia de oţel pe cap de locuitor, cantitatea de grâu produsă pe cap de locuitor, numărul de automobile la mia de locuitori, numărul de televizoare, etc. Este inutil să mai înşir acele enormităţi care ne-au intrat în sânge, la toţi, şi ne vine atât de greu să le eliminăm.

De fapt <<criza de creştere>> înseamnă dezvoltarea exagerată a unui singur element din sistem în dauna celorlalte pe care le sufocă malign.

Astfel, la nivel conceptual <<revoluţia verde>> a încercat să ţină pasul dintre elementul <<hrană>> şi elementul <<populaţie>> care creştea exploziv, în special în aşa-zisă lume a treia, adică în lumea ţărilor sărace în deceniile al şaptelea şi al optulea al secolului al XX-lea. Până la urmă, a apărut un element de reglare (însă având semnul negativ) al sistemului hrană - populaţie: maladie SIDA.

- Ce vrea să precizeze de fapt acest eseu?
- În primul rând că imitarea modului de hrănire al occidentalilor – care constă într-un exces de lipide, de protide şi de sare, un sistem de alimentaţie hipercaloric comparativ cu nivelul efortului zilnic (a învârti volanul automobilului nu înseamnă sport), dar relativ sărac în fibre vegetale solubile şi insolubile, precum şi procesarea accentuată a alimentelor – nu-i o soluţie pentru nici un locuitor al lumii a treia şi nici pentru occidentalii -înşişi. Aceasta înseamnă că putem să reducem integral consumul de carne de vită, eliberând imense suprafeţe de păşune, că putem să reducem foarte mult consumul de carne de porc şi oaie, trecând în schimb la consumul de carne de struţ crescut în stabulaţie, carne de broască ţestoasă, de iepure de casă, de prepeliţă cu ouă fără colesterol, iar pentru plante, avem un înlocuitor miraculos. Acesta ar putea fi vârful de lance al viitoarei revoluţii «B.G.»[ii]. Se numeşte SPIRULINA PLATENSIS. În schimb, dacă acest adevărat miracol alimentar va fi produs la nivel global şi distribuit miliardelor de asistaţi, efectul va fi acelaşi ca cel al << revoluţiei verzi>>, adică nesemnificativ.

---

[i] P.I.B. = produsul intern brut

[ii] B.G. – blue-green (albastru-verde).

Singura rezolvare posibilă va fi construirea reţelei modulare a eqopiramidelor care vor forma osatura LUMII CONCAVE. De ce? Pentru că fiecare macromodul este independent din punct de vedere alimentar, şi mai mult, independent şi faţă de mediul exterior.

Dar vom vedea ce are atât de deosebit această spirulină...

Al cinsprezecelea eseu 03.04.2001

NAURU

Republica Nauru, situată în Oceanul Pacific la 0 grade 31 minute latitudine sudică şi 160 grade 56 minute longitudine estică şi având o suprafată de 21.4 km^2, ar putea deveni un exemplu tipic de stat insular ce se extinde pe suprafaţa oceanului amplasându-şi piramide răstunate, plutitoare, deasupra cărora îşi amenajează o lume concavă eficientă.

Gradul de flotabilitate al acestor platforme cu baza situată deasupra suprafeţei oceanului este imens. Pe fiecare hectar, conţinând 25 module, avem o rezervă maximă de flotabilitate capabilă să susţină o masă de 63.000 m^3 şi o rezervă minimă de flotabilitatea[i] de 55.650 m^3. Pe fiecare km^2 de platformă piramidală valorile devin însutite, adică 6.360.000 m^3 şi 5.565.000 m^3.

De abia în acest moment putem începe să ne gândim la expansiunea noastră asupra oceanelor în zona intertropicală.

Probabil că exemplul nauran va fi urmat.

În jurul unor insuliţe vom construi perimetre amplasate pe piramide întoarse creând şi o lagună interioară cu ferme piscicole.

Aceste perimetre vor fi ancorate de insuliţele centrale.

Al şaisprezecelea eseu 21.05.2001

CĂRĂMIDA EQONETICĂ

[i] rezervă minimă de flotabilitate – presupune că vârful piramidelor va fi umplut cu apă până la ½ din înălţimea totală, trunchiurile de piramide situate sub platformă rămânând pline cu aer.

Acropole, Atena: coloane de marmură pe care sunt aşezate blocuri de piatră; cărămizi.

Piramidele din Valea Nilului: blocuri uriaşe din granit şi din calcal; paralelipipedice; macrocărămizi.

Zidul chinezesc: bucăţi egal turnate şi coapte la foc, din pământ ars; cărămizi.

Catedralele Europei Medievale: structuri armonios îmbinate; spirit şi materie arse la foc mic; cărămizi.

Un paralelipiped de 10 cm pe 10 cm pe 6,36 cm. În interiorul său o mică piramidă de 10 cm pe 10 cm pe 6,36 cm. Micropiramida conţine aer sau apă. În exteriorul acesteia, dar până la limita pereţilor paralipipedului: deşeuri ale industriei chimice sau orice alt material dielectric; carton, hârtie de ziar, ambalaje de suc, topite, poliuretan, policlorură de vinil, cauciuc scos din uz, paie, deşeuri diverse.

Pyramis (Pyramides – plural) provine din greaca veche. Nu derivă din egipteanul MeR (structura cu patru laturi cu feţe triunghiulare şi cu baza pătrată).

Micropiramida (de aer sau apă inclusă în paralelipipedul compus din deşeuri ale industriei chimice) alcătuieşte cărămida „LUMII CONCAVE” De ce se numeşte eqonetică?

Per - em - us (papirusul Rhid de la British Museum) înseamnă ceva „ce merge în sus...”

Se pare că grecii au ales această sintagmă pentru că au avut impresia că seamănă cu o „turtă de grâu”.

În „Egiptul antic - Lumina Lumii”, Gerald MASSEY propune o semnificaţie diferită... PYR = foc şi MET = ZECE sau „o măsură”. Deci, ad litteram, „o formă de foc în măsuri cu baza ZECE”.

Epitetul „eqonetic” este mai-potrivit decât cel de „ecologic”. Semnifică „reţeaua vieţii”. Exact ceea ce face o piramidă sau o reţea de piramide: activează cele şapte chakre ale organismului uman, le roteşte, le pune în mişcare,

Cărămida eqonetică deci, este celula fundamentală a LUMII CONCAVE.

Al şaptesprezecelea eseu 27.02 2001

SPIRULINA PLATENSIS

Din nou recursul la cartea fundamentală a lui Marshall T. Savage: „PROIECTUL MILENIUM”.

Alga spirulina platensis face parte din specia algelor albastre-verzi. Iată ce spune Savage: „Alga albastră-verde este o formă de viaţă atât de primitivă încât celula ei nu are nici măcar nucleu.

Materialul ei genetic pluteşte în tot corpul său. Aceste plante primitive au rămas neschimbate pe parcursul întregii istorii a vieţii pe Pământ. La vremea apariţiei dinozaurilor, ele îşi trăiseră deja cam 94% din istorie.

Algele albastre-verzi s-au adaptat la toate nişele ecologice unde există lumină şi umezeală. Ele pot fi întâlnite în izvoarele fierbinţi unde temperatura apei depăşeşte 70 grade Celsius, în lacurile sărate, în lacurile veşnic îngheţate ale Antarcticii, sub un strat de gheaţă gros de cinci metri.

Algele semnifică 70% din biomasa planetară şi 90% din activitatea de fotosinteză de pe Pământ, reprezentând principala sursă de oxigen atmosferic şi principalul regulator al dioxidului de carbon.

Întreaga masă a acestor alge poate fi folosită pentru hrană. Fiecare celulă constituie şi o sământă, fiind foarte uşor de cultivat. Ele se reproduc ca şi bacteriile, prin mitoză asexuată. Dacă li se asigură nutrienţi (în principal azot), algele vor continua să se reproducă exponenţial.

Deşi mediul preferat al spirulinei îl constituie apele calde şi puternic alcalinizate, ea poate creşte chiar şi în apa de mare, dezvoltându-se în grupuri spiralate de 6-12 celule, fiind uşor de recoltat.

Spirulina este campionul necontestat al proporţiei de proteine: 65% din greutate faţă de 35% pentru boabele de soya, 22% pentru fasole sau 18% pentru lucerna; mai mult, conţine toţi cei opt aminoacizi esenţiali în cantităţi echivalente cu carnea, laptele sau ouăle dar, pe de altă parte, conţine puţină grăsime (6%) şi foarte puţin colesterol (0.013%), ea fiind de 5 ori mai productivă decât plantele de nutreţ.

Următorul tabel redă, comparativ, conţinutul de vitamine şi minerale în mg/100 g pentru spirulină, alune, migdale, nuci şi ceapă:

(Tabelul II. 1 se găseşte în Anexa 1)[i]

Prin simpla comparaţie rezultată din acest tabel, concluzia este clară: va trebui să cultivăm spirulina mai mult decât grâul, porumbul sau orzul.

Al optsprezecelea eseu 25.01.2001

EPISTOLA A DOUA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Navigând împotriva curentului

***Motto**: „Cine a văzut speranţa, nu o mai uită.*
O caută sub toate cerurile si printre toţi oamenii.
Şi visează că, într-o zi, o va-ntâlni din nou.
Nu ştie unde...
Poate printre ai săi”.
Octavio Paz
(Al III -lea articol de reflecţie al LUMII CONCAVE)

„PROIECTUL MILENIUM” păcătuieşte datorită preluarii unor teorii mai vechi devenite cutume ale ştiinţei şi fetişâzând-o sau datorită unor speculaţii prea îndrăzneţe. Iată şase dintre ele:

1. *„Viaţa”* este un atribut al Pământului neexistând niciunde altundeva în Univers.

2. Omul se trage din maimuţă.

---

[i] **Anexa 1** TABEL II. 1

Nr. Crt.Vitamine şi mineraleConţinutul în mg/100g pentru:SpirulinăAluneMigdaleNuciCeapă01234561Vitamina A (retinol)170-204.000.0302Vitamina B_1 (tiamină)5.500.250.200.350.0333Vitamina B_2 (riboflavină)4.000.140.600.100.00284Vitamina B_3 (niaciamidă)12.0014.304.201.000.205Vitamina B_6 (piridoxină)0.30---0.136Vitamina B_{12} (cianocobalamină)0.20----7Vitamina E19.00---0.208Acid Pantotetic1.10----9Acid Folic (vitamina F)0.05----10Potasiu (K)36078083554517511Calciu (Ca)10065250703112Fosfor (P)9604104554304213Fier (Fe)432.304.102.100.5014Zinc (Zn)2.50---1.4015Mangan (Mn)2.00----

3. Primul pas spre cucerirea cosmosului va fi „AQUARIUS”.

4. Staţia spaţială „ASGARD” - intermediar spre cucerirea Selenei.

5. *„Democraţia pură”* - fundament al organizarii politice a FUNDAŢIEI MILENARISTE.

6. Înfiinţarea „embrionului ANLAGEN”.

Ar mai fi şi altele dar nu este cazul să le aprofundez aici, atât datorită faptului că nu reprezintă subiectul *„LUMII CONCAVE”* cât şi pentru că meritul „PROIECTULUI MILENIUM” este imens prin inocularea spiritului de cuceritor al oceanelor şi al spaţiului cosmic pe care omul modern şi l-a cam pierdut, rătăcind în „peştera bunăstării materiale” sau a lipsei de scop şi a falselor probleme. De aceea, critica unor „amănunte” ar fi meschină şi nedreaptă.

Înainte de a trece, pe rând, la câteva dintre cele şase propoziţii menţionate mai sus, demontându-le prin argumente irefutabile, aş vrea să remarc, cu amărăciune, o critică extrem de virulentă (în „PROIECTUL MILENIUM”) la adresa NASA.

În opinia mea, orice ar face rău NASA de acum înainte, nu-i poate ştirbi meritul de a fi reuşit, în opt ani, să treacă de la stadiul de concept de aselenizare la realizarea sa reală, încununată cu succes, în data de 20.07.1969.

Apoi ideea de navetă spaţială, materializată şi funcţională de două decenii, este un merit incostestabil. Dar să lăsăm aceste detalii...

Trebuie să subliniez că „PROIECTUL MILENIUM” a apărut în SUA în anul 1992 când s-a deschis şi o nouă eră a comunicaţiilor: cea a INTERNET-ului.

Să fie oare o simplă coincidenţă?

(De asemenea, tot în 1992, s-au aniversat cinci secole de la prima călătorie a lui Coiumb). De ce este important să învăţăm să navigăm împotriva curentului înainte de a ne aventura pe orice viitor ocean al cunoaşterii?

Pentru că avem în minte, mereu, exemplul portughezilor căliţi la şcoala de marină a lui Henric Navigatorul. Învăţând să navigăm în volte, în golful Biscaya, mereu cu vântul în faţă, vom fi fericiţi să fim purtaţi de muson, spre India, metaforic vorbind. La fel şi în domeniul ştiinţelor, înfruntând cutuma păzită de cerberii academiilor şi trecând cu bine mai departe, vom găsi un Ocean Indian liniştit la capătul căruia ne va aştepta „India noastră”.

Al nouăsprezecelea eseu 27.03.2001

ZONA A TREIA

Pentru că tot va trebui să pornim la construirea LUMII CONCAVE, vom începe cu clasificările spaţiului locuit şi îl vom încadra în patru zone;

A. Zona foarte bună pentru construcţia spaţiilor concave - o vom prescurta F.I.D. (fiorduri, insule, deşerturi).

B. Zona bună intertropicală - I.M.I. (insule, munţi, insule).

C. Zona acceptabilă (Z.A.)

D. Zona imposibilă (Z.I.).

În cadrul fiecăreia dinlre aceste patru zone vom diferenţia câte trei regiuni sau subzone, astfel:

- În prima zonă (F.I.D.):

1. Suprafaţa adiacentă fiordurilor din Chile, Noua Zeelandă, Kerguelen, Norvegia, Canada, Alaska.

2. Insulele nelocuite situate între regiunile fiordurilor şi deşerturile litorale ce ar necesita un aport de apă proaspătă, livrată cu regularitate.

3. Regiunea deşerturilor litorale anostile.

- În a doua zonă (I.M.I.):

1. Insulele nelocuite intertropicale şi fluviile ecuatoriale.

2. Regiunea munţilor înalţi intertropicali.

3. Insulele artificiale plutind liber în oceanul planetar.

- În a treia zonă (Z.A.), care reprezintă statele superindustrializate în ansamblu, remarcăm:

1. State cu areale nelocuite vaste; Canada, SUA, Australia, Brazilia, Argentina, Rusia, China.

2. State superpopulate: Olanda, Belgia, Germania, Japonia, Coreea de Sud, Singapore, Israel, etc.

3. State moderat populate din lumea industrializată: Franţa, Spania, etc.

-În a patra zonă (Z.I.) întâlnim:

1. State instabile cum ar fi : Zairul, Irakul, etc.

2. State suprapopulate sărace: Bangladesh.

3. State tribale: Afganistanul.

Se observă că Uniunea Europeană aparţine zonei a treia, aşa-numită zonă acceptabilă.

- De ce nu face parte din zona foarte bună?

- Pentru că gradul de ocupare al terenurilor este apreciabil şi, adeseori, mentalitatea locuitorilor este dificil de schimbat. Dacă, totuşi, se va-ntâmpla, în Europa, se va produce efectul bulgărelui de zăpadă, astfel că doar 10% din suprafaţa acestui continent va concentra o populaţie imensă, bine hrănită şi fără grija locului de muncă într-un spaţiu acoperit şi aclimatizat aparţinând *„LUMII CONCAVE”*, restul de 90% din suprafaţa continentală fiind utilizată pentru rezervaţii naturale.

Concret, suprafaţa celor 15 state componente ale Uniunii Europene este de 3.242.744 km^2 la care se vor adăuga (în cel mult un deceniu) încă 1.078.279 km^2 (11 state) rezultând un total de 4.321.023 km^2. 10% din 3,2 milioane km^2 reprezintă 324.274,4 km^2. Dacă această suprafaţă va fi amenajată modular în spaţii eqonetice, devenind astfel o lume concavă, ea va putea suporta, cu usurinţă, o populaţie minimă de 729.6 milioane locuitori şi o populaţie maximă de 2,92 miliarde locuitori. Pare incredibil că mica Eupopă să poată hrăni atâta puhoi din omenire asigurând condiţii mai bune decât cele actuale în sensul calitaţii vieţii precum şi al speranţei de viaţă.

Nu numai că este posibil dar este şi dezirabil pentru o perioadă limitată, după care va trebui să-nceapă valul migraţiilor spre oceane şi spre spaţiul cosmic. Trecerea nu va fi atât de abruptă pentru că locuitorii unei lumi concave ancorate pe sol european vor deveni cetăţenii unei alte lumi concave plutind liber pe suprafaţa oceanului planetar sau fiind adăpostită în concavităţile craterelor selenare.

Vechii sedentari vor deveni, din nou, nomazi.

Al douăzecelea eseu 23.05.2001

LISTA PIRAMIDELOR MARI

J.B.S. EDWARDS, în „Piramidele Egiptului” menţionează 29 piramide mari în funcţie de dinastie, faraonul căruia i se atribuie, dimensiunea laturii bazei şi localizare. Autorul acestui eseu a calculat principalele dimensiuni ale acestor piramide nespecificate de

Edwards, considerând ipotetic că toţi faraonii ar fi dispus ca proporţiile „KEOPS” să fie aplicate cu scrupulozitate.

Iată tabelul modificat: (Tabelul II.2 se găseşte în Anexa 2).[ii]

Concluziile ce se impun sunt numeroase şi vor fi detaliate după o vizită de documentare în Egipt. Acum însă, vor fi precizate doar câteva aspecte cantitative.

[ii] **ANEXA 2** TABEL II . 2

Nr.
Crt.FaraonulDinastiaL$_B$
(m)H
(m)a
(m)M
(m)SB
(mp)SL
(mp)0123456781Zosera 3-a125,27*74.5094.76111.39513.720,60822.199,941092Sekhemheta 3-
a120,3976.5797.40114.5014.493,75223.451,393Kabaa 3-a84,1253.5068.0580.007.076,17411.449,494Seneferua 4-
a144,1791.69116.63137.1020.784,98833.630,825Seneferu**
(strâmbă)a 4-a188,97120.18152.87179.7035.709,66057.779,446Seneferua 4-
a219,15139.38177.29208.4148.026,72377.708,867Keopsa 4-
a230,42146.55186.41219.1353.039,37685.906,888Djedefrea 4-a97,5362.0378.9092.759.512,10115.390,909Kefrena 4-
a215,79137.24174.57205.2146.565,32475.344,2710Mikerinosa 4-
a108,5069.0187.78103.1911.722,25019.047,9011Userkafa 5-a75,2847.8860.9071.595.667,0789.169,5212Sakurea 5-
a78,3349.8263.3774.496.135,5899.927,5913Neferirkarea 5-
a109,7269.7888.76104.3412.038,47819.478,6714Niuserrea 5-a83,5153.1167.5679.427.009,03811.340,8615Isesia 5-
a80,7751.3765.3476.816.523,79310.555,7216Unasa 5-a67,0042.6154.2063.714.489,0007.263,3517Tetia 6-
a67,0040.7051.7760.864.096,0006.627,4718Pepi Ia 6-a76.2048.4661.6472.465.806,4409.395,0219Menenrea 6-
a80,1650.9864.8576.236.425,62610.396,8820Pepi IIa 6-a75,5948.0861.1671.905.713,8489.245,2021Ibia 8-
a31,0819.7725.1529.56965,966562,9722Neb-Hepet-Re (Mentu Hotep)a 11-
a21,3213.5617.2520.28454,542735,4623Ammenemes Ia 12-a90,2257.3872.9985.808.139,64813.170,2324Sesostris Ia
12-a107,2868.2386.79102.0211.508,99818.621,9525Ammenemes IIa 12-
a80,1650.9864.8576.236.425,62610.396,8826Sesostris IIa 12-
a105,7667.2685.56100.5811.185,17718.097,9927Sesostris IIIa 12-
a106,6867.8586.31101.4611.380,62218.414,2328Ammenemes IIIa 12-
a101,8064.7482.3596.8010.363,24016.758,0729Khendjera 13-a51,8132.9541.9149.272.684,2764.344,25

* Latura bazei (LB) pentru piramida lui Zoser a fost considerată de 117,135 metri (valoare medie). În funcţie de aceasta s-au efectuat calculele pentru ceilalţi parametri.

** Piramida (strâmbă) a lui Seneferu a fost considerată normală (model Keops)

B I N A H

Al douăzeci şi unulea eseu 08.10.2000

CELE 12 ARTICOLE DE REFLECŢIE ALE EQOLOCRAŢILOR

1. Libertatea fiecărui individ se termină acolo unde începe libertatea celuilalt.

Albert Camus

Perimetrele celor 29 piramide din tabelul de mai sus însumează 12.051,36 metri iar latura bazei unei piramide virtuale reprezintă 3.012,84 metri. Pornind de aici rezultă că înălţimea acesteia este 1916,17 metri, apotema este de 2.437,39 metri, muchia este 2.865,21 metri, suprafaţa bazei este de 9.077.204,8 m^2, suprafaţa laterală este de 14.686.917 m^2 şi volumul de 8.696.733.700 m^3.

În mod real, însă, suprafaţa însumată a bazelor acestor 29 de piramide este de doar 387.767,94 m2 conducând la o medie de 622,71 metri pentru latura bazei acestei piramide ipotetice iar

---

2. A căuta adevărul şi a-l spune aşa cum îl gândeşti nu poate fi, niciodată, o crimă. Nimeni nu trebuie silit să aibă o anumită convingere. Convingerea este liberă.

Sebastian Castelio

3. Cine a văzut speranţa, nu o mai uită. O caută sub toate cerurile şi printre toţi oamenii şi visează că, într-o zi, o va întâlni din nou. Nu ştie unde, poate printre ai săi...

Octavio Paz

4. Mereu cu ochii în Pământ, agricultorii nu pot vedea stelele.

„Seniorul“

5. Nu ezitaţi niciodată să renuntaţi la soluţiile complexe în favoarea celor simple până când totul pare atât de evident încât oamenii vor spune că oricine putea începe aşa ceva şi niciodată nu vor şti prin ce aţi trecut sau prin câte a trecut Dumnezeu până când a obţinut atomii de hidrogen, firele de iarbă şi ouăle.

R. Buckminster Fuller

6. Expansiunea noastră în Univers nu este doar o expansiune a oamenilor şi a maşinilor. Este o expansiune a vieţii în întregul ei care se foloseşte de creierul omenesc pentru propriile ei scopuri.

Freeman Dyson

suprafaţa laterală este de 627.408,52 m^2, volumul fiind de 76.786.505 m^3.

Suprafeţele bazelor celor trei piramide mari (Keops, Kefren, Mikerios) însumează 111.430,95 m^2 reprezentând 28,74% din totalul celor 29 de piramide.

Volumele lor totalizează 7.491.931 m^3, adică 39,2% din totalul real al volumului acestor 29 de piramide (19.115.430 m^3).

Din punctul de vedere al LUMII CONCAVE, în curs de apariţie, vom considera că o suprafaţă ce va depăşi 40 ha acoperite cu

---

7. Omul nu este decât locul unde mă aflu iar de aici perspectiva este infinită.

Henry David Thoreau

8. Oamenii care elogiază tehnologia spun că ea ne-a adus un nivel de viaţă mai bun, ceea ce înseamnă o mai mare viteză, o mai mare varietate de opţiuni, mai mult timp liber şi mai mult lux. Niciunul dintre aceste beneficii nu ne vorbeşte despre satisfacţie, fericire, siguranţă ori capacitatea umană de a întreţine viaţa pe Pământ.

Jerry Mandel

9. Dacă previziunile curente privitoare la creşterea populaţiei se dovedesc a fi corecte şi modelele activitaţii umane pe planetă rămân neschimbate s-ar putea ca ştiinţa şi tehnologia să nu fie în stare să impiedice nici degradarea ireversibilă a mediului înconjurător şi nici săracia continuă pentru cea mai mare parte a lumii.

Societatea Regală din Londra & Academia Naţională de Ştiinţe din SUA

10. Este imposibil pentru economia mondială să iese din săracia şi degradarea mediului înconjurător. Pe măsura ce sistemul economic se dezvoltă, el încorporează o proporţie şi mai mare din ansamblul ecosistemului şi la 100% (dacă nu mai înainte) va trebui să se oprească.

Herman Daly

piramide tip Keops, de dimensiuni mult mai mici, însă, va legitima naşterea acestui nou spaţiu performant, demn de secolul al XXI-lea.

Astfel, patruzeci ha înseamnă doar 40 eqopiramide tip „AMOQ” (cu latura bazei de 100 m) sau 1000 eqopiramide tip „KEFREN” (cu latura bazei de 20 m).

Nu ne mai rămâne decât să începem construcţia acestei reţele cu materialele noastre ultrauşoare (fibra de carbon, fibra de sticlă, epoxy, etc.) şi apoi să ne mutăm în noile noastre locuinţe.

---

11. Ce remarcabil este să urmăreşti o civilizaţie care se autoditruge pentru că nu este în stare să reexamineze validitatea unei ideologii economice în împrejurări total schimbate...

Sir James Goldsmith

12. Oare cu ce se termină o experienţă? Cu o împietrire, cu blândeţea serii sau cu începutul unei înţelepciuni care nu mai neagă nimic?

Albert Camus

Al douăzeci şi doilea eseu 01.10.2000

AQUANET

Motto*: Apocalipsa 8.10 „...Şi a căzut din cer o stea care ardea ca o făclie, a căzut peste a treia parte din grâuri şi peste izvoarele apelor”.*

Apostolul IOAN

Pentru că timpul ne presează, atât în plan global cât şi în plan local-naţional, va trebui să argumentăm demersul nostru de „conchistadori ai oceanelor”.

Prima încercare majoră a menţinerii echilibrului ecologic s-a soldat cu un eşec la Conferinţa de la Kyoto.

Reducerea emisiilor de dioxid de carbon, prin arderea combustibililor lichizi nu a fost acceptată la nivelul propus de Japonia şi de Uniunea Europeană ca urmare a opoziţiei S.U.A. Dacă concentraţia acestui gaz va creşte galopant, în combinaţie cu o evaporare intensă a apei oceanelor în zona intertropicală, atunci efectul cumulat va fi catastrofal. Conform noilor proiecţii efectuate pe computer, se estimează că temperatura medie a atmosferei ar putea să crească cu mai mult de 4 grade Celsius în următoarea perioadă şi nu cu 1 - 2 grade Celsius cum se credea până acum. Aceasta s-ar întâmpla în viitori cincizeci de ani. Consecinţele vor fi absolut dezastruoase:

- deşertificarea zonelor temperate ale globului;
- inundarea ţărmurilor tututror continentelor;
- „mediteranizarea” Scandinaviei, a Groenlandei, a nordului Canadei, a Siberiei;
- bulversarea economică, demografică şi socială pe toate continentele.

Mai clar, un adevărat apocalips.

- Ce-i de făcut?

Accelerarea punerii în practică a proiectului „AQUANET” în scopul absorţiei dioxidului de carbon din atmosferă prin intermediul cultivării algelor în supa artificială de nutrienţi, apoi

exploatarea bogaţiilor oceanelor (energie electrică, maricultură, noduli polimetalici) şi a extinderii spaţiului nostru locuibil în imensitatea oceanului, cu consecinţele benefice implicite, după cum prefigura Marshall T. Savage în „PROIECTUL MILENIUM”.

Al douăzeci şi treilea eseu 31.05.2001

DESEURI EQONETICE

Problema esenţială pentru orice societate modulară este legată de recliclarea integrală a propriilor deşeuri. Nu se poate accepta ca reziduurile nucleare să fie exportate undeva departe, pe alte continente, pentru că trăim pe aceeaşi „insulă a Paştelui” pe care nu o dorim devastată.

Aşa că, pentru fiecare teritoriu eqonetic va trebui să prevedem dotarea sa cu un „oxidant de apa supercritic”. Tot Maschall T. Savage l-a propus în cartea sa fundamentală „PROIECTUL MILENIUM”.Citez integral textul său urmând să exprim un punct de vedere din unghiul unui piramidolog:

„Toate reziduurile organice sunt descompuse complet în elementele constituente. Dispozitivul care alcătuieşte această miraculoasă alchimie se numeşte oxidantul de apă supercritică (Super Critical Water Oxidizer). În acest dispozitiv, reziduurile

organice ale unei aşezări umane sunt amestecate cu apa reziduală, formând un fel de mâl care este încălzit la temperaturi înalte (480 grade Celsius) şi presiuni ridicate (240 atmosfere). Astfel, apa ajunge într-o stare «super critică» în care nu mai există nici o diferenţă între proprietăţile apei din faza lichidă şi de vapori. La asemenea temperaturi şi presiuni, apa devine un«abur lichid». În această fază incertă apa poate întreţine o flacără deschisă sub ea. Când oxigenul comprimat este injectat în malul rezidual fierbinte, toate deşeurile organice sunt complet oxidate în mai puţin de o secundă. Deci, acest dispozitiv «arde» deşeurile sub apa. O mare varietate de deşeuri toxice, cum ar fi materiile fecale, urina, resturile alimentare, lăturile şi gunoiul pot fi introduse în acest aparat, dar nu ies decât compuşii oxidaţi pur. Principalul produs este aburul care este recirculat prin spirale închise pentru a preîncălzi mâlul care urmează a fi prelucrat. Aburul răcit este apoi recondensat sub formă de apă pură. Celelalte produse reziduale sunt dioxidul de carbon şi azotul sub forma de nitraţi fixaţi. Aceşti compuşi rafinaţi precum şi sărurile de nutrienţi intră apoi în soluţiile hidroponice care hrănesc plantele verzi şi algele”.

Orice nouă construcţie, fie ea o localitate, o seră, o fabrică sau doar o casă în formă de piramidă trebuie să pornească , conceptual, de la reconversia integrală a propriilor deşeuri.

Probabil că va fi ideal ca «oxidantul de apă supercritică» să poată avea diferite mărimi. Astfel, dispozitive mai mici vor putea fi utilizate cu uşurinţă pentru biomii „LUMII CONCAVE”, eliminându-se riscul oricărei poluări accidentale.

Al douăzeci şi patrulea eseu 13.10.2000

A TREIA EPISTOLA CĂTRE ÎNŢELEPŢI
Proprietarii de viitor (1)

Către Eqolocraţi

La început au fost ecologiştii... Ei erau nişte marginali ai unei societăţi bogate care predicau întoarcerea la natură, oprirea războaielor, renunţarea la energia atomică, dezarmarea nucleară, dezarmarea unilaterală într-o lume bipolară imposibil de schimbat decât prin forţă. În cel mai bun caz, ei erau nişte naivi. S-a dovedit, totuşi, că unii dintre liderii lor au fost cumpăraţi de către agenţi ai „Imperiului Răului” pentru a forma un fel de coloana a V-a, pentru a destabiliza propriile lor teritorii.

Mai târziu, după dispariţia acelui imperiu, unii dintre ei au devenit „guvernamentali”, dovedind aceeaşi obtuzitate ca şi

cei pe care-i criticaseră atunci când se atlau pe baricade. În schimb, foştii lor parteneri de „revoluţie verde” s-au radicalizat marginalizându-se şi mai mult.

Ce sens are să conservi, teritorial, lumea zilelor noastre?

Şi cum ar fi posibil, ştiind că totul se află într-o eternă evoluţie?

De ce să menţinem deşerturile, integral, de ce să nu colonizăm planetele?

De ce să nu folosim energia nucleară - desigur ţinând cont de protecţia necesară - până în momentul în care vom termina de amplasat toate antenele parabolice captatoare de energie solară pe Lună?

Şi noi, eqolocraţii, am fost ecologişti, dar ne-am desprins când am aflat de „efectul de piramidă”.

Asta a fost în vara anului zero al Erei Spaţiale. Am început experimentele şi am văzut că, într-adevăr, în piramidă plantele cresc mai mari, că animalele se simt mai bine, că băuturile nu se alterează, că oamenii se vindecă de reumatism şi, într-un vis, s-a arătat ceea ce aveam să aplicăm: independenţă noastră faţă de atmosferă, climatul produs la comandă, contopirea dintre spaţiul de locuit, spaţiul destinat muncii şi cel de agrement, eliminarea dependenţei faţă de automobil prin suprimarea acestuia, asigurarea unei alimentaţii extrem de vitaminizate şi neprocesate într-un climat de calm

paradisiac produs de acest efect de piramidă.

Ceea ce, însă ne-a mirat, a fost creşterea exponenţială a forţei erotismului, eufemistic vorbind. Aşa că ne-am hotărât să ne mutăm renunţând la vechile aşezări. Ne-am construit micropiramide şi am devenit producători. Am început să ambalăm viitorul în forme piramidale. Astfel ne-am transformat în proprietari de viitor. Noi, eqolocraţii, nu stăpânim un spaţiu propriu-zis: un câmp, o pădure sau un munte ci un concept la care ataşăm, obligatoriu, o anexă ce cuprinde expansiunea şi succesiunea acestuia. Suntem proprietari de idei şi nu rentieri ai acestui concept. De aceea o mare parte din veniturile noastre obţinute din invenţii le donăm comunitaţii noastre: pentru construcţia de noi piramide. Răuvoitorii ne spun: „Secta eqolocraţilor”, dar nu ne deranjează...

Spre viitor cu bucurie! Al XII-lea Fondator

Al douăzeci şi cincilea eseu 25.02.2001

AL TREILEA AREAL EQONETIC

Eqonetologia socială va putea compara diversele modele naturale societale cum ar fi: societatea furnicilor, societatea albinelor, modelul atomizat al păianjenilor, etc., pentru a reuşi să modeleze o viitoare structură a roboţilor, pentru a doua lor generaţie, având dimensiuni umane; aceasta va trebui integrată în cadrul «umanităţii concave».

Quadrivium-ul celui de-al treilea areal cuprinde:

1. Sociologia eqonetică ce se ocupă de studiul comunităţilor care locuiesc şi lucrează în interiorul reţelelor eqopiramidale, pentru început, iar mai târziu va avea sub observaţie şi societatea roboţiior.

2. Econometria eqonetică se va ocupa de predicţii, prognoze şi previziuni ale economiei reţelei eqonetice dar va studia şi interrelaţiile economice dintre vechea LUME CONVEXĂ, în stagnare sau declin şi noua LUME CONCAVĂ, într-o expansiune organică galopantă; va analiza, de asemenea, transferul material dintr-o lume în alta şi gradul de flexibilitate şi de adaptare al diverşilor actori sociali.

3. Politologia eqonetică şi dreptul eqonetic vor analiza şi reglementa relaţiile teritoriale între arealele celor două lumi şi evoluţia lor paşnică, contractuală, pentru că, încă vreo câteva decenii, LUMEA CONVEXĂ va continua să reprezinte suportul, gazda, pentru noua LUME CONCAVĂ. De

aceea, trecerea va trebui facută consensual, fără rupturi, fără violenţă.

4. Conexologia sau paradigmologia îşi propune să realizeze o sinteza (o legătură) a axiomelor tututror ştiinţelor; ar putea fi ceva între istoria ştiinţei, epistemologie şi prognoza globală, adică un ghiveci. Poate că va fi util acest ghiveci pentru că, acum, majoritatea savanţilor sunt ultraspecializaţi şi lasă ansamblul în seama preoţilor care nu sunt deloc specializaţi, dar nu este vina lor. Ce va rezulta din această conexologie vom vedea în viitor.

Al douăzeci şi şaselea eseu 26.01.2001

EPISTOLA A TREIA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE
Exilul cosmic (1)

Motto: *„Înţeleg cuvintele misterioase gravate în zilele de dinainte de POTOP!”*
Asurbanipal, Rex Asiriae

Privind acest subtitlu parcă am în faţa ochilor un ghem pe care trebuie să-l desfac şi nu găsesc firul de care voi trage...

Deşi voi ocupa mai mult spaţiu şi adesea, înşiruirea unor cifre va fi monotonă, pentru clarificarea demonstraţiei va trebui să analizăm următoarele coloane de cifre şi apoi să formulăm, câteva întrebări...

I. Lista multiplilor secundei:

1. 1 secundă 1”
2. 1minut 60”
3. 1 oră 3.600” (60’)
4. 12 ore (1/2 zi) 43.200” (720’)
5. 24 ore (1 zi) 86.400” (1.440’
6. 5 zile (120 ore) 432.000” (7.200’)
7. 6 zile (144 ore) 518.400” (8.640’)
8. 7 zile (168 ore) 604.800” (10.080’)
9. 30 zile (720 ore) 2.592.000” (43.200’)
10. 3.000 zile (72.000 ore) 259.200.000” (4.320.000’).

Considerând o „secundă cosmică” echivalentă cu un an terestru (dar având 360 zile şi nu 365 zile) rezultă a doua listă:

II. Lista multiplilor „secundelor cosmice”.

1. 1 secunda cosmică 1 an terestru
2. 1 minut cosmic 60 ani tereştri
3. *3.* 1 oră cosmică 3.600 ani tereştri
4. 12 ore cosmice 43.200 ani tereştri

5. 24 ore cosmice (o zi cosmică) 86.400 ani tereştri

6. 5 zile cosmice (120 ore cosmice) 432.000 ani tereştri

7. 6 zile cosmice (144 ore cosmice) 518.400 ani tereştri

8. 7 zile cosmice (168 ore cosmice) 604.800 ani tereştri

9. 30 zile cosmice (720 ore cosmice) 2.592.000 ani tereştri

10. 3.000 zile cosmice (72.000 ore cosmice) 259.200.000 ani tereştri.

Ţinâd cont de traducerile tabliţelor sumeriene unde se specifică foarte clar că odată la 3.600 ani tereştri îşi face apariţia o planetă numită „NIBIRU” (ulterior „MARDUK.”- în Babilon), intersectând Centura de Asteroizi, se conturează, evident, ideea că un an al acelei planete (o vom numi „PLANETA X”) reprezintă, de fapt, 3.600 ani tereştri. Sumenenii au numit acest an „ŞAR” care este şi anul biblic (cel din Vechiul Testament). Pentru noi, el reprezintă numitorul comun (limba «aymara» a calculatoarelor electronice) dintre scara timpului „furnicilor cosmice” şi scara timpului galactic. Iată deci o a treia listă a unităţilor sumeriene pe care le vom transforma şi în unităţi ale geometriei dinamice ştiind că

$4 = \pi^{\sqrt{\phi}}$.

III. Lista multiplilor (şi a submultiplilor) anilor cosmici sumerieni (ŞAR-ilor)

1. 0,277 x 10^{-3} ŞARI 0,25 $\pi\sqrt{\phi}$

2. 16,666 x 10^{-3} ŞARI 15 $\pi\sqrt{\phi}$.

3. 1 ŞAR ‘ 900$\pi\sqrt{\phi}$

4. 12 ŞARI 10.800 $\pi\sqrt{\phi}$

5.. 24 ŞARI 21.600$\pi\sqrt{\phi}$

6. 120 ŞARI 108.000 $\pi\sqrt{\phi}$

7. 144 ŞARI 129.600$\pi\sqrt{\phi}$

8. 168 ŞARI 151.200$\pi\sqrt{\phi}$

9. 720 ŞARI 648.000 $\pi\sqrt{\phi}$.

10. 72.000 ŞARI 64.800.000 $\pi\sqrt{\phi}$

Se pune întrebarea: cum este mai bine, să analizam, acum, corelaţiile inevitabile dintre cifrele de mai sus şi o serie de evenimente (inclusiv pe scara geologică) sau să mai prezentăm câteva liste şi apoi să-ncercăm să tragem nişte concluzii minimale?

Vom vedea în cele ce urmează...

Al douăzeci şi şaptelea eseu 05.04 2001

JAPONIA CONCAVĂ

Deşi cu o suprafaţă mică ce cuprinde 6.852 insule, Japonia deţine una din primele şanse în privinţa extinderii eqonetice în arealul Oceanului Pacific.

În conformitate cu standardele europene stabilite arbitrar care precizează că doar 10% din suprafaţa totală a unui stat ar trebui acoperită de „LUMEA CONCAVĂ”, Japonia apare uşor suprapopulată, ocupând 15% cu un spaţiu eqonetic virtual. În schimb, dacă Japonezii vor menţine aceeaşi suprafaţă de pădure de aproximativ 70% din teritoriu, transformând restul de 30 % în areal eqonetic atunci arhipelagul lor ar putea adăposti 250 milioane locuitori.

Deşi un popor activ, dinamic, adaptabil, flexibil, poporul japonez nu este încă deschis spre a a absorbi valuri de imigranţi şi nu are experienţa culturală antropofagică.

Pentru cucerirea Pacificului va fi necesară o deschidere etnoculturală largă la care Japonezii se vor adapta având în vedere tradiţia lor religioasă tolerantă.

Al douăzeci şi optulea eseu 22.12.2000

CELE DOUĂ GEOMETRII

Într-un articol remarcabil scris în exclusivitate pentru cartea „ENERGIA SECRETĂ A PIRAMIDEI” a domnilor Max Toth şi Greg Nielsen, Henry C. Monteith, cercetător al Laboratoarelor Sandia, Albuquerque, New Mexico, prezintă nişte legături uluitoare dintre piramida mare (Keops), geometria statică, geometria dinamică, timp, entropie, etc. Să le luăm pe rând...

Geometria statică este acea geometrie care nu are nevoie de numerele π şi ϕ pentru a-şi determina dimensiunile şi elementele de volum spre deosebire de geometria dinamică; aceasta se bazează pe numerele π şi ϕ.

Anticii au considerat cubul ca fiind forma perfectă a geometriei statice iar sfera ca fiind forma cea mai echilibrată şi perfectă a geometriei dinamice.

Henry C. Monteith precizează: „fiecare formă dinamică ce apare în lumea fizică are forma ei statică corespunzătoare din spaţiul cosmic. Fiecărui electron îi este asociat un mic cub, fiecărei stele (cum ar fi soarele) îi este asociat un cub foarte mare. Dacă piramida are vreo legătură cu structura entităţilor spaţiu-timp, atunci ea trebuie să aibă o legătură oarecare şi cu un cub, astfel că, în mod implicit, vom găsi geometrie statică. Din acelaşi motiv, piramida trebuie să aibă şi o legătură cu geometria dinamică.” Henry C. Monteith continuă...

„Spirala logaritmică este o funcţie a numărului ϕ şi, în consecinţă, este un element de construcţie al geometriei dinamice. Dovezi ale seriei Fibonacci şi ale spiralei logaritmice apar şi în natură. Astfel, scoica unui *nautilus* este împărţită în camere şi are forma unei spirale logaritmice perfecte. De asemenea forma perfectă a trupului omenesc poate fi analizată prin folosirea unei serii Fibonacci. Anumite simboluri oculte ca steaua lui David sau steaua în cinci colţuri au distanţele măsurate în numere FIBONACCI.

În întregul Univers prezenţa vieţii şi a morţii se suprapun, naşterea fiind ca o trecere de la geometria statică la cea dinamică iar moartea ca o tranziţie de la geometria dinamică la cea statică.

O sferă perfect dinamică, aşa cum este Soarele, moare prin iradiere, devenind din nou un cub static. Soarele a fost creat prin concentrarea energiei din planurile cubului static spre un punct din interior...

Forma Piramidei Mari denotă concentrarea materiei de la starea gazoasă (baza piramidei) la starea solidă (vârful piramidei). Aceasta implică faptul că este necesară o forţă care să producă această concentrare, iar această forţă poate fi analoagă cu «puterea minţii» de a se concentra asupra unui singur punct.

Al douăzeci şi nouălea eseu 02.04.2001

INDIA, BHUTAN, SIKKIM, NEPAL

India reprezintă, probabil, cea mai mare provocare a umanităţii în secolul al XXI-lea. O cultura multimilenară, o civilizaţie străveche, cei mai buni informaticieni din SUA, condiţii de relief variate, zone şi tipuri climatice diverse, pe scurt, un întreg univers care susţine, cu greu, acum, peste un miliard de locuitori.

Dacă guvernele indiene ar muta această masă de humanoizi în spaţii concave - presupunând că acestea au fost deja construite - ar avea nevoie de o suprafaţă de 13,5% din total. Se observă că India este deja suprapopulată.

Totuşi, presupunând că guvernele indiene nu vor reuşi să-şi convingă proprii cetăţeni să se înmulţească mai puţin şi amplasând un spaţiu concav pe terenurile degradate, deşertice, mai puţin fertile (cel mult 25% din total) rezultă că pe 820.120 km^2 de suprafaţă concavă ar putea încăpea aproape 1,85 miliarde locuitori.

Problema imensă ar fi alta şi ar ţine de mentalitate: cum să convingi un miliard de oameni pe parcursul unei generaţii (cca. 25 ani), să-şi schimbe cutumele milenare, mutându-se pe

„o altă planetă” chiar dacă este situată la câţiva metri de vechile cocioabe?

În perioada unei trecute campanii electorale am fost în vizită la un bulibaşă al ţiganilor dintr-o localitate aşezată undeva în Nordul Balkanilor. Locuia într-un palat situat în mijlocul unor vile având aceeaşi arhitectură indiană specifică. Erau pardosite cu gresie de culori pastelate, aveau băi dotate cu cele mai moderne instalaţii sanitare dar reprezentau un fel de muzee. Ţiganii nu locuiau în ele ci alături, în corturi; mâncau în aer liber, dansau şi cântau şi se simţeau fericiţi. Această tradiţie ancestrală nu le-o poate schimba nimeni.

Şi atunci? Concluzia se desprinde de la sine: vor rămâne în LUMEA CONVEXĂ!

În schimb, Bhutan-ul, Sikkim-ul şi Nepal-ul sunt teritorii situate pe versanţii Himalayei, locuite de munteni budişti.

Astfel, Buthan-ul ar putea adăposti, în spaţiul său concav, 10,5 milioane locuitori, Sikkim-ul - 1.6 milioane locuitori şi Nepal-ul - 31,6 milioane.

Această trecere în revistă doreşte să sublinieze imensul potenţial al spaţiului eqonetic având ca resurse doar apa (pe pantele Himalayei plouă musonic) şi energia electrică valorificată local.

Al treizecelea eseu 16.07.2000

EQONET - FUNDAMENTUL

Mereu, metoda platoniciană, dialogul...

- Ce este EQONET-ul?

- „NET" înseamnă reţea, în limba engleză (latina secolelor noastre) şi „EQO" (am mai spus) vine de la „OIKOS" (greaca veche) însemnând întreg, în plan spaţial. Ar fi mai corect, poate, să folosim sintagma de „HOLONET" pentru că „HOLOS" (întreg) are conotaţii mai largi decât „OIKOS". Dar am preferat prima variantă (EQONET) pentru că „EQO" aminteşte - printr-o deviere de semnificaţie - de natură, de iarbă verde, de paradis, deci de *fertilitate şi succesiune.*

EQONET-ul este o reţea formată dintr-un număr constant de piramide ecologice.

Va trebui să detaliem.

Ideea iniţială porneşte de la conceptul lui Verdnatski care afirma, în prima parte a secolului al XX-lea, că omul nu poate trăi decât într-un spaţiu mai larg, în mijlocul naturii (formularea este foarte aproximativă).

În urma unor experimente, s-a observat că reacţia subiecţilor care trăiesc în spaţii închise, iluminate artificial, în peşteri, în birouri fără flori şi plante de cameră, este frustrantă,

în grade diferite.

Un alt unghi de abordare a conceptului EQONET a pornit de la anomalia urbanismului secolului al XX-lea numită „MEGALOPOLIS”: zgârie-nori monstruoşi, locuri de cazare în apartamentele din blocuri (cutii de chibrituri), aprovizionare cu apă, agent termic, energie electrică, energie informaţională (TV, telefon, INTERNET, etc.) centralizate, antimodulare, de unde posibilitatea colapsului...

Mijloc de deplasare antieconomic: zeul-automobil de 4-5 locuri ce transportă frecvent un singur pasager, vasele de comunicare megalitice: autostrăzile, scumpe, greu de întreţinut, spaţiofage.

În sfârşit, consecinţa s-a văzut: înstrăinarea omului de natură, de el-însuşi, de menirea sa divină şi transformarea lui într-un robot ce reproduce o societate greşită. De altfel şi idealul său social este total greşit: păstrarea locului de muncă.

- Ce poate face un astfel de individ a cărei singură vină este de a accepta pasiv societatea în care trăieşte?

- Să consume toate resursele lumii sale, să refuze să reflecteze asupra altora, să nu dorească să se schimbe şi să dispară, precum dinozaurii...

- Şi atunci care-i menirea divină a omului?

- Creaţia materializată prin refuzarea realităţii dar punerea în loc a altceva; mai întâi în planul mentalităţilor şi apoi în cel proiectat în noul mod de viaţă, *eqolocratic.*

C H E S E D

Al treizeci şi unulea eseu 01.04.2001

AMAZONUL EQONETIC

- De ce nu s-au gândit brazilienii să amenajeze insule plutitoare pe acest uriaş fluviu şi pe afluenţii săi valorificând, cu uşurinţă, potenţialul junglei amazoniene? Sau poate s-au gândit?

Ar fi mult mai avantajos având în vedere faptul că „autostrada lichidă” este deja construită de Creator. Cursurile de apă navigabile ale Braziliei însumează peste 44.000 km (de 1,1 ori mai mult decât lungimea ecuatorului). Amazonul are, pe teritoriul brazilian, o lungime de 5.165 km.

Însumând lungimea afuenţilor mai importanţi cum ar fi Putumayo (1.580 km), Rio Yapura (1.928 km), Rio Negro (2.260 km), Purus (3.200 km), Madeira (3.230 km), Tapajos (1.993 km), rezultă un total de 17.355 km (adică 39,4%).

Dacă 90% din lungimea aceasta apreciabilă va fi amenajată cu eqopiramide duble de un hectar fiecare, vom avea 15.620 km de râuri-navigabile având, pe fiecare km de râu, câte 900 locuitori. Rezultă deci o populaţie minimă, vieţuind într-o lume concavă, plutind pe râuri, de peste 14 milioane locuitori.

Energia electrică este rezolvată prin amplasarea unor mori energetice anexate fiecărui modul eqonetic; se mai adaugă, de asemenea, şi energia solară captată.

Ancorarea acestor module se va face valorificând experienţa amplasării platformelor petroliere în Marea Nordului unde furtunile sunt frecvente spre deosebire de Amazon.

Izolarea faţă de mediul de junglă, ostil, reprezintă principiul fundamental constructiv al conceptului de „LUME CONCAVĂ”

După acelaşi model amazonian se vor putea amenaja, în spaţii concave, toate marile fluvii, începând cu Zairul.

Al treizeci şi doilea eseu 19.06.2000

ECOLOGISM ŞI EQOLOCRAŢIE

Cine eşti tu:

- cel ce-şi închipuie că va deveni un GURU al secolului al XXI-lea?

- cel ce-ndrăzneşte să ne dea lecţii nouă, elita universităţilor, savanţi, doctori şi preoţi ai ştiinţei universale acumulate de milenii în creierele noastre, depozitari ai absolutului şi eterni baroni ai privilegiilor obedienţei?

- cel ce, deşi un diletant notoriu, îndrăzneşte să scrie o carte pe care şi-o imaginează alături de „CORAN”, numind-o „LUMEA CONCAVĂ”?

Cine sunt eu:

- un fir de iarbă trezit de rouă dimineţii?

- un grăunte de cuarţ rătăcit pe nisipul plajei pe care tinerii din Copacabana joacă fotball din zori şi până în noapte?

- o adiere de zefir în arşiţa verii?

- un suflet de poet pierdut într-un secol al imaginii din care Gutemberg a fost exilat?

- un renascentist, coleg cu Jakob Burkhardt din Basel, care făcea elogiul diletantismului într-o lume apusă, mai raţională?

- un «homo ludens», admirator al lui Johann Huinzinga, ce intuise, mai devreme, ce va fi hărăzit speciei noastre (jocul)?

Concret:

- poate deveni ecologismul o nouă ideologie dominantă?

- există vreo diferenţă între ecologie şi ecologism?

- ce înseamnă eqolocraţie?

- cine sunt ecologiştii?

- dar eqolocraţii?

- este clonarea un tabú pentru ecologişti?

- este dezirabilă o emancipare a roboţilor (androizi şi cyberi)?

- este acceptabilă o lume bipolară a clone-lor şi a cyberi-lor?

- este necesară expansiunea noastră pe suprafaţa oceanelor în zona intertropicală?

- este posibil transferul nostru pe Lună şi pe Marte?

Ei bine, la toate aceste întrebări vom răspunde împreună.

Al treizeci şi treilea eseu 20.11.2000

EQOTERITORIUL

Acesta este punctul de inflexiune, cheia de boltă sau răscrucea LUMII CONCAVE. Navigând în jos, spre domeniul MICRO, remarcăm un spaţiu-resursă uriaş (în sens relativ) ce înconjoară un minuscul complex locuibil care, la rândul său, cuprinde un adevărat univers: casele eqopiramidale, serele

eqopiramidale, domeniul public reprezentat prin piaţa centrală.

Animatorii acestei comunităţi, cu profesiunile lor distincte, cu familiile lor, cu problemele lor, moderate, este adevărat, de efectul de piramidă care-i face mai calmi, sunt „nuclee de condensare" ale acestei lumi aflate într-o permanentă expansiune modulară. Navigând, însă, în sus, spre domeniul -MACRO-, constatăm, adesea, o regrupare a eqoteritoriilor în eqofederaţii formate după criteriile cele mai diverse: după apartenenţa la aceeaşi grupare religioasă (biserică/sectă), după un anume hobby al membrilor comunităţii, după amplasarea în spaţiul geografic (cu o multitudine de subvariante), după criterii economice, etc.

Uneori, aceste eqofederaţii se pot grupa în confederaţii, în funcţie de interesele cele mai diverse şi, în sfârşit ca un suprem arbitru, cu un rol de reper moral, dar obligatoriu fără nici un fel de atribuţie coercitivă, FORUMUL celor 12 FONDATORI transformat, ulterior, în FORUMUL celor 12 SUCCESORI.

Iată cum, deja, domeniu -MACRO- nu mai aparţine deloc geografiei, transgresând spre politologie, spre drept internaţional şi spre alte „logos"-uri.

Dar, pentru noi, esenţial este faptul că eqoteritoriul rămâne „euglena verde" (mereu o amintesc) a noii LUMI CONCAVE.

Aceasta este limita absolută a oricărei expansiuni teritoriale: doar 400 km^2.

Eqoterotoriul poate cuprinde eqocomplexe situate la distanţe de mii de km (sau de ani-lumină, în viitor) unele de altele, dar unite prin aceeaşi afinitate de criterii auto-alese.

Configuraţia spaţială a unui eqoteritoriu compact poate fi în tablă de şah sau în sistem „domino”. Fiecare comunitate îşi alege configuraţia pe care o preferă ţinând cont, în primul rând de formele de relief pe care se află situată. Este foarte posibil ca eqopiramida AMOQ, de 100/100/63,6 metri să domine viitoarea LUME CONCAVĂ pentru că valorificarea celei de-a treia dimensiuni, înălţimea, este deplină.

Ceea ce trebuie însă reţinut este faptul că eqoteritoriul este limita absolută de extindere a oricărui imperiu (o limită minusculă, de altfel) şi în acelaşi timp eqoteritoriul reprezintă piatra unghiulară pentru orice fel de construcţie geopolitică mai extinsă. De aceea doar CONSILIUL GUVERNATORILOR eqoteritoriilor poate fi forumul de decizie suprem pentru toate directivele „LUMII CONCAVE”.

Ceea ce va trebui rezolvată cu rapiditate, va fi relaţia dintre eqoteritoriile amplasate pe domeniul marilor state civilizate şi administraţiile acestora.

Al treizeci şi patrulea eseu 27.07.2001

EPISTOLA A PATRA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Exilul cosmic (2)

- Care este legătura dintre geometria statică şi geometria dinamică, în concepţia vechilor sumerieni şi a vechilor egipteni?

- Prin ce element este probabil să se manifeste pentru a ne oferi o cheie de dezlegare a misterelor noastre?

Privind LISTA A III-a (vezi eseul nr. 26), observăm că, „anul zeilor" este unitatea lor de măsură reprezentând o rotaţie completă a -Planetei X- (echivalent cu 3600 ani tereştri), în geometria dinamică am scris acest an: $900\pi\sqrt{\phi}$. Dar acest an al zeilor (conform convenţiei propuse mai sus) reprezintă doar o oră-galactică formată, desigur, din 3.600 secunde galactice. Pentru a determina câte unităţi dinamice ($\pi\sqrt{\phi}$) conţine o secundă galactică împărţim anul zeilor la 3.600 rezultând $0,25\pi\sqrt{\phi}$ sau $(\pi\ 4)\sqrt{\phi}$.

Privind relaţia adusă de Pytagora din Egipt: $4 = \pi\sqrt{\phi}$ rezultă că o secundă galactică reprezintă a patra parte din numărul oricărei „FUNDAŢII". Mai mult, făcând abstracţie de „

$\sqrt{\phi}$ ” (pentru moment) ne amintim că un cerc este echivalent cu numărul π . Deci, unitatea reprezintă a patra parte a cercului, adică unghiul de 90 de grade.

Şi de abia acum putem întocmi lista celor „ŞAPTE CERURI” biblice care sunt, de fapt, nişte sfere pe care noi le considerăm cercuri orbitale ale unor planete şi sisteme solare.

IV. LISTA CELOR „ŞAPTE CERURI”

1. Secunda cosmică anul terestru (360 de zile)
2. Ora cosmică 3.600 ani tereştri (anul „Planetei X”)
3. Anul mare (platonician) 25.920 ani tereştri (360 zile sau 7,2 ŞARI)
4. Ziua cosmică 86.400 ani tereştrii (24 ŞARI)
5. Echivalentul galactic 129.600 ani tereştri (36 ŞARI)
6. 5 zile cosmice 432.000 ani tereştrii (120 ŞARI)
7. 30 de zile (luna cosmică) 2.592.000 ani tereştri (720 ŞARI)

Există şi alte „ceruri” cum ar fi cel format de rotaţia sistemului nostru solar în jurul centrului galaxiei şi, probabil, cel format de rotaţia galaxiei noastre, dar aceste aspecte nu fac obiectul „speculaţiilor” noastre.

Al treizeci şi cincilea eseu 14. 10 .2000

A PATRA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNŢELEPŢI

O revoluţie urbană (1)

Către provinciali,

...

Să fi avut oare dreptate Thomas Malthus cu a sa celebră teorie despre creşterea aritmetică a resurselor alimentare în contradicţie cu creşterea geometrică a populaţiei planetei noastre?

Cei mai mulţi geografi infirmă, argumentat, această teorie veche de peste două secole.

Totuşi, ceea ce ar trebui subliniat - şi meritul aparţine lui Malthus în primul rând - este semnalul de alarmă lansat în acele timpuri preindustriale pe care l-au reluat, cu o remarcabilă strălucire, doi cercetători americani de la M.I.T, (Massachusetts Institute of Technology), în anul 1971 prin prezentarea „Primului Raport al Clubului de la Roma” având titlul „LIMITILE CREŞTERII”.

Cei doi autori de prognoze erau căsătoriţi şi se numeau Donnella şi Dennis Meadows.

Decenii s-au scurs de atunci, de la prima „criză a petrolului” şi nu numai că raportul celor doi cercetători nu a fost luat în seamă, fiind considerat fatalist, dar într-o jumătate de lume (cea Estică), a fost luat în derâdere.

Poate că tocmai această persiflare a mandarinilor ştiinţei din acele vremuri îndepărtate ne-a stimulat pe noi, studenţii boemi ai Răsăritului, să ne-ntrerupem concertele şi festivalurile pentru a ne retrage în biblioteci, aprofundând acele predicţii. De-atunci ne-a încolţit ideea că această lume supraabundentă este mult mai fragilă decât pare şi decât o cântam noi.

Au urmat, apoi, şi alte rapoarte ale Clubului de la Roma, din ce în ce mai documentate, cu referiri regionale sofisticate, având ataşate anexe elaborate pe calculator (pe-atunci apăruse această modă) dar nici unul nu a avut strălucirea geniului acelui prim raport. Mai mult, previziunile sale au fost mult depăşite de realităţile deceniilor următoare, în sens negativ. Acea celebră sintagmă de „creştere zero” avea să facă şcoală doar în plan orizontal nu însă şi în profunzime.

Vă veţi întreba, dragi provinciali, ce legătură au toate aceste aserţiuni cu aşa-zisa revoluţie urbană pe care-o preconizăm noi?

Ei bine, aceste idei dominante, în acel faimos raport, reprezentau modul de gândire comun al elitei politice, economice şi sociale, adică rezumând, lumea nu putea fi concepută decât convexă. Ceva mai târziu, acest concept geometric fundamental a dus la o nouă filosofie cu multe aspecte pozitive dar la fel de extensive în planul resurselor energetice, la fel de energofagă ca şi cele anterioare.

Aceasta este separarea structurală dintre noi, eqolocraţii şi toţi ceilalţi „globalişti”: lumea noastră este concavă! De fapt, este impropriu a spune „lumea noastră” pentru că este vorba despre „lumile noastre”.

Totuşi, deşi trăim fiecare dintre noi în „peşterile noastre eqopiramidale”, evident concave, suntem mult mai „globalişti” decât toţi ceilalţi locuitori ai Terrei, separaţi în naţiuni, în rase, religii, etc., pentru că unealta noastră de lucru şi de comunicare, în acelaşi timp, este INTERNET-ul. Existenţa EQONET-ului nu poate fi concepută fără „braţul infinit” al INTERNET-ului.

Şi mai este cava. Esenţial. Noi, toţi, suntem doar provinciali. Noi nu putem concepe, nu înţelegem, un centru unic ce ne-ar putea dirija, global. Pentru noi, pentru fiecare din noi, singurul centru acceptat este „peştera noastră eqopiramidală”. Aceasta presupune că tolerăm, acceptăm şi încurajăm existenţa celorlalte „spaţii concave” total diferite de noi,

---

Pentru că noi nu putem iubi decât o lume diversă şi tolerantă.

Al treizeci şi şaselea eseu 09.11.2000

EQOPIRAMIDA

De ce să ne mutăm în nişte construcţii în formă de piramidă când putem sta, foarte bine, în apartamentele din blocuri sau în casele particulare?

Unul dintre posibilele răspunsuri ar putea fi în legătură cu energia cosmică preluată de vârful unei construcţii piramidale şi distribuită de-a lungul meridianului său central provocându-ne o stare de destindere, benefică...

Un alt răspuns ar avea legătură cu creşterea explozivă a plantelor în spaţiile piramidale (literatura de specialitate este plină de exemple).

În sfârşit (deşi ar mai fi multe argumente) pentru că a venit timpul constituirii comunităţii concave care nu se teme de impactul vreunui asteroid cu Terra, care poate supravieţui şi comunica şi, mai mult, se poate extinde; spre stele...

Concret, acest eseu nu se doreşte un exerciţiu de virtuozitate inginerească (nici nu ar fi posibil întrucât autorul are o formaţie umanistă) dar va preciza câţiva dintre parametrii

fundamentali ai LUMII CONCAVE, adică cei cantitativi din spaţiul energetic şi asamblarea acestora într-o multitudine de configuraţii (aspectul calitativ).

Referitor la eqopiramidometrie avem două posibilităţi de referinţă:

- prima are în vedere un adevărat spaţiu concav, acoperit integral co o peliculă transparentă; un spaţiu nu prea mare dar nici prea mic care va fi amenajat cu alte piramide mai mici, cu spaţii verzi, forestiere, cu bazine piscicole, şi, desigur, cu spaţii de locuit. Suprafaţa acestui modul pe care l-am numit AMOQ este de 10.000 m^2. În tabelul de mai jos vom prezenta toţi parametrii eqopiramidelor din LUMEA CONCAVA;

- a doua posibilitate de referinţă porneşte de la un prezent exploziv: construirea de case eqopiramidale mici, foarte ieftine, incomparabil mai performante decât cele mai sofisticate vile actuale, având un mobilier de asemenea piramidal.

Această variantă se va impune, la început, oraşele fiind invadate de noile construcţii cu formă ciudată.

Trebuie să ţinem cont, totuşi, de câteva reguli morfometrice imuabile:

- înălţimea fiecărui palier (etaj) va avea 2,544 m (adică 4 coţi egipteni);

- latura bazei pentru o singură încăpere va fi de 4 m (deci suprafaţa minimă va fi de 16 m^2);

- numărătoarea palierelor se face dinspre vârf spre bază (palierul I fiind în vârf);

- elementele constructive ale unei case eqopiramidale sunt: ţevi de dimensiuni standardizate îmbinate manual pentru coloana centrală, muchii şi apoteme; şine de cale ferată pentru laturile palierelor, colţare turnate având suprafaţa standard de 1,618 m^2, plăci transparente ce pot deveni opace cu suprafaţa de asemenea de 1,618 m^2 alcătuite, la rândul lor din „cărămizi eqonetice"„în formă de paralelogram (vedere din profil), păstrând unghiul de 51 de grade şi 51 de secunde. O astfel de placă de 1/1,618 m ar putea conţine 200 cărămizi eqonetice (10/20 bucăţi), dar soluţia cea mai ieftină ar fi cu plăci turnate din materiale uşoare (deşeuri de mase plastice şi cauciuc) cu un grad ridicat de rezistenţă (produse asemănătoare bolţarilor folosiţi în construcţii); mobilier eqonetic ce respectă proporţiile de frumuseţe impuse de formula magică (4 = $\pi\sqrt{\phi}$ *)* lăsând creativitatea să zburde în amenajarea spaţiului interior.

Iată tabelul promis:

(Tabelul III. I se găseşte în Anexa 3)

Privind tabelul remarcăm următoarele:

- denumirile modulelor piramidale semnifică zeii şi faraonii cu excepţia celui de-al şaptelea care a fost botezat

AMOQ în loc de AMON;

- înălţimea piramidală reprezintă multipli ai numărului 1,272 echivalentul a doi coţi egipteni;

- suprafaţa laterală se calculează cu uşurinţă prin înmulţirea suprafeţei bazei cu numărul 1,618;

- suprafaţa unui colţar este de 1,618 m^2;

- suprafaţa unei plăci este de asemenea 1,618 m^2.

Al treizeci şi şaptelea eseu 23.12.2000

DIMENSIUNILE PIRAMIDEI IDEALE

Piramida ideală maximă ar trebui să presupună nişte dimensiuni apropiate de cele ale Marii Piramide (Keops). Acestea erau: latura bazei spre Nord = 230,26 m, latura bazei spre Est= 230,39 m, latura bazei spre Sud = 230,45 m şi latura bazei spre Vest = 230,36 m. Aproximând pentru a considera baza un pătrat am avea latura bazei standard de 230,365 m rezultând o suprafaţă a bazei de 53.068,033 m^2 şi o înălţime de 146,51466 m.

Dacă am împărţi această înălţime la $\sqrt{\phi}$, ar rezulta cifra de 115,2. Ceva nu este în regulă. Cu siguranţă că vechii egipteni considerau înălţimile piramidelor multipli întregi ai numărului

$\sqrt{\phi}$ (reprezentând doi coţi egipteni). Cea mai probabilă înălţime a piramidei lui Keops ar putea fi 115 $\sqrt{\phi}$ = 146,28 m (adică 330 coţi egipteni).

Pornind de la acest considerent estetic necesar lumii noastre concave, am admis că piramida noastră maximă standardizată tip Keops va avea latura bazei de 200 m şi înălţimea de 127,2 m sau 100 $\sqrt{\phi}$, (reprezentând 200 coţi egipteni). Acest fapt presupune că apotema sa este de 100 $\sqrt{\phi}$, ceea ce ne conduce cu gândul la numărul stabilităţii şi al echilibrului universal: 4. Acest număr face trecerea dintre cele două geometrii (statică şi dinamică) pentru că frecvent îl vom scrie în forma sa dinamică: $\pi\sqrt{\phi}$.

Ei bine, tot universul nostru concav se concentrează asupra multiplilor acestui număr.

Toate dimensiunile noastre existenţiale în spaţiul concav (care este şi mai dinamic decât cel convex) reprezintă nişte multipli ai numărului $\sqrt{\phi}$. Concluzionând, putem afirma că ecuaţia noastră arată într-o formă metaforică, astfel:

ECHILIBRU = MODULARITATE x $\sqrt{\text{FRUMUSET}}$

Deci, lumea noastră concavă va trebui să se bazeze pe această armonie universală.

Al treizeci şi optulea eseu 31.03.2001

NORVEGIA CONCAVĂ ŞI DEŞERTURILE

Este foarte probabil ca acest teritoriu european al vikingilor să devină locul de pelerinaj al viitorilor cetăţeni ai LUMII CONCAVE: în fiecare an, la Capul Nord.

Curentul Atlanticului de Nord (ramificaţie a Gulf Stream-ului) îi scaldă ţărmurile încât şi în miezul iernii iarba rămâne verde la Cercul Polar, lungimea totală a acestor ţărmuri fiind de 30.650 km, reprezentând 3/4 din lungimea ecuatorului; unele fiorduri au lungimi impresionante: Trondheims Fjord - 180 km, Sogne Fjord - 204 km, Hardanger Fjord - 183 km.

De-a lungul coastelor se înşiruie cca. 150.000 de insule, insuliţe şi stânci, în cea mai mare parte, nelocuite. De asemenea, acest teritoriu este străbătut de numeroase râuri scurte (datorită apropierii lanţului muntos de mare) care prezintă multe praguri şi cascade. Lacurile sunt numeroase, cel mai mare fiind Mjφsa (390 km^2).

Potenţialul hidroenergetic este ridicat fiind bine valorificat.

Potenţialul eqonetic al Norvegiei este extrem de ridicat şi datorită mentalităţii locuitorilor săi, toleranţi, deschişi spre nou, pacifişti.

Astfel, Norvegia ar putea adăposti în spaţii concave 73 milioane de locuitori ocupând doar 10% din teritoriul său. Dacă remarcăm faptul că 71,4 % din teritoriul său este ocupat de „alte terenuri” observăm că această ţară nu are limite în pragul dezvoltării eqonetice.

Mai mult, având un excedent de apă imens, îl va putea exporta, după o eventuală tratare în rezervoare piramidale către zonele deşertice.

Înainte,însă, de a vedea spre ce deşerturi se va îndrepta apa piramidală norvegiană, va trebui să facem un scurt popas islandez.

Suprafaţa Islandei, de 103.000 km^2, ar putea adăposti, cu uşurinţă, 23.175.000 locuitori, fiind ocupată de LUMEA CONCAVĂ în proporţie de 10%.

Vă imaginaţi ce potenţial uman imens ar deţine Islanda în cazul în care întreaga sa suprafaţă ar fi o lume concavă? Peste 230 milioane de locuitori. Nici nu are sens să vehiculăm asemenea cifre pentru că se ivesc probleme de integrare culturală care sunt mult mai greu de rezolvat.

Ei bine, cel mai apropiat „burete deşertic” ar fi cel mauritanian, având şi o largă deschidere spre valorificarea

Saharei Centrale.

Totuşi, este puţin probabilă colaborarea cu un guvern care blochează desfăşurarea raliului Paris-Dakar.

Cu siguranţă că vor rămâne foarte multe spaţii emice pe această planetă. Este imposibil de colaborat cu nişte indivizi precum talibanii afgani care distrug statuile lui Budha. Dar a-i extermina nu mai reprezintă o soluţie umană. Aşa că mai bine vor fi menţinuţi în spaţiile lor izolate.

Un potenţial deşertic vast ce va putea fi mult mai uşor valorificat va fi cel al Arabici Saudite şi cel al Australiei pe seama aportului apei de aisberg din Antarctica.

Arabia Saudită, deşi este un regat absolutist şi islamic, are o mare deschidere spre viitor.

Cele 10 procente ale suprafeţei sale de 2.149.690 km^2 ar putea adăposti şi întreţine, în condiţii foarte bune, un număr de 483.680.250 humanoizi, de aproape 50 de ori mai mult decât populaţia sa actuală.

Este foarte posibil ca guvernul regal al Arabiei Saudite să investească în infrastructura unei lumi concave arabe şi musulmane întrucât, dispune atât de resursele financiare necesare cât şi de un vast potenţial de energie solară.

Australia are un imens potenţial eqonetic. Este locuită de o populaţie. cu o mentalitate foarte modernă şi deschisă.

Cele 10 procente ale suprafeţei sale de 7.686.848 km^2 pot fi acoperite cu un spaţiu eqonetic de 1,73 miliarde de locuitori, de l00 de ori mai mult decât în prezent. Pentru Australia nu este necesară o creştere accelerată a suprafeţei sale concave datorită dificilelor probleme de integrare.

În schimb, Arabia Saudită va putea integra mult mai uşor, într-un ritm alert, o populaţie islamică pauperă din spaţiul adiacent Mai mult, în urma succesului acestei concavizări va putea transforma Sahara actuală, pustie, într-o Sahara saudită islamică şi prosperă datorită oazelor eqopiramidale transparente ce vor putea ocupa o suprafaţă de peste 880.000 km^2 (10% din suprafaţa imensului deşert). Populaţia din această lume concavă ar atinge 1,98 miliarde. Ce potenţial imens pentru regele Arabiei Saudite!

Resursele de apă din aisbergurile antarctice vor fi redistribuite din nodul de tranzit reprezentat de insula Kerguelen. Deci, va fi necesar şi sprijinul Franţei.

Iată de ce este necesară o bună colaborare la nivel global, având tradiţii culturale şi mentalităţi diferite. Bariera civilizaţiilor lui Samuel Huntington va trebui trecută peste numeroase punţi.

Al treizeci si nouălea eseu 28.01. 2001

EPISTOLA A CINCIA CĂTRE MAKCHALL T. SAVAGE

Exilul cosmic (3)

- De ce are cercul 360 grade sexagesimale şi nu 365, să spunem?

- De ce vechii egipteni au preferat sistemul zecimal (şi centesimal) în locul celui sexagesimal?

Înainte de a încerca o schiţă de răspuns la aceste întrebări, şi la altele, ar fi util poate, să mai privim cifrele din următorul tabel:

(Tabelul III.2 se găseşte în Anexa 4)

Mai întâi despre metodă. Datorită calculelor lui BODE, câteva planete exterioare au fost observate mult mai târziu (Uranus, Neptun şi Pluto). Acest fapt presupune că, cel puţin la nivelul sistemului nostru solar (dar nu numai) există nişte legi de o armonie desăvârşită. Dacă ne vom ghida după acestea (si numărul ϕ sau $\sqrt{\phi}$ ar putea fi un reper) este posibil să ajungem la nişte concluzii mai apropiate de o realitate foarte veche. Acea cunoaştere ne va permite să anticipăm viitorul mediu şi îndepărtat si să încadram prezentul nostru actual în sfera

celestă meritată: cea a „furnicilor galactice”.

Şi, în sfârşit, un ultim exerciţiu speculativ. Este binecunoscut faptul, de către egiptologi, că înălţimea piramidei lui Keops (şi a oricărei piramide ideale) reprezintă, în acelaşi timp, şi raza unui cerc imaginar a cărui lungime este perimetrul laturilor piramidei.

Dacă am considera latura bazei de 3 unităţi, atunci ar rezulta următoarele dimensiuni ale acestei piramide imaginare: înălţimea - 1,908 sau 1,5 $\sqrt{\phi}$, apotema - 1,5 ϕ (2,427), muchia 2,698(2,12 $\sqrt{\phi}$) şi suprafaţa cercului rezultat este de 11,447992... Celelalte suprafeţe de comparaţie sunt:

(1) cercul circumscris pătratului bazei piramidei cu latura de 3 unităţi — 14,15(0933) sau 4,5 π;

(2) cercul ideal de care am menţionat având suprafaţa de 11,44(7992) unităţi (3,64π sau 9 $\sqrt{\phi}$);

(3) pătratul bazei piramidei cu suprafaţa de 9 unităţi (2,25π $\sqrt{\phi}$);

(4) cercul înscris în pătratul bazei piramidei cu suprafaţa de 7,07(5467) unităţi (2,25π.);

Din rapoartele între aceste relaţii rezultă că:

(1) : (2) = 2/ϕ (1,236);

(1) : (3) = π /2 (1,5723) - am folosit valoarea egipteană a numărului π;

(1) : (4) = 2;

(2): (3) = $\sqrt{\phi}$;

(2): (4) = ϕ;

(3): (4) = $\sqrt{\phi}$.

Extrapolând această piramidă ideală la scara sistemului nostru solar vom observa, pe tabelul anterior, că înălţimea acestei piramide imaginare care este şi raza cercului ideal reprezintă şi viteza de rotaţie a planetei Marte în jurul Soarelui (exprimată în unităţi astronomice per zile-standard).

Deci, vechilor egipteni li s-ar fi putut revela faptul că latura bazei primelor lor piramide trebuia să fie proporţională cu înălţimea, apotema, etc. dar nu oricum ci cu numerele geometriei dinamice: π, π /2, ϕ, $\sqrt{\phi}$. Nu revin, acum, la legăturile cel puţin stranii dintre dimensiunile Marii Piramide (Keops) şi câteva dintre dimensiunile Pământului, prezentate pe larg, foarte exact, în tonele de literatură existentă.

Vreau doar să sugerez că, într-un viitor apropiat, când paşii noştri se vor opri pe Marte, să încercăm să ne aplecăm puţin spre a cerceta SFINX-ul marţian şi poate că o serie de enigme îşi vor pierde voalul.

Al patruzecelea eseu 06.04.2001

BANGLADESH - UL EQONETIC

Bangladesh-ul reprezintă monotonie spre deosebire de India care este diversitate.

Această ţară nefericită, suprapopulată, ar putea să supravieţuiască în condiţii civilizate si prospere dacă ar trece, integral, la conceptul de „LUME CONCAVĂ”.

Astfel, suprafaţa sa de 142.776 km^2, acoperită în proporţie de 50% cu eqopiramide, ar adăposti 160 milioane locuitori deşi, respectând standardul european, doar 10% din suprafaţa sa ar trebui să fie eqonetică. În acest caz ar locui doar 32 milioane de indivizi.

Se observă, cu claritate, că marea problemă a acestei ţări o reprezintă mentalitatea. Şi în acest spaţiu, ca şi în India, prima soluţie ar fi reducerea drastică a populaţiei, astfel că o îndelungată tradiţie religioasă va trebui demolată.

Se pare, totuşi, că cei mai mulţi locuitori ai acestei ţări preferă să se lase înecaţi de valurile aduse de ciclonii ce inundă delta Gangelui şi a Brahmaputrei decât să-şi schimbe modul de viaţă.

De aceea cuceritorii oceanelor şi ai spaţiului cosmic nu au nevoie de cutume, obiceiuri, credinţe religioase. Ei cred doar în destinul lor de cuceritori pentru că ei îşi smulg viitorul pentru

ei şi pentru urmaşii lor spirituali.

ANEXA 3
TABEL III.1

Nr. Crt	Denumirea modulului	Nr. etaje	L_B (m)	H (m)	a (m)	M (m)	S_B (mp)	S_L (mp)
0	1	2	3	4	5	6	7	8
1	Ibis	-	2	1.272	1.618	1.902	4	6.472
2	Toth	1	4	2.544	3.236	3.804	16	25.888
3	Seth	2	8	5.088	6.472	7.608	64	103.552
4	Horus	3	12	7.632	9.708	11.412	144	232.992
5	Hathor	4	16	10.716	12.944	15.216	256	414.208
6	Zoser	5	20	12.72	16.18	19.02	400	647.2
7	Amoq	25	100	63.6	80.9	95.1	10.000	16.180
8	Keops	57,6	230.365	146.51	186.36	219.08	53.068,03	85.864,03

ANEXA 4
TABEL III.2

Nr. crt	Planeta	Distanța față de soare		Raza km	Circumferința U.A.	Durata		Obs. (5:7)
		Mil.km	U.A.			În zile terestre	Echivalent U.A/zi*	
0	1	2	3	4	5	6	7	8
1	Mercur	58	0.38666	2.440	2.43186	88	0.244444	9.95
2	Venus	108	0.72	6.200	4.52829	255	0.708333	6.39
3	Terra	150	1	6.371	6.29	365 (-5)	1.013888	6.20
4	Marte	228	1.52	3.394	9.56	687	1.908333	5.01
-	Centura de asteroizi	300	2-3	-	12.58			
5	Jupiter	779	5.19333	71.400	32.66	4.332	12.033333	2.71
6	Saturn	1.427	9.515333	60.300	59.83	10.779	29.941666	1.99
7	Uranus	2.869	19.12666	25.900	120.29	30.705	85.291666	1.41
8	Neptun	4.504	30.02666	24.300	188.85	60.198	167.21666	1.13
9	Pluto	5900	39.3333	2.935	247.38	90.760	252.111111	0.98
10	Planeta X					**1.296.000 1.314.000**	**3.600**	

*Anul – standard
Ziua – standard

G E B U R A H

Al patruzeci şi unulea eseu 09.10.2000

CELE ŞAPTE ZILE ALE FACERII EQONETULUI

1. La început, în acel an ZERO al Erei Spaţiale (anul 2000 al Erei Creştine), Creatorul Universului s-a arătat în vis unui muritor spunându-i: „construieşte-ţi o piramidă după modelul lui Keops, dar mai mică, cât o casă, mută-te-n ea şi cheamă-ţi vecinii. Vei vedea că vor dori şi ei să le construieşti câte una. Fă-o şi vei observa că toţi vor fi mulţumiţi pentru că, deja, aţi format o reţea, pătrunzând într-un nou univers scăldat de lumină. „Eqonetul”.

A fost ziua întâi

2. Creatorul i-a şoptit muritorului pe care şi l-a ales drept traducător - făcându-l „al doisprezecilea fondator” - că «lumea inteligenţei» se împarte în trei părţi:

- înainte şi după apariţia lui Guttemberg;

-înainte şi după inventarea INTERNET-ului;

-înainte şi după naşterea EQONET-ului;

ziua a doua

3. Creatorul a propus construirea primei reţele eqopiramidale în deşert. Acolo era multă lumină şi energie dar nu era apă. De aceea el a cerut încă o reţea de eqopiramide construite pe gheţari pentru ca apa acestora să înverzească deşertul. Şi a văzut că era bine;

ziua a treia

4. Creatorul a insistat ca fiecare eqopiramidă locuită să aibă o soră geamănă, de aceleaşi dimensiuni, în interiorul căreia

va fi asigurată, în totalitate, hrana pentru acei locuitori şi, mai mult, o suprafaţă de teren înconjurătoare, egală cu eqopiramida iniţială, care va fi împădurită. Şi „FONDATORII” au văzut că era bine;

ziua a patra

5. Creatorul a extins sfera arealului împânzit cu eqopiramide de la deşerturi şi calote glaciare la insule pustii, suprafeţe oceanice, lacustre, râuri, jungle, creând „TERITORIILE CONCAVE” cu autonomie extinsă, cu suprafaţă maximă standardizată şi guvernator propriu. Le-a grupat în federaţii;

ziua a cincia

6. Creatorul a dorit ca, de treburile curente, administrative, ale teritoriilor concave, să se ocupe guvernatorii şi Consiliile teritoriale, dar asupra treburilor spirituale să se aplece „Cei 12 fondatori” de-a lungul întregii lor existenţe urmând ca, după trecerea lor peste STYX, să fie urmaţi de către „cei 12 succesori”. Şi a considerat că era bine;

ziua a şasea

7. În ziua a şaptea Creatorul şi-a sfârşit lucrarea, a binecuvântat această zi şi s-a odihnit într-o eqopiramidă observând că este mult mai reconfortant. De atunci, noi nu mai putem locui decât în interiorul „EQONET-ului”.

Al patruzeci şi doilea eseu 29.01.2001

EPISTOLA A ŞASEA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Exilul cosmic (4)

În acest moment nu-mi pot explica (sau nu am suficiente argumente) de ce are cercul 360 de grade şi de ce vechii egipteni au renunţat la sistemul sexagesimal trecând la cel zecimal şi centezimal dar sunt convins că nu greşesc dacă susţin, cu absolută convingere, în stilul „acusticilor" religioşi - fondatori de religii - că sensul trigonometric de rotaţie al acelor ceasornicelor noastre este o moştenire a sumerienilor care, la rândul lor, au primit-o în dar de la „Zeii" ce i-au vizitat şi creat şi care-au coborât pe Pământ, de pe Planeta X care la rândul ei orbitează în sens trigonometric, invers decât planetele sistemului nostru solar, având ca apogeu „Centura de Asteroizi". O rotaţie completă a acestei planete este de 3600 ani tereştri. Ce coincidenţă: o ora - cosmică a cărei secundă este un an terestru şi al cărui minut reprezintă 60 ani tereştrii.

Dar precesia echinocţiilor are loc la un interval de 25.920 ani tereştri, fiecărei zodii revenindu-i câte 2.160 ani. Deci, în curând, intrăm în zodia vărsătorului părăsind zodia peştilor. Aici s-ar putea să fie eroarea celor cinci zile, în sensul că 25.920 ani reprezintă produsul dintre 12 luni a câte 2.160 ani (30 x 72). O zi reprezintă 72 de ani; deci cinci zile ar fi 360 ani (o altă explicaţie la întrebarea „de ce un cerc are 360 grade?").

De aceea, precesia echinocţiilor ar trebui să aibă loc poate la 25.920 + 360 = 26.280 ani. Nu sunt astronom, nu ştiu, dar am să-ncerc să mă documentez.

Oricum, ceea ce m-a frapat a fost importanţa mare acordată acestei diferenţe de cinci zile (o anomalie de la frumuseţea cercurilor de 360 de grade) care se regăseşte, mereu, în calendarul galactic.

Privind lista celor „şapte ceruri" remarcăm o creştere armonioasă spre sferele mai înalte, astfel:

- anul platonician reprezintă 30% din aşa-zisa „zi-cosmică” de 86.400 ani tereştri;
- 20% din „echivalentul galactic” (un numitor comun astronomic reprezentând 36 rotaţii ale Planetei X);
- 6% din cele cinci zile cosmice buclucaşe (432.000 ani tereştri);
- 1% din luna cosmică.

Am putea să continuăm precizând că anul platonician reprezintă 0,01% din anul galactic (rotaţia sistemului nostru solar în jurul centrului galaxiei), dar nu mai este cazul. Ajunge!

Şi de-abia acum vom face referiri la traducerile (publicate în 1976 şi 1980, în S.U.A.), unora dintre tăbliţele sumerienilor, în două cărţi remarcabile intitulate „A DOUĂSPREZECEA PLANETĂ” şi „TREPTE SPRE CER”, al căror autor este domnul Zecharia Sitchin.

Ca urmare a unor preocupări mai vechi, legate de cercetări în domeniul hidrologiei, am fost interesat de succesiunea perioadelor glaciare şi interglaciare şi, mai ales, de determinarea, cu o precizie cât mai mare, a încheierii glaciaţiunii Wurm. Nu intru acum în detalii (să le zicem tehnice) dar încep sa cred că doctorii John T. Hollin de la Maine Universty şi A.T. Wilson de la Victoria University din Noua Zeelandă au dreptate: ultima glaciaţiune (Würm) s-a terminat brusc printr-un cataclism planetar.

Calota antarctică, imensă la sfârşitul aceşti perioade glaciare, a basculat pe stratul de nămol de dedesubt ajungând în Oceanul Planetar şi producând o maree gigantică. De asemenea, ca urmare a rezonanţei, o parte însemnată a calotei groenlandeze s-a prăbuşit în mare. Desigur, centrii de presiune atmosferică s-au modificat, producându-se furtuni şi un val de

precipitaţii ce-avea să fie cunoscut, prin intermediul legendelor tuturor popoarelor sub numele de „POTOP”.

Dar ce sau cine a putut „da bobârnacul” (dislocui) imensei calote antarctice pentru a o împinge în ocean?

Răspunsul l-am găsit în traducerile domnului Sitchin: atracţia gravitaţională a Planetei X. Apoi, fiind ghidat de textul domnului Sitchin, mi-am aruncat privirea pe capitolul „Geneza” (6:3) din Vechiul Testament. Într-adevăr, zilele umanităţii (până la Potop) sunt de 120 de ani, dar ani ai Planetei X (120 x 3.600 = 432.000 de ani tereştri). Iată cele cinci zile cosmice buclucaşe.

După Potop însă asistăm la naşterea civilizaţiei istorice cu momente de climax situate la intervale de 3.600 ani tereştri astfel:

- la 10.800 ani î.Chr. (poate chiar 11.000 de ani) apariţia pietrei şlefuite;
- la 7.200 ani î.Chr. (cel mult 7400 de ani) apariţia olăritului;
- la 3.600 ani î.Chr. (sau 3.800 ani) apariţia civilizaţiei sumeriene, urmată la scurt timp de cea egipteană şi de cea de pe Valea Indusului.

Cred că acesta este capătul firului de care domnul Sitchin a fost primul care a tras, cu argumente ştiinţifice. De aceea cred că putem avea motive să reflectăm puţin asupra vieţii terestre a lui Iisus Christos. El a fost sigur că merge la „Cer” şi a mers! El a fost sigur că este Fiul lui Dumnezeu (la propriu) şi a fost, cu certitudine, fiul unui „coborâtor jos” (un zeu sau un astronaut galactic).

Se spune că a fost născut de Fecioara Maria.

Acum ştim că este posibil, prin inseminare artificială. Toţi apostolii săi au murit (devenind martiri) pentru că au susţinut,

cu tărie, ceea ce au văzut: învierea sa şi revenirea printre ei, pentru scurt timp. Ar fi ilogic pentru orice om să moară pentru că susţine o minciună. Deci, ei toţi predicau ceea ce văzuseră. Şi, în sfârşit, „Apocalipsa”.

Şârşitul lumii, neprecizat complet, din motive psihologice întemeiate, ni-l putem imagina, odată cu revenirea Planetei X în preajma Centurii de asteroizi. Deci, dacă ultima dată aceasta s-a produs cam pe vremea lui Iisus Christos (cel mult cu 200 ani înainte) însemnă că următoarea sosire va fi spre anii 3.400 – 3.600 ai Erei Creştine, în mod normal, până atunci noi ar trebui să colonizăm galaxia. Dar şi după un scenariu foarte modest, ce mi se pare mai realist, noi vom putea deveni o civilizaţie cosmică de ordinul I (după Kardaşev) adică vom fi construit demult o sferă Dyson ce va capta quasitotalitatea energiei solare.

Dar paşii spre stele vor urma un drum uşor diferit decât cel sugerat de către Domnia Voastră, domnule Savage.

Al patruzeci şi treilea eseu 20.03.2001

REPUBLICA EQONETICA CHILE

Acest teritoriu sud-american este locul ideal pentru o mutare rapidă, fără fracturi sociale şi de mentalitate, de pe o suprafaţă convexă într-o lume concavă pentru că:

- aparţine zonei A(F.LD.) concentrând atât fiordurile în sud, cu populaţie rară, tocmai bune de colonizat datorita excedentului de precipitaţii (2.000-6.000 mm), cât şi deşertul Atacama în nord, având un deficit cronic de apă;

* face parte dintr-un singur stat, având o singură limbă oficială şi o mentalitate modernă, deschisă spre înnoire;
* are o populaţie rară care acceptă, tradiţional, imigranţi, pe care-i integrează (Chile este un spaţiu fagic).

Astfel, la o suprafaţă de 756.945 km^2 întâlnim mai puţin de 15 milioane locuitori, adică sub 20 locuitori/km^2.

Transformându-se într-un teritoriu eqonetic şi ocupând doar 10% din suprafaţa sa totală, această lume concavă ar putea hrăni, la standarde mai înalte decât în prezent, o populaţie minimă de 170 milioane locuitori. Pare, desigur, mult prea mult.

Acesta este unul dintre marile avantaje ale acestei „*LUMI CONCAVE*”: modularitatea în toate planurile, inclusiv în cel educaţional, de dezvoltare culturală şi de satisfacţie spirituală.

Al patruzeci şi patrulea eseu 30.01.2001

EPISTOLA A ŞAPTEA CĂTRE MARSCHALL T. SAVAGE

Psihologia roboţilor (1)

Stimate domnule SAVAGE,

Îmi spunea, recent, un prieten, că explicaţia faptului că misiunile Apollo de explorare a Lunii nu au continuat, ar consta în interdicţia transmisă, foarte clar, de „locuitorii” selenari către americani. Aş fi foarte mirat dacă, într-adevăr, ar fi aşa.

Înclin, totuşi, să cred că motivele financiare au stat, în principal, la abandonarea temporară a explorării Selenei, coroborate cu lipsa de apă (sau de hidrogen). Pe vremea aceea (la începutul anilor '70) nu era de conceput nici un fel de exploatare selenară în lipsa apei. Aceasta este o gândire

reziduală explicabilă, într-un fel, prin gradul de dezvoltare arhaică a electronicii şi a roboticii de atunci.

Se spune (probabil pe bună dreptate) că un computer normal al unui copil de la-nceputul celui de-al XXI-lea secol este mult mai performant decât toate calculatoarele NASA folosite pentru Misiunea Apollo. De aceea meritul acelor pionieri ai spaţiului cosmic este cu atât mai mare.

Am remarcat în cartea Donmiei Voastre (PROIECTUL MILENIUM) influenţa aceluiaşi tip de gândire. Sunt convins că va fi mult prea scump să captăm acum (este vorba de următoarele câteva decenii) condrite carbonice decât să abordăm o alta metodă cu mult mai ieftină dar şi extrem de periculoasă. Dar ce mai contează? Ne-am mai jucat cu focul de două ori. Vom vedea ce se va-ntâmpla şi a treia oară.

Mai întâi, am produs bomba atomică şi am trecut la mai puţin de un pas de cataclism. Apoi, am început clonarea umană, zice-se din motive umanitare. Se ştie că drumul spre iad este pavat cu fapte bune. Aşa că, ce mai contează…

Sunt din ce în ce mai sigur că nu are importanţă recipientul în care este depozitat spiritul. Mi se pare normal să concepem că el nu se poate găsi decât într-un „ambalaj” ca al nostru pentru că suferim o dublă influenţă: atât cea biblică (probabil mai apropiată de adevăr) de unde am aflat că noi suntem ''făcuţi” după „chipul şi asemănarea lui Dumnezeu”, cât şi cea postdarwinistă (sau hiperevoluţionistă) care s-a străduit să ne înveţe că suntem „strănepoţii, de la oraş, ai cimpanzeilor”, aşa zisul „ultim stadiu” pe scara evoluţiei. Era să sughită cineva! (La înjurături se-ntâmplă).

De aceea ne vom lua libertatea să ne imaginăm un exerciţiu logic care, dacă va fi aplicat, după retuşurile inginereşti necesare, ne va face să ardem două ordine de

mărime în drumul nostru spre stele.
Despre ce este vorba?
Despre societatea roboţilor.

Al patruzeci şi cincilea eseu 07.11.2002

PRIMUL PAS

La 20 iulie 1969 A.D. primul om punea piciorul pe Lună. Peste câteva decenii, cândva în secolul al XXI-lea, trăitorii acelor vremuri vor considera această dată ca fiind punctul de inflexiune între Era Terestră şi Era Spaţială.

Acel moment a însemnat întredeschiderea unei ferestre spre un potenţial uriaş ce se oferea umanităţii: ieşirea din caverna noastră gravitaţională. Din nefericire, americanii de după 1969 ca şi chinezii de după 1437 (în expediţia lor peste Oceanul Indian) nu au ştiut să valorifice acel „pas uriaş pentru omenire”.

În vara anului 2000, unui „gânditor independent” i-a venit o idee în urma unor lecturi despre piramida lui Keops şi a unor vise curioase: o lume concavă, transparentă, modulară, interconectată, în echilibru permanent care va înlocui această lume convexă, opacă, conflictuală malign, în dezechilibru ciclic.

- Unde?

- În primul rând, în cele mai nepopulate şi inospitaliere locuri ale Terrei, apoi pe Lună, apoi în Centura Lagrange, apoi pe Marte, etc.

- Când?

- Cât mai curând!

- Cum?

- Prin intermediul unui nou tip de casă pe care o vom numi eqopiramidală.

Ea este quasiindependentă energetic şi acustic. Izolarea sa poate fi totală faţă de mediul exterior, dar în mod curent nu are sens. Doar în cazul cataclismelor majore cum ar fi dispariţia stratului de ozon sau impactul unui meteorit cu Terra.

- Cine solicită case eqopiramidale?

- Entuziaştii concavonauţi care vor deveni eqolocraţi.

- De ce?

- Pentru că o casă eqopiramidală este mult mai ieftină, mai sigură şi mai antistresantă. De fapt aceasta este tema eseurilor noastre: „cum ne vom adapta unei «LUMI CONCAVE»?” Se va deschide, astfel, poarta unei curţi a miracolelor pe care o veţi vizita şi-apoi ne veţi povesti impresiile.

Al patruzeci şi şaselea eseu 22.20.2000

A CINCIA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNŢELEPŢI

O revoluţie urbană (2)

Către provinciali,

Deşi mă gândisem să nu mai reproduc butade ale unor înţelepţi ai TRECUTULUI, nu pot să nu vă rog să reflectaţi asupra cuvintelor lui Dennis Gabor (inventatorul laserului): „noi nu putem să prevedem viitorul; putem doar să-l inventăm”.

Asta vom face noi, provincialii: ne vom construi câte un viitor ambalat în eqopiramidele noastre.

Pare curios, poate, de ce insist atât de mult asupra conceptelor, de ce încerc să răspund doar la o singură întrebare (de ce?) în epistolele mele şi nu trec mai rapid la studiile de caz pe

care le aşteptaţi.

Pentru că nu putem face primul pas (şi nu-l vom face niciodată!) dacă în spatele nostru nu simţim cum se prăbuşeşte pământul, dacă nu vedem focul ce se apropie de noi, gata să ne-nghită, dacă nu auzim gâfâitul lacom al unei haite de lupi flămânzi pregătită să ne înşface. Doar atunci avem curajul şi tăria să sărim peste prăpastie pentru că nu mai avem nimic de pierdut. Doar atunci putem porni spre viitor. Şi-acel timp se-apropie...

Ne aflăm, într-un fel, ca triburile din Insula Paştelui înainte de cataclism: prizonieri ai unui spaţiu convex. Totuşi, într-o poziţie ceva mai bună: în primul rând, pentru că le cunoaştem pilda şi apoi pentru că, deja, avem voinţa să facem saltul uriaş: spre spaţiul concav. Aceasta este esenţa revoluţiei noastre urbane: de la megalopolis spre eqopeşteri.

Nu voi insista asupra demolării „Vechii Lumi”, a înstrăinării urbane, a alienării, a dependenţei de droguri, de televiziune, de viaţa agitată, de autodistrugere; pentru că fiecare dintre noi, vizionarii „spaţiului concav”, am gustat din plin toate acestea.

Îmi voi aminti, doar de o conversaţie între Leo Frobenius - cel mai vestit africanolog al tuturor timpurilor, atât de drag mie - şi un şeic din Sahara despre orizontul cultural.

Şeicul (şi musulmanii în general) spunea Frobenius, aveau o viziune asupra lumii limitată **la bolta unei** peşteri spre deosebire de africanoizii creştini care vedeau lumea infinită, aceasta fiind o imagine convexă.

Ei bine, dacă noi vom trăi în eqopiramide amplasate în spaţii închise, nu va fi, oare, posibil, să avem o altă imagine asupra lumii, la fel ca şeicul lui Frobenius?

Cu siguranţă, răspunsul va fi negativ pentru că noi trăim, în acelaşi timp într-un spaţiu virtual, fiind conectaţi la INTERNET. Apoi eqopiramidele noastre reprezintă un spaţiu semideschis, astfel că noi ieşim frecvent în deşertul înconjurător în excursii

săptămânale (chiar şi fără stratul de ozon protector al atmosferei - vom avea un echipament special).

În schimb, vom avea liniştea necesară creaţiei care nu există decât în micile comunităţi unde locuitorii se cunosc între ei, unde micile conflicte se rezolvă în faţa unei căni cu vin, unde «Agora» îi încape pe toţi electorii.

Trebuie să recunoaştem, totuşi, că atât atenienii cât şi spartanii au fost nişte provinciali.

Să fie chiar atât de rău?

Al patruzeci si şaptelea eseu 20.12.2000

PIATRA UNGHIULARĂ

Afirmaţia fundamentală a «Papirusului lui Ani» este că „zeul care doarme în sufletul fiecărei persoane este trezit de puterea sau energia piramidei”.

Papirusul lui Ani este mai cunoscut sub numele de «Cartea egipteană a morţilor», se află la British Museum şi oferă conceptul original al temei morţii şi renaşterii (reîntinerirea sufletului omenesc) în legătură cu piramida lui Keops. Se crede că a fost scris în jurul anului 1500 î.Chr.

Mulţi dintre marii iniţiaţi al Antichităţii au recunoscut că şi-au căpătat înţelepciunea prin iniţierea egipteană. Iată câteva nume; Moise, Iisus Christos, Sfântul Pavel, Thales, Solon, Pytagora.

Nu ne vom opri acum, decât tangenţial, la unul singur, pentru că totul ni se trage de la el: Pytagora.

Ca tânăr învăţăcel din Samos al lui Thales din Milet, se pare că a fost sfătuit să-şi desăvârşească studiile în Egypt. A absolvit

cursul complet de 22 de ani după care a plecat în Babilon pentru încă 12 ani. A revenit în Samos la 56 de ani dar a plecat, curând, într-un spaţiu geografic mai deschis orizontului său cultural stelar. S-a stabilit la Crotona în „Grecia Mare” (sudul peninsulei Italice) unde şi-a întemeiat celebra şcoală filosofică.

Ceea ce vreau să subliniez, acum, este moştenirea antinomică pe care a lăsat-o discipolilor săi; numai un gigant al gândirii umane (iniţiat ar fi mai corect) a putut lăsa o asemenea moştenire; iată cele două curente dominante: „acusticii” si „matematicienii”.

Acusticii (toţi marii profeţi ai religiilor monoteiste) porneau de la afirmaţia „Dumnezeu a spus...”, în schimb matematicienii doreau să demonstreze, erau ca Toma Necredinciosul; ei sunt precursorii „inductivilor” Evului Mediu Occamian. Platon a teoretizat gândirea acusticilor care a dominat, poate prea mult, dogmatica Bisericii Catolice şi Aristotel a teoretizat spiritul speculativ si deschis al matematicienilor pitagoreici. Lui Aristotel îi datorăm, totuşi, dezvoltarea explozivă a ştiinţelor Evului Mediu şi mai cu seamă a tehnologiei medievale.

Nu este timpul acum să insist asupra impactului combinat cam în aceleaşi vremuri şi în acelaşi loc (Europa), a montării orologiilor în turnurile catedralelor, a inventării caravelelor, a utilizării prafului de puşcă pentru tunuri şi muschete, a tiparului (acel prin INTERNET de importanţă galactică) şi a extinderii „modului nostru de viaţă” asupra Lumii. De aceea putem observa, acum, că trăim într-un singur „sat planetar”, cum remarca regretatul Marshall McLuhan. Aşadar, ideea globalizării, împotriva căreia protestează, oricum inutil, diverse „paiaţe”, nu poate fi oprită. Ceea ce avem de făcut este, însă, ca aplicarea ei, în ultimul ungher al sătucului nostru comun, numit Terra, să se facă cu un simţ deosebit al responsabilităţii, cu spirit de

dreptate şi din care nimeni să nu aibă de pierdut. Bilanţul va trebui să fie uşor pozitiv. Piatra unghiulară a acestuia este „spaţiul de locuit”, pentru fiecare.

Iar spaţiul înseamnă geometrie: statică şi dinamică.

Al patruzeci şi optulea eseu 31.01.2001

EPISTOLA A OPTA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Psihologia roboţilor (2)

Există câteva moduri de abordare ale impactului roboţilor asupra noastră (humanoizii) care ar putea părea abisale. Ei bine, cu cât sunt mai abisale cu atât sunt mai reale.

Întrebarea primordială care se pune este: vrem să facem saltul pe Selena? Foarte repede sau nu? Dacă răspunsul este pozitiv (el se află încastrat în codul nostru genetic!) atunci va apare o a doua întrebare... Acceptăm să ne producem roboţi care să ne ajute la exploatarea Selenei, indiferent de consecinţe? Dacă şi acum răspunsul este pozitiv, putem să trecem la treabă.

Dar va fi necesar să precizăm consecinţa finală a alegerii acestui drum: dispariţia noastră ca specie care a înmagazinat spiritul.

De fapt, dacă ar fi să aleg, aş prefera să mor răpus de braţul unui robot decât de mâna unei clone. Dar asta este. Nu mai putem întoarce direcţia destinului cosmic.

Parcă nu sună bine apelativul «robot» inventat de Karel Čapek în 1922 sau 1923 si are nişte conotaţii peiorative.

Nici android nu merge. Cred că ne vom opri la cyber sau cyborg.

În primul rând, trebuie să subliniez că nu mă gândesc la exploatarea Selenei făcută de nişte cyberi concepuţi după „chipul şi asemănarea noastră”, având dimensiunile noastre.

Ar fi inutil, neproductiv şi scump.

Am în vedere elaborarea unei „matrice cyberiene structurate” având următoarele constrângeri (sau parametri cybergenetici):

- dimensiunea medie: 1/10 din cea umană, măsurată în submultipli ai numărului $\sqrt{\phi}$;
- modul general de organizare socială: asemănător furnicilor;
- separarea între cyberii-gânditori, lipsiţi de motricitate şi eyberii-lucrători lipsiţi de inteligenţă creativă;
- inocularea matricială a stării de conflict între cele două categorii de cyberi (acesta este planul orizontal);
- elaborarea teoriei „evoluţiei cyberiene” si materializarea sa prin extincţia „claselor cyberiene” ce şi-au încheiat misiunea programată anterior de către humanoizi; exemplul concludent este cel al „roboţilor - cadastraşi”: iată planul vertical;
- introducerea limitelor spaţiale foarte stricte, pe caste de cyberi, în vederea controlului lor eficient: astfel ar putea exista cyberi-muncitori care lucrează doar în craterele foarte mici, alţii în craterele mari şi alţii doar în punctul Lagrange I (LI); cyberii-gânditori şi cyberii-mame vor fi cantonaţi în puncte fixe, mereu;
- producerea unei categorii de cyberi-spioni (fără „conştiinţă de clasă”) împânziţi în toate „castele cyberiene”;
- inocularea ideii de „apocalips - cyberian” care va veni cu siguranţă puţin înainte de a ne muta noi (sau o parte dintre urmaşii noştrii) pe Selena.

Problerna-cheie este fixarea datei apocalipsului (cyberian) pentru că, în funcţie de aceasta, vom şti să planificăm paşii macroeconomici pe care-i avem de făcut pe Terra înainte de „marele salt” şi corelarea celor rămaşi cu cei ce se vor muta pe satelitul nostru natural.

Se impun câteva întrebări:

- de ce o lume atât de sumbră pentru aceşti „pitici”?
- de ce vor fi organizaţi ca un fel de societate a furnicilor?
- ce vor consuma, sau cu ce se vor alimenta?
- câţi cyberi-gânditori şi câţi cyberi-muncitori vom trimite în prima misiune spaţială?
- câte misiuni spaţiale vor fi necesare?
- după încheierea acestui program spaţial vom trimite observatori - cyberi sau doar containere goale ce ne vor veni încărcate de pe Selena?
- unde vor fi cantonate aceste containere spaţiale, pe orbita geostaţionară?
- cum vor fi distribuite aceste „ajutoare selenare”, pe ce criterii?
- care va fi prima resursă selenară trimisă de cyberi pe Terra?
- cine va suporta investiţia iniţală? O companie industrială, un stat, o asociaţie, Naţiunile Unite, sau cine?
- care va fi profitul „primului investitor”?
- va fi el suficient de mare pentru a-l motiva să continue?
- va accepta comunitatea internaţională continuarea investiţiilor selenare conform planului iniţial?
- dacă nu există deloc apă (şi nici hidrogen) se va merita finalizarea planului de colonizare humanoidă a Selenei, sau o vom lăsa în grija cyberilor, sau o vom transforma în rezervaţie cosmică?

La cele mai multe dintre aceste întrebări ce par a fi ale unor ziarişti la o conferinţă de presă, vor răspunde inginerii, coordonatorii de programe, psihologii, experţii în sociologia cyberilor, etc. La câteva, însă, răspunsurile se vor afla mai jos. Dar mai înainte va trebui să ne gândim puţin dacă regretăm dispariţia omului de NEANDERTHAL sau a omului de CRO-MAGNON, sau a pitecantropului sau a umanităţii de dinainte de POTOP?

Cu siguranţă că nici noii cyberi pe care-i vom face „după chipul şi asemănarea noastră” şi cu care ne vom putea chiar căsători, nu vor regreta dispariţia apocaliptică a cyberilor -pitici de pe Lună. Şi dacă vom afirma că „Universul aparţine doar celor puternici” aceasta nu înseamnă că ne ghidăm după vreo lege a evoluţiei ci a creaţiei. Este o mică schimbare de accent, dar esenţială. Pentru că cei puternici nu sunt nişte entităţi individuale ci reprezintă asociaţii al căror sistem circulator este inteligenţa. Desigur, ea nu poate fi implantată decât după un model divin, Ne-a venit nouă rândul, acum, să ne jucăm de-a zeii. Şi o vom face, cu siguranţă.

Al patruzeci şi nouălea eseu 29.03.2001

CONCAVONAUŢII

Locuitorii spaţiilor concave, transparente, eqopiramidale, eventual „învelite”, rezultând concavităţi în concavităţi, dorm, mănâncă, lucrează (în câteva domenii diferite), se relaxează, nu ies niciodată la pensie, nu au nevoie de asigurări sociale dar pleacă într-un pelerinaj de 365 de zile în jurul lumii, la împlinirea vârstei de 40 de ani.

Configuraţia standard de l hectar pentru 45 de locuitori, amplificată pe arealul de l km^2, conţine 50% careuri acoperite cu vegetaţie şi 50 % careuri locuibile, adică 2.250 locuitori/km^2. De fapt din cele 50% careuri locuibile doar 20% sunt ocupate de casele eqopiramidale, restul de 32% reprezentând serele piramidale si 48% livezile sau pajiştile pentru ovine eqopiramidale. Aşadar, pe o suprafaţă de 1 km^2 avem 500.000 mp cu spaţii verzi plus încă 240.000 m^2 de teren, rezultând un total de 74% şi doar 16% teren ocupat cu sere piramidale şi 10% spaţii de locuit.

Chiar dacă, prin absurd, întregul teritoriu al unui stat ar fi amenajat ca o LUME CONCAVĂ tot ar mai rămâne minim 50% din suprafaţa totală în lumea convexă (unde ar creşte pădurile) sau chiar 74% în cazul în care modulele de 1 hectar nu ar fi „învelite” cu pelicula transparentă.

Ţinând cont de actuala densitate a populaţiei Europei să vedem ce suprafaţă ar fi necesară fiecărui stat al Uniunii Europene dacă am muta întreaga populaţie într-o „LUME CONCAVĂ”, descrisă mai sus.

(Tabelul I V. 1 se găseşte în Anexa 5)

Analizând, succint, acest tabel, observăm că doar Belgia şi Olanda dintre statele mici şi Germania şi Marea Britanic dintre cele mari, depăşesc limita de 10% stabilită arbitrar, deţinută de «lumea concavă virtuală», restul teritoriilor europene având încă un însemnat potenţial nevalorificat: în primul rând, ţările nordice.

Al cincizecilea eseu 129.05. 2001

INSTITUTUL DE PIRAMIDOLOGIE

În «Introducerea» la eseul devenit celebru „Globalizarea şi efectele ei sociale”, Zygmund Bauman, reflectează asupra modului nostru de viaţă. Concluziile sale constituie punctul de pornire spre „LUMEA CONCAVĂ” pe care o întrezărim. Iată cuvintele sale: „a nu-ntreba este o primejdie mai mare decât a nu şti răspunde la întrebările deja puse, la fel cum a pune întrebări nepotrivite distrage atenţia de la lucrurile cu adevărat importante. Preţul tăcerii este plătit în valuta forte a suferinţei umane. Căci, la urma urmelor, abilitatea de a pune întrebările de care este nevoie face diferenţa dintre soartă şi predestinare, dintre derivă şi călătorie. A pune sub semnul întrebării premisele aparent indubitabile ale modului nostru de viaţă reprezintă cel mai mare serviciu pe care-l datorăm semenilor noştri şi nouă-înşine.”

Acesta ar trebui să fie scopul înfiinţării INSTITUTULUI DE PIRAMIDOLOGIE: să pună întrebări şi să găsească răspunsuri care vor genera noi întrebări ce vor urma o spirală Fibonacci, fără sfârşit.

Metoda de lucru predilectă este experimentul.

Pe toate continentele, în toate statele deschise spre nou, fie beneficiind de fonduri substanţiale, fie în condiţii artizanale, experimente de o infinită diversitate, finalizate prin brevete de invenţii, trebuie să se facă. Rezultatele lor vor circula liber pentru a da posibilitatea deschiderii unor noi cercetări.

Institutul de piramidologie ar putea deveni templul fiecărei comunităţi eqonetice. Singura problemă rămâne ca cercetătorii acestuia să nu se transforme, niciodată, într-o castă infatuată. Pericolul, însă, este mic pentru că fiecare inventator adevărat nu

are timp să se gândească asupra roadelor minţii sale. Organizatorii şi birocraţii o fac şi adesea, tot ei, constituie noua castă sacerdotală. Să sperăm că „LUMEA CONCAVĂ” va aprecia doar inventatorii…

ANEXA 5 - TABEL IV.1

Nr. Crt.	STATUL	Populația (mii loc.)	Suprafața (kmp)	Densitatea (loc./kmp)
0	1	2	3	4
1	Austria	8.100	83.853	96,6
2	Belgia	10.200	30.519	334,2
3	Danemarca	5.300	43.077	123,0
4	Finlanda	5.100	338.127	15,1
5	Franța	58.400	551.500	105,9
6	Germania	81.900	356.945	229,4
7	Grecia	10.500	131.990	79,6
8	Irlanda	3.600	70.284	51,2
9	Italia	57.400	301.268	190,5
10	Luxemburg	412	2.586	159,3
11	Olanda	15.500	40.844	379,5
12	Portugalia	9.800	90.389	106,1
13	Regatul Unit	58.100	244.100	238,0
14	Spania	39.300	504.782	77,9
15	Suedia	8.800	449.964	19,6
1	Andora	71	453	156,7
2	Liechtenstein	31	160	193,8
3	Malta	368	316	1164,6
4	Monaco	32	1,95	16410,3
5	San Marino	25	61	409,8
6	Vatican	1	0,44	2272,2
1	Polonia	38.600	312,550	123,5
2	Cehia	10.300	78,866	130,6
3	Slovacia	5.400	49,046	110,1
4	Ungaria	10.200	93,065	109,6
5	România	22.600	238.391	94,8
6	Bulgaria	8.500	110.912	76,6
7	Estonia	1.500	45.100	33,3
8	Letonia	2500	64.500	38,8
9	Lituania	3500	65.200	53,7
10	Slovenia	2000	20.251	98,8
11	Cipru	756	9.251	81,7
1	Norvegia	4.400	323.895	13,6
2	Islanda	271	103.100	2,6
3	Elveția	7.100	41.293	171,9

*Suprafața Concavă Virtuală (S.C.V) = populația statului / 2250 *** densitatea minimă
**Procentul suprafeței concave din suprafața totală = S.C.V x 100% / suprafața statului

2250*** = densitatea minimă a „LUMII CONCAVE” exprimată în locuitori pe kmp

Al cincizeci şi unulea eseu 21.11.2000

EQOFEDERAŢIA

Deja, problemele se complică. Pentru o mai bună înţelegere ne vom referi, acum, doar la legăturile dintre suprafaţă, volum şi numărul populaţiei maxime posibile în cadrul unui eqoteritoriu.

În zorii apariţiei „LUMII CONCAVE”, este relativ uşor să ne propunem să ne construim o casă eqopiramidală. Nu ne trebuie decât o sumă de bani care este cu mult mai mică decât dacă ne-am cumpăra o vilă la Malibu, la Rio de Janeiro sau la Monaco.

Dar, dacă am accepta o dezvoltare anarhică a acestui nou tip de carapace existenţială humanoidă, s-ar putea să ne lovim de nişte obstacole pe care este bine să le evităm.

De aceea, în cadrul proiectului nostru, vom gândi mereu în spirit cartezian, de la totalitate spre detalii, adăugând, însă o componentă modulară, în sensul că nu putem şti (nici nu ne interesează) care va fi extinderea maximă a «LUMII CONCAVE». Dar cunoaştem cu precizie mărimea eqoteritoriului standard:

- suprafaţa totală a eqoteritoriului: 40.000 hectare;
- suprafaţa eqohinterlandului: 36.000 hectare;
- suprafaţa eqocomplexului: 4.000 hectare;
- suprafaţa unui modul standard: 1 hectar.

Acesta este un model de eqoteritoriu spre care se va configura, probabil, într-un viitor ipotetic, „LUMEA CONCAVĂ”

Dar problema noastră esenţială este alta: datorită faptului că noi, humanoizii suntem o specie de tranziţie, va trebui să avem grijă să ne aflăm mereu la limita crizei, în căutare de noi orizonturi, de noi idei, pentru că altfel vom dispare.

Noi nu putem sta liniştiţi, în casele noastre eqopiramidale, pentru că liniştea înseamnă dispariţia noastră. Noi avem nevoie de crize iar dacă nu le găsim le cream: pentru a putea gândi normal, adică exploziv, dinamic, într-un cuvânt... uman.

Al cincizeci şi doilea eseu 29.12.2000

DESPRE TEORIA TIMPULUI

„Asimetria este piatra unghiulară a teoriei timpului fiind implicată în Marea Piramidă prin numărul ϕ. Acest pasaj este un scurt citat dintr-un articol abisal intitulat «Posibilitatea studiului experimental al proprietăţilor timpului», publicat în 1968 de către Joint Publications Research Service, N.T.I.S., Springfield, Virginia şi scris de Nikolai Kozârev. Înainte de a tăia ample calupuri din articolul domnului Kozârev, pentru a vi le prezenta integral, ar fi util să reflectăm la aserţiunea că numărul frumuseţii (ϕ) reprezintă şi numărul asimetriei, al mişcării, după cum vom vedea mai departe.

În „Faust”, Goethe punea în gura lui Lucifer o solicitare extremă adresată personajului principal: „Opreşte-te!”

Cu siguranţă că aceasta este lupta universală eternă: între mişcare - frumuseţe - asimetrie pe de o parte şi stagnare - simetrie pe de altă parte...

„Spirala logaritmică este o structură asimetrică. Dacă un sistem este în echilibru perfect, nu există posibilitatea ca în el să apară mişcare. Unul dintre principalele scopuri ale asimetriei în natură este de a se crea condiţiile necesare pentru producerea mişcării. Timpul are capacitatea de a descreşte entropia unui sistem, dar acţiunea sa este atât de mică încât trece neobservată. In Marea Piramidă acţiunea scurgerii timpului a fost amplificată de forma piramidei pentru a o face capabilă să-şi păstreze materia organică. Scurgerea timpului şi bioplasma sunt doar descrierea aceleiaşi forţe misterioase care este răspunzătoare de crearea şi menţinerea tuturor sistemelor materiale. Bioplasma are capacitatea de a mări energia unui

sistem dar nu poate să afecteze mişcarea sistemului.

Bioplasma ar trebui să aibă proprietăţile care sunt reversul energiei nucleare."

Şi pentru a încheia acest excurs, vă sugerez să reflectăm, în serile înstelate, undeva la marginea câmpului, sau parcului, sau lumii stereotipizate, asupra cuvintelor lui Nikolai Kozârev: „Dacă mecanica ne va permite, cândva, să detectăm şi să controlăm procesele vitale dinafara vieţii organice, maşinile care vor acţiona vor reînnoi şi nu doar vor epuiza potenţialetăţile lumii. Astfel, se va putea stabili o armonie reală între om şi natură. Oricât de abstract sună acest vis, el are o bază reală".

Al cincizeci şi treilea eseu 01.03.2001

URBANISMUL EQONETIC

***Motto**: „Vezi lucruri care există şi te-ntrebi: «De ce?»*
Dar eu visez la lucruri care încă nu există si mă-ntreb: «De ce nu?»„
George Bernard Show

Accepţiunea clasică a noţiunii de urbanism presupune o extindere a spaţiului de locuit şi sistematizat în concordanţă cu criteriile funcţionale (reţeaua stradală, reţeaua de apă, de gaze, de canalizare, de agent termic, etc.), pe orizontală, în detrimentul „LUMII CONVEXE". Creşterea pe verticală impune nişte condiţii tehnice adesea prea costisitoare, cu rezultate stresante pentru noii locatari supuşi capriciilor vremii: la tropice - uragane, în zona temperată- furtuni de zăpadă iarna şi arşiţă vara, sau ploi interminabile; cât despre zona rece, ce să mai vorbim? Ger cumplit!

Mai mult; oraşul din ziua de azi este un parazit în plan alimentar, fiind aprovizionat, parţial, de suburbii, parţial de „Piaţa Globală”. Dacă mai punem la socoteală şi naveta zilnică cu metroul sau cu automobilul spre nişte locuri de muncă ce trebuie să fie situate foarte departe, întotdeauna, ne vom pune inevitabila întrebare: „Oare cât ne va mai suporta Pământul?”

Soluţia rapidă şi foarte ieftină pare a fi reţeaua eqopiramidală.

Până acum ştim doar că oamenii se simt nestresaţi în case în formă de piramidă, ştim că plantele cresc de două ori mai înalte, că apa nu se strică, dar nu ştim încă cum vom putea trăi într-o astfel de structură, ce forţe se vor declanşa şi cum vom reacţiona.

Problema esenţială constă în gradul de toleranţă dintre actuala LUME CONVEXĂ şi noua lume: vor renunţa baronii actuali la zgârie-norii şi la limuzinele lor în favoarea acestor sere ciudate, piramidale şi în favoarea bicicletelor? Revoluţia mentalităţilor va fi marea încercare.

Al cincizeci şi patrulea eseu 01.02.2001

EPISTOLA A NOUA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Detronarea geografiei

- Ce înseamnă GEOGRAFIA?

La această întrebare nu va exista, niciodată, un singur răspuns. Din unghiul nostru de vedere nici nu este important. De aceea vom încerca să abordăm perspectiva acelor cyberi-

pitici selenieni pe care tocmai i-am creat (deocamdată doar în imaginaţie).

Cyber-gânditorii Selenei vor privi planeta noastră, în nopţile lor libere, când cerul negru va fi împodobit cu „Pământ - plin”, strălucitor şi albastru, chiar dacă nu ar avea înscris în „codul lor genetic”, vor privi, deci, lumea înconjurătoare raportându-se la propriile dimensiuni, cele ale numerelor geometriei dinamice.

Iată ce observă ei cu privire la Pământ şi la spaţiul adiacent:

- raza Terrei este de $1.590\pi\sqrt{\phi}$;
- circumferinţa polară (aceasta este esenţială pentru că egiptenii vizau nordul magnetic) este de 12.720π;
- raza ecuatorială este de $1.593\pi\sqrt{\phi}$;
- suprafaţa terestră este $100.000.000\pi^{\phi}$;
- orbita geostaţionară este de $9.000\pi\sqrt{\phi}$;
- circumferinţa geostaţionară este de $18.000\pi^2\sqrt{\phi}$;
- distanţa medie Terra -Selena este de $96.100\pi\sqrt{\phi}$,distanţa minimă fiind de $90.000\pi\sqrt{\phi}$ km.;
- distanţa Selena - punctul Lagrange I este de $16.125\pi\sqrt{\phi}$ km.

În afară de proporţia, oarecum curioasă, dintre distanţele de mai sus (ei consideră diametrul polar al Pământului o unitate şi observă că circumferinţa polară este numărul π, că orbita geostaţionară este $0,9\pi$, că circumferinţa orbitei geostaţionare este de $1,8\pi^2$, că distanţa medie Terra - Selena este de $9,6\pi$, distanţa minimă fiind de 9π şi, în sfârşit, că distanţa dintre punctul Lagrange I şi Selena este de $\pi\phi$) aceşti „piticoţi electronici” - locuitori unici, încă, ai Selenei - nu pot să nu se

întrebe, raportându-se la propriile dimensiuni: „oare unde sunt «zeii» care ne-au creat pe noi?”

Ei bine, în acel moment, soarta umanităţii este pecetluită. De-abia atunci putem afirma că suntem cu adevărat creatori. Într-un fel, este şi plăcut să şti că ai fost depăşit de propriul discipol.

- Cum se face că înălţimea cyberilor-muncitori este cuprinsă între numerele $0,10\phi$ şi $0,12\phi$ (este adevărat, în cm)?

- De ce nu au văzut nici un „zeu”?

- De ce unicul lor scop este o creştere accelerată a gradului de exploatare al resurselor minerale ale Lunii?

Dar să revenim puţin pe Pământ.

Timp de aproape 1500 de ani, datorită unei alegeri nefericite a Bisericii Romane, o imensă eroare a guvernat „LUMEA CIVILIZATĂ”. Autorul ei: Ptolomemaios din Alexandria Egiptului. Este curios cum de nu a avut acces la sursele mai vechi ale înaintaşilor săi, Anaximandru sau Eudoxiu.

Copernic este gigantul care a produs revoluţia ce avea să detroneze geografia (în sensul ptolemaic). El a fost primul care a introdus a treia dimensiune a Pământului care avea să devină, mai târziu, „unitatea astronomică”: 4π x 10^8.

De asemenea, cam în aceeaşi perioadă de un secol, au trăit alţi doi giganţi ai vremurilor ce aveau să vină: Gutenberg cel cu revoluţia în Media şi Luther - părintele „secularizării sacralităţii”.

Pare curios că se spune despre secolul (creştin) al XVI-lea că este „secolul geografiei”, probabil datorită „marilor descoperiri geografice”. El reprezintă, de fapt, preistoria cuceririi universului. El este ca un fel de epocă a pietrei şlefuite pentru ascensiunea noastră cosmică.

Şi pentru că orice entitate - gânditoare a galaxiei este, în primul rând, formă, este normal ca cyberii noştri selenari să se-

ntrebe de ce trebuie să carteze Luna în numere ϕ. Pe bună dreptate aceasta nu mai este geografie (nici măcar selenară) ci este altceva: poate cybergeografie. Pentru că dimensiunea este cea care produce mişcarea formei, în cazul nostru, numărul ϕ.

Iată de ce spuneam că geografia a fost detronată.

Al cincizeci şi cincilea eseu 20.06.2000

EQOLOCRAŢII

„EU-SUPREMUL” - celebrul roman al paraguayanului Augusto Roa Bastos, stabilit la Bordeaux, Franţa, reprezintă esenţa puterii politice. Împotriva lui Platon.

S-a dovedit mereu în istorie, că cei ce nu-şi doresc puterea, fie nu sunt în stare s-o administreze cu moderaţie, fie devin îmbătaţi de ea, ducându-şi la dezastru propriile comunităţi. În schimb, cei ce luptă pentru obţinerea FUNCŢIEI SUPREME (la orice nivel) conduc mai responsabil destinele concetăţenilor, desigur, în măsura în care există legi anterioare de îngrădire a voinţei absolute pentru orice nou «titular al puterii executive».

Atât Karl Marx cât şi Adolf Hitler au avut o mare neşansă pentru că nu au fost jurişti. Dacă ar fi fost, poate ar fi observat că esenţa oricărui regim politic, a oricărei comunităţi, a oricărui stat, a oricărei religii, a oricărui grup tribal, a oricărei specii terestre, o reprezintă SUCCESIUNEA. Ea este cheia ce deschide, la timp, poarta viitorului sau închide, în ultima clipă, fereastra trecutului.

Numai de la SUCCESIUNE putem porni spre orice analiză pertinentă, pentru orice sistem posibil.

De altfel, această abordare ne scuteşte de căutarea unui obositor şi inutil răspuns la întrebarea asupra primatului oului sau al găinii. Pentru că SUCCESIUNEA asigură, în mod elegant, orice fel de tranziţie: de la Dumnezeu spre credincios, de la rege spre supus, de la candidatul ales preşedinte spre elector, de la manager spre sindicalist, etc.

- Ce sunt de fapt ecologiştii?

- Ei sunt nişte „calici ai mărilor”, nişte pigmei ai fostului secol care încep să se-ngraşe, să facă muşchi şi să-şi scoată capetele din bârloguri. Ei nu se vor mulţumi cu o permanentă contestaţie a unei clase politice decrepite, corupte, obtuze, lipsite de imaginaţie, de un conservatorism bolnăvicios; ei vor pretinde PUTEREA. Doar pentru ei. Mai exact pentru liderii lor, noua nobilime care, odată înscăunată, va deveni noua clasă: EQOLOCRAŢII.

Ei sunt nişte intermediari între „idee” şi „mase”. Un fel de preoţi catolici ai politicii. Pentru a nu deveni o castă avem un singur remediu: limitarea mandatelor succesive la doar două, în orice domeniu al administrării puterii.

Al cincizeci şi şaselea eseu 08.11. 2000

COLOANĂ VERSUS ZID

LUMEA CONCAVĂ este o lume trasparentă sprijinită pe coloane. O coloană centrală verticală în al cărui vârf se încastrează cele patru coloane oblice reprezentând muchiile unei piramide ideale care formează, cu suprafaţa bazei, unghiuri de 51 grade şi 51 minute şi încă patru coloane reprezentând apotemele triunghiurilor laterale ale acestei construcţii simbolice a celui de-al XXI-lea secol.

Această piramidă de dimensiuni foarte diferite îşi protejează propria comunitate de vicisitudinile mediului ostil fără însă a îngrădi privirea membrilor acesteia spre exterior, spre cunoaştere, spre explorare, spre vechea „LUME CONVEXĂ” deja revolută.

„Ecclesia” - acesta este cuvântul simbol al vechilor greci care înseamnă „adunare” sau „comunitate”.

Ei bine, orice coloane care susţin piramidele lumii noastre concave nu reprezintă nimic - în ciuda materialelor compozite din care sunt fabricate, provenite din industria aerospaţială (aliaje de titan, magneziu, fibre de carbon, epoxy, kevlar, fibre de sticlă, etc.) - fără spiritul comunităţilor noastre de a trăi în aceste spaţii, de a pune suflet şi pasiune, zi după zi şi de a privi, adesea, spre vârf, pentru a comunica cu „Cerul”.

De aceea se prăbuşeşte „civilizaţia zidului”: pentru că oamenii nu mai cred în ea.

În „Era Convexă” oamenii se îngrădeau: într-un spaţiu infinit, pentru ei, se baricadau în fortăreţe. „Lumea civilizată” însemna doar ceea ce era împrejmuit de zidul de incintă. Acesta crea un spaţiu emic (de respingere) pentru cei din exterior (barbarii, păgânii, necredincioşii, etc.) dar nu modifica, în nici un fel, climatul, nu garanta procurarea resurselor alimentare, nu asigura confortul locuitorilor săi.

În urmă cu câţiva ani am rămas impresionat de starea jalnică a unei sinagogi din oraşul meu natal. Plecaseră toţi evreii şi clădirea nu mai era întreţinută. Municipalitatea a propus fie demolarea ei (soluţie cu care nu a fost de acord Marele Rabin) fie renovarea ei după obţinerea fondurilor necesare. Până la urmă a fost reparată dar arată ca un muzeu fără public. Lipseşte spiritul comunităţii.

Aşadar, LUMEA CONCAVĂ înseamnă, în primul rând şi într-o proporţie covârşitoare, „spiritul comunităţii”, încredinţarea noastră că am fost predestinaţi să întreţinem aceste spaţii în formă de piramidă şi să le extindem.

În rest doar existenţe banale...

Al cincizeci şi şaptelea eseu 28.10 2000

A ŞASEA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNŢELEPŢI

Neguţătorii concavităţilor (I)

Către Teocraţi,

La întrebarea „ce înseamnă EQONET?” probabil că nu vom putea răspunde, cu exactitate, decât peste vreo două sau trei secole.

Acum, în minţile unora dintre noi, cei de azi, de la cumpăna dintre milenii (să fie, oare, o coincidenţă?) s-a înfiripat o idee ce a devenit obsesivă: trebuie să ne schimbăm, radical, modul de viaţă dacă nu vrem să asistăm la o exticţie accelerată a speciei noastre. Motivul nu ar fi de ordin sentimental (nu, nu ne este deosebit de dragă specia noastră) ci de ordin raţional: suntem singurii purtători de inteligenţă din Univers (!?) şi până nu o depozităm sau nu o donăm (unor cyberi, să zicem) nu ne putem încheia misiunea istorică; încă nu avem voie.

Dar să fiu mai concret. Trăim, de milenii, sub imperiul „zidului” ca element fundamental al modului nostru de viaţă. Odată cu ieşirea strămoşilor noştri din peşteri si din păduri, prima lor raţiune a fost împrejmuirea spaţiului locuit cu ziduri de cetate care le-au oferit legitimitate existenţială. De aici ideea care se păstrează şi azi, materializată printr-o imensă îngrădire

birocratică: cetăţenia

Cetatea însemna zidurile împrejmuitoare care apărau o civilizaţie, un popor, o comunitate.

În vremurile moderne, s-a păstrat, în fibra noastră profundă, acest concept: siguranţa noastră înseamnă „zidul” metamorfozat în vila californiană cu peluză, ca ideal absolut dar efemer de viaţă, al multora dintre noi, sau blocul cu apartamente pentru imensa majoritate urbană.

„Eqonet”-ul înseamnă, în primul rând „coloana” (stâlpul) ce face legătura între pământ şi cer.

Pământul este reprezentat de baza eqopiramidei având o formă pătratică standardizată iar cerul este vârful acesteia. Astfel, coloana reprezintă înălţimea casei noastre. Experimentele ulterioare vor confirma, probabil, că rezervorul nostru de apă va fi amplasat în această coloană de susţinere a noului nostru univers existenţial care va capta, în mod direct, energia cosmică şi o va distribui grădinilor noastre hidroponice.

Această coloană centrală este acoperită cu patru suprafeţe care izolează perfect spaţiul interior eqopiramidal. Noutatea demersului nostru constă, însă, în construirea unei piramide - în oglindă - faţă de cea situată la suprafaţa solului, amplasată la bază şi având vârful spre interiorul pământului.

Izolarea devine perfectă faţă de exterior dar şi stabilitatea sa este foarte bună, fiind înfiptă în orice tip de sol.

Intenţia mea iniţială era, dragi Teocraţi, de a vă expune două exemple de gândire diametral opuse; conceptul „zidului” care a condus la existenţa megalopolis-urilor actuale presupunând lupta pentru împărţirea singurului spaţiu imaginat de adepţii săi, spaţiul convex. «Să ne mai mirăm de existenţa imperiilor agrare?» şi conceptul coloanei (stâlpului) susţinătoare a eqopiramidei duble încadrate într-o reţea amplasată într-un

---

hinterland standardizat.

De asemenea, fiecare dintre acestea va fi legată printr-o reţea potenţial infinită de alte hinterlanduri (teritorii eqopiramidale) în funcţie de criterii diverse. Astfel, după cum s-a mai menţionat, suprafaţa sa maximă va fi de doar 400 km^2.

Ard de nerăbdare să vă dau o serie de detalii asupra acestor noi creuzete ale viitorului.

Spre viitor cu bucurie! Al XII-lea Fondator

Al cincizeci şi optulea eseu. 02.02.2001

EPISTOLA A ZECEA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Ascensorul spaţial (1)

Stimate Domnule Savage,

M-am convins, deja, în urma unor experienţe personale, urmate de lungi perioade de reflecţie că dacă noi oamenii vom porni la asaltul galaxiei, vom gândi într-adevăr prezentul ca o etapă de lucru, o etapă intermediară a unui capitol în curs de execuţie pentru care avem un termen final foarte precis, aşa cum, de altfel, Domnia Voastră aţi precizat în „PROIECTUL MILENIUM”. În schimb, realizarea capitolului propus nu se va face în mod linear ci modular.

Concret, vor fi prognozate următoarele direcţii de acţiune, fiecare cu etapele specifice care se vor intercondiţiona...

A. ÎN DOMENIUL POLITIC:

- Preluarea iniţiativei de pregătire a infrastructurii Selenei după metoda „uscată” de către un grup de state cu tehnologie avansată, de preferinţă sub egida ONU, având termene precise de finalizare a viitoarelor operaţiuni proiectate. Probabil că 20-30 ani tereştri ar fi suficienţi pentru predarea „la cheie” a Lunii de către cyberii-selenari care vor trebui să iese din arena istoriei;

- Cointeresarea statelor defavorizate economic prin livrarea gratuită (dar condiţionată) a primei resurse esenţiale exploatate pe Lună : energia solară.

B. ÎN DOMENIUL ECONOMIC:

- Pregătirea consorţiului bancar de sprijin al operaţiunilor financiare de mare anvergură pentru alimentarea hiperabundentă dar motivată a planului „uscat” de exploatare a Lunii; Acest consorţiu va fi format din bănci particulare;
- Atragerea marilor companii (de fapt a companiilor performante), în mod direct, la participarea celei mai mari sfidări tehnologice a umanităţii, stabilirea regulilor unei concurenţe loyale şi înfiinţarea unei CURŢI DE ARBITRAJ care să reglementeze rapid, eficient şi drept, orice litigiu potenţial ivit în această privinţă.

C. IN DOMENIUL TEHNOLOGIC:

- Concentrarea (în prima etapă) pe obţinerea independenţei energetice totale a Pământului faţă de hidrocarburi şi

energia nucleară, prin exploatarea energiei solare captate la releele selenare de către micuţii cyberi şi retransmiterea ei, prin microunde, la un preţ de cost quasigratuit.
- Cartarea integrală a craterelor selenare şi întocmirea clasificării lor în vederea pregătirii ocupării rapide ale celor mai propice dintre acestea de către coloniştii umani;
- Exploatarea principalelor resurse selenare şi împărţirea stocurilor formate, în două părţi: prima va-nsemna expedierea spre Terra a metalelor şi a doua parte va constitui rezerva acumulată în vederea viitoarei prelucrări «in situ» de către locuitorii - umani ai viitoarelor colonii. Cele mai exploatate resurse, în prima fază, vor fi: oxigenul, titanul, magneziul, aluminiul, cromul, siliciul.
- Pregătirea «craterelor-depozit» în vederea stocării singurei resurse ce se va importa masiv, hidrogenul, dar odată cu venirea primilor oameni (aşadar după extincţia minicyberilor);
- Construirea integrală a infrastructurii magistrale atât pentru comunicaţii şi energie electrică (transportarea prin cablu subselenar) cât şi pentru transportul viitorilor pasageri prin sustentaţie magnetică; se vor face legăturile între «craterele-nodale» situate la aproximativ aceeaşi distanţă unele de altele astfel ca microreţeaua să poată fi construită de către coloniştii umani.
- Proiectarea, execuţia şi punerea în funcţiune a «MILAG»-ului[?], în punctul Lagrange I, în cel mult 10-12 ani de la declanşarea proiectului selenar, această „morişcă” va avea rolul de a deplasa containere ce vor fi umplute în vecinătatea Lunii (10-15 km de suprafaţa sa) şi împinse prin impulsul gravitaţional, pe orbita joasă (L.E.O.)[?] a Terrei, de unde se vor reîntoarce goale, o bună bucată de vreme,

iar ulterior, vor fi poate, încărcate cu hidrogen. Această „morişcă” situată la aproximativ 64.400 km de Lună va fi într-adevăr un fel de „zid chinezesc tehnologic” dar va rezolva complet transportul de mărfuri între Lună şi „L.E.O.” Şi, desigur gratuit (după amortizarea costurilor iniţiale). Această „morişcă” va deplasa (trage, împinge, tracta, roti, etc.) la capacitate maximă câte 1440 de încărcături pe zi (una pe minut) ceea ce înseamnă 525.600 încărcături pe an a câte 400 tone, fiecare încărcătură fiind echivalenta cu 210.240.000 tone (absolut imens!). Aceşti minicyberi ar trebui alintaţi cu diminutivul «albinuţe», neştiind pentru cine muncesc.

Toată această pompare de energie solară si resurse selenare ieftine, făcută după metoda „uscată” (când noi nu vom trimite nici un gram de hidrogen) va fi ca un fel de «împrumut-cosmic» nerambursabil.

Ei bine, primul mare «ascensor» selenar va fi acest „MILAG” (amplasat în punctul Lagrange I, după cum am menţionat, deja) dar dacă rezultatele exploatării vor fi bune, în plan economic, atunci se vor construi încă două „MILAG”-uri în punctele mai stabile (Lagrange 4 şi Lagrange 5) care vor reprezenta o provocare tehnologică înzecită faţă de construirea primului „MILAG” (va trebui desfiinţat pentru a nu se intersecta cu „spiţele” celor două noi „morişti”). în schimb şi capacitatea de transport a acestora va fi mult mai mare.

În acest interval de timp de 20-30 ani tereştri, noi humanoizii, vom avea de rezolvat o problemă tehnică esenţială: inventarea unei metode ieftine de transport a hidrogenului de pe suprafaţa terestră pe „L.E.O.” pentru că de acolo va fi simplu (va acţiona MILAG”-ul).

Şi pentru a încheia această schiţă a domeniului tehnologic, va trebui să găsim soluţia optimă pentru prima colonie de cyberi-albinuţe: câţi să trimitem în prima misiune, ce funcţii vor avea fiecare, atât individual cât şi pe asociaţii formate ad-hoc, şi câte misiuni vom trimite în total. Pentru că trebuie precizat faptul, esenţial, că doar cyberii trimişi în primele misiuni, vor fi făcuţi din materiale terestre ceilalţi se vor «autoproduce» pe Lună cu materii prime selenare. Investiţia noastră iniţială constă în înmagazinarea unei imense cantităţi de inteligenţă într-o infimă navetă de materie silicioasă. Aceasta este provocarea primului secol al „EREI SPAŢIALE”.

Vom reuşi să o învingem?

Al cincizeci şi nouălea eseu 27.05.2001

EVOCĂRI EQONETICE

În vara anului 2000, autorul acestor eseuri eqonetice, după pierderea alegerilor locale, se afla într-o cumpănă. Intuise că trebuia să se retragă la ţară dar nu avea prea clară direcţia pe care s-o urmeze. Avusese o premoniţie în care i se arăta că va părăsi spaţiul nord-balcanic pentru totdeauna, dar nu-i venea să creadă. Avea o moştenire, o casă, care necesita însă reparaţii şi amenajări interioare. Avea de primit o însemnată sumă de bani de la un prieten şi se gândise să-şi monteze un hidrofor şi să-şi pardosească locuinţa cu gresie. Parcă la timpul potrivit a intervenit îngerul său protector oprindu-l de la nişte investiţii inutile. Prietenul său care nu putea să onoreze suma datorată în scurt timp, l-a sfătuit să renunţe la lucrările de construcţie şi să-şi revândă proprietatea; astfel s-a hotărât asupra plecării din

Europa în aceeaşi zi de august; prietenul său i-a găsit şi locuinţa ce avea să devină „castelui din Witgenstein” pentru un an, cu chirie zero.

Premisele paradisului creativ erau puse.

Tot în aceeaşi vară de răscruce existenţială, un prieten, pescar, căutător de comori, numismat şi pasionat de energia cosmică preluată de piramidele model Keops, i-a oferit o carte a lui Paul Liekens despre piramide şi consecinţele aplicării acestora (reduse la scară) asupra unor lichide. Aproape o lună, autorul acestor eseuri zâmbea flegmatic şi neîncrezător când îl întâlnea pe prietenul său, astfel că acesta a evitat să mai povestească despre piramide.

Totuşi, există şi o parte bună la indivizii ce se trag din Toma Necredinciosul: ei nu neagă, a priori, nimic, dar nici nu aprobă automat ci, întotdeauna, verifică. Astfel, începând din septembrie 2001 se deschideau posibilităţile experimentelor piramidale.

Mai întâi laptele dulce aşezat sub o piramidă de carton cu latura bazei de 47 cm şi înălţimea de 30 cm s-a transformat, după aproape două zile, într-un lapte acru smântânit, mult mai bun decât proba martor. Apoi berea de dozator care, după trei zile, a avut o spumă pe care nu o avea la cumpărare şi un gust plăcut, fără amăreala iniţială. Cel mai interesant experiment a fost cel legat de îmbunătăţirea unui vin acrişor devenit după o săptămână, de nerecunoscut. De asemenea portocalele uşor acrişoare au devenit dulci după două zile, iar merele buboase şi foarte acre au căpătat un gust foarte dulce.

Desigur, au urmat scuzele necesare, zâmbetul fericit al prietenului pescar şi ceva ce avea să schimbe înfăţişarea spaţiului locuit, s-a întredeschis o portiţă ce va prefigura o nouă lume: LUMEA CONCAVĂ.

În toamna anului 2000, autorul acestor eseuri, lucrând deja intens şi fiind pătruns de importanţa descoperirii sale şi a aplicării efectelor ei benefice, se mira cum de-a dorit să-şi amenajeze o casă, cu doar câteva luni mai devreme, după normele lumii convexe când singura locuinţă sănătoasă acceptată pe orice meridian al Terrei ar trebui să fie doar cea de formă piramidală, tip Keops, redusă la scară.

Cea mai mică astfel de locuinţă ar avea latura bazei de 8 m, înălţimea de 5,088 m, suprafaţa bazei de 64 mp, suprafaţa celor două paliere de 80 mp suprafaţa laterală de 103,552 mp şi volumul de 162,816 mc.

Se observă că raportul dintre volum şi suprafaţa laterală este de $\pi/2$ iar cel dintre volum şi suprafaţa bazei este de $2\sqrt{\phi}$. Dar atunci, în toamna anului 2000, autorul acestor eseuri nu ştia. El va descoperi aceste relaţii, dar şi altele de o deosebită importanţa practică, pe parcursul scrierii acestui volum care avea să-i schimbe existenţa, în mod fundamental.

Parafrazându-l pe Zygmunt Bauman: „oamenii maturi din punct de vedere moral sunt aceia care ajung să ducă dorul necunoscutului, să se simtă incompleţi fără o oarecare doză de anarhie în viaţă, care învaţă să iubească alteritatea dinlăuntrul lor” - de fapt Bauman îl citează parţial pe Richard Sennett - autorul LUMII CONCAVE s-a cufundat în apele unui ocean din care nu se va mai întoarce. Lumea piramidală este incomparabil mai bună, mai puţin stresantă, mai frumoasă, decât ceea ce ne oferă suprafaţa convexă a Terrei.

Deşi au fost plănuite 111 eseuri, au rezultat doar 90. Dar, în loc de un singur volum vor fi trei.

Urmează călătoria în Egipt şi macroexperimentele.

Al şaizecelea eseu 01.12.2000

JOCURI PITAGOREICE

Chiar dacă Pytagora a fost doar mijlocitorul între noi şi vechea civilizaţie a Egiptului, rolul său rămâne imens, deşi matematica nu este o ştiinţă ci doar o metodă, (este adevărat însă că este o metodă regală care face cât 3-4 ştiinţe) - în vremea prietenului nostru menţionat mai sus, ea a devenit o religie.

În mare măsură gnoza ni se trage de la Pytagora. Şi, aşa cum se-ntâmplă mereu, fiecare idee are partea sa bună şi rea, în acelaşi timp.

Bună: perfecţionarea fiecăruia dintre noi este esenţială dacă vrem să ajungem la desăvârşire... Cum? Prin devorarea bibliotecilor, încă.

Rea: prin cantonarea noastră în „academism”. Acesta este „sfârşitul eternităţii” pentru a-l parafraza pe Isaac Asimov. Adesea, atingerea unui obiectiv academic, un titlu universitar, de pildă - cu servitutea de rigoare - ne blochează cercetarea sau ne-o deviază.

Să rezumăm: jocurile pitagoreice pentru LUMEA CONCAVĂ înseamnă că:

- maestrul spiritual este doar cu un pas înaintea discipolilor săi pe care-i îndrumă, îi sfătuieşte şi cercetează împreună cu ei, formând o echipă: El este, cel mult, un „primus inter pares”;
- echilibrul este idealul suprem al acestui nou continent al celui de-al treilea mileniu;
-„pornind de la trăirile noastre senzoriale neinterpretate nu ajungem niciodată la ştiinţă, oricât de sârguincios le-am aduna şi interpreta. Numai prin idei îndrăzneţe, prin anticipări nejustificate, prin speculaţii cutezătoare, puse mereu la-ncercare, putem captura natura; acei dintre noi care nu doresc să-şi supună ideile riscului infirmării, nu participă la jocul numit ştiinţă”, Karl Popper dixit.

N E T Z A C H

Al şaizeci şi unulea eseu 10.10.2000

CELE ZECE AXIOME ALE EQOLOCRAŢILOR

1. Noi, Eqolocraţii suntem oameni obişnuiţi, trăind în state diferite, cu orizonturi culturale specifice, de rase diferite, cu religii diverse, vorbind o mulţime de limbi, dar având un esenţial punct comun: fiecare dintre noi ne-am construit o casă în formă de piramidă - O copie micşorată a piramidei lui Keops - pe care o numim eqopiramida. Aceasta este cărămida fundamentală a societăţii noastre viitoare pe care o vom numi „LUMEA CONCAVĂ”

2. Noi, Eqolocraţii, urmând modelul delfinilor, am hotărât că nu putem trai izolaţi, fiecare în eqopiramida proprie, ci trebuie să ne unim într-o reţea concentrând în eqopiramidele noastre (ca nişte carapace de broaşte ţestoase) atât locuinţa cât si locul de muncă, terenul agricol, locul de distracţie, terenul de sport, sala de videoconferinţe şi capela de rugăciune.

3. Noi, Eqolocraţii ne producem singuri, fie energia electrică necesară (în deşert), fie apa potabilă esenţială (pe calota glaciară). Dacă însă trăim într-un spaţiu lipsit de aceste două resurse, toate eforturile noastre financiare şi tehnologice vor fi concentrate spre captarea energiei solare în spaţiul extraatmosferic şi spre recircularea aproape integrală, a apei din rezervoarele noastre.

4. Noi, Eqolocraţii fiecărui teritoriu ne alegem guvernatorii şi consilierii teritoriali odată la cinci ani, în luna ianuarie a anilor terminaţi cu zero sau cinci pentru cel mult două mandate, în

același timp, în toată Galaxia Eqonetului.

5. Dacă teritoriile noastre eqonetice se află amplasate în interiorul frontierelor statelor naţionale atunci, noi, eqolocraţii din aceste areale, ne constituim în municipalităţi fidele administrativ, statelor - gazdă, dar autonome în toate celelalte privinţe.

6. Noi, Eqolocraţii, nu avem armate pentru că refuzăm serviciul militar. Ne sunt suficiente forţele de poliţie şi trupele antiteroriste.

7. Noi, Eqolocraţii, nu plătim taxe de asigurare de pensie pentru că nu ieşim la pensie niciodată, în schimb, lucrăm cel mult 30 ore pe săptămână şi călătorim, gratuit, într-o vacanţă de un an, la împlinirea vârstei de 40 de ani tereştri.

8. Noi, Eqolocraţii, reprezentăm o comunitate a «cărţii» în sensul că mulţi dintre noi sunt studenţi la 80 de ani, obţin câte 4-5 diplome universitare dar sunt plătiţi pentru munca pe care o fac în puţinele ore lucrate.

Oricum, scopul nostru nu este îmbogăţirea ci mulţumirea interioară; în plan material este suficient să fii eqolocrat pentru ca nivelul de trai să-ţi fie ridicat.

9. Noi, Eqolocraţii, tolerăm orice în lumea aceasta cu o singură excepţie: pe cei ce nu folosesc, zilnic, săpunul. Ei nu pot avea drept de cetate în Galaxia Eqonet.

Noi mâncăm numai produse naturale, fără chimicale, bem lapte, vin şi apă-de-piramidă, nu luăm medicamente, niciodată, însă ne lăsăm totuşi operaţi, dacă este cazul.

Noi donăm foarte mult sânge.

În ciuda puţului gravitaţional în care trăim, media noastră de viaţă depăşeşte, cu mult, 100 de ani.

10. Noi, Eqolocraţii, ne trimitem guvernatorii la Conferinţa Galaxiei Eqonet în fiecare an în 22 iunie, la umbra piramidei lui

Keops.

Fiecare dintre noi va face un pelerinaj, cel puţin odată-n viaţă, în jurul globului.

Al şaizeci şi doilea eseu 24.12.2000

NUMĂRUL „ALFA” (α)

Pentru a schiţa mai clar importanţa acestui număr esenţial al LUMII CONCAVE, va trebui să aprofundam puţin comparaţia lui Henry C. Monteith între volumele sferelor, cuburilor şi piramidelor. Noi ne vom referi şi la suprafeţele lor totale.

Dacă vom considera un cub cu latura de două unităţi, atunci vom avea o suprafaţă totală a acestuia de 6 x 2 x 2, deci de $6\pi\sqrt{\phi}$ şi un volum de 2 x 2 x 2, adică de $2\pi\sqrt{\phi}$. Se vede că raportul dintre suprafaţa totală şi volum este de 3:1, acest fapt denotând că acest corp geometric este foarte echilibrat.

Pentru o piramidă cu latura bazei de două unităţi, avem o suprafaţă totală de $4\phi + 4$ sau 10,472 unităţi la un volum de $\frac{4}{3}\sqrt{\phi}$ sau 1,696 unităţi. Aşadar, raportul dintre suprafaţa totală şi volumul piramidei este de 6,1745.

Şi, în sfârşit, pentru sfera cu diametrul de două unităţi avem o suprafaţă totală de 16π şi un volum de $10{,}66\pi$.

Se observă că raportul dintre suprafaţa totală şi volumul sferei este de 1,5. De aici concluzia logică a locuirii noastre în LUMEA CONVEXĂ. Dumnezeu nu putea găsi o altă formă geometrică mai apropiată de ideal decât geoidul nostru.

În schimb, în LUMEA CONCAVĂ, unde economisirea apei şi a energiei reprezintă axiome globalizante, forma piramidală este

apropiată de idealul unanim acceptat.

Al şaizeci şi treilea eseu 19.11.2000

EQOHINTERLANDUL

Vechea noastră civilizaţie, aflată la zenit, a considerat spaţiul geografic ca extrem de vast, uneori nemărginit. Singura dificultate consta în a-l popula şi exploata. Crizele de creştere nemăsurată a populaţiei se rezolvau simplu: prin ocuparea spaţiului vecinului şi exterminarea lui sau, mai târziu prin transformarea sa în sclav. Chiar dacă, ulterior, denumirea s-a schimbat, esenţa a rămas aceeaşi: sclavul a devenit metec sau periec apoi „cetăţean eliberat” apoi „rezident temporar”, oricum un exclus; un exilat intern. Aceasta este una dintre consecinţele importante ale imperiilor agrare. Modul lor de extindere, în plan orizontal, s-a văzut: prin înglobarea teritoriilor vecinilor. Expansiunea, în plan vertical, însă, a constat mereu în segregarea populaţiei sale în cetăţeni de categoria I şi cetăţeni de categoria a II-a, cu denumiri specifice, locale. Dar nu acesta este demersul propus în cadrul eseului nostru. Ci acela de a reliefa importanţa unui spaţiu-resursă de care imperiile agricole nu au ţinut seama, la modul conceptual, deşi l-au avut la dispoziţie, de-a lungul secolelor, îmi vine în gând, acum, un exemplu facil dar edificator: domeniul regal al merovingienilor Franţei consta în întinse suprafeţe împădurite din care acordau, cu generozitate, noilor baroni, conţi sau marchizi, apropiaţi ai coroanei. Mult mai târziu, când acest spaţiu-resursă a fost epuizat, aveau să apară răscoalele („Jacqueria”).

Ei bine, pentru a nu mai lungi argumentaţia, să revenim la lumea noastră concavă al cărui proiect îl redactăm în clipa de faţă.

Suprafaţa maximă admisă pentru un spaţiu eqonetic pe care-l vom numi eqoteritoriu este de 400 kmp (după cum am mai menţionat în câteva rânduri) din această suprafaţă, doar 10% este ocupată cu eqopiramide, iar restul de 90% reprezintă eqohinderlandul sau spaţiul-resursă.

Se pun câteva întrebări:

- De ce atât de mult pentru eqohinterland?
- În nici o ţară din lume nu există o asemenea disproporţie între spaţiul oikumenei (locuibil) şi spaţiul-resursă.
- Nu am putea folosi, în anumite regiuni, o altă proporţie, în cadrul eqoteritoriului? Să zicem 66% sau chiar 50%?
- Dar ce este acest spaţiu-resursă, acest eqohinterland atât de vast?
- El reprezintă o suprafaţă acoperita integral, cu nisip, în deserturi; un areal compact de gheţari pe calota groenlandeză, o suprafaţă de ocean în jurul micilor insule atolice sau artificiale, un areal oceanic şi muntos de-a lungul fiordurilor sau o suprafaţă aproape inaccesibilă pe pantele Munţilor Himalaya sau în Podişurile Andine. De aceea, poate, va fi bine să lăsăm natura în largul ei. Pentru că, nouă, ne-ajunge un teritoriu de 10 % dacă dorim să nu fim lacomi. Acest fapt ne stimulează, în viitor, să ne extindem, mai departe, mai sus, dincolo de oceane, în spaţiul cosmic. Pe când, dacă am folosi procente mai ridicate din eqoteritoriile noastre am deveni stagnanţi, îmbătrâniţi, conservatori.

Dar numai cei ce vor locui în LUMEA CONCAVĂ vor putea decide asupra lor şi asupra propriilor spaţii-resursă: eqohinterlandurile. Exemplul Insulei Paştelui trebuie să ne pună

pe gânduri.

Al şaizeci şi patrulea eseu 25.12. 2000

NUMĂRUL „BETA” (β)

Numărul α reprezintă echilibrul, deci cifra 4 sau, în geometria dinamică π $\sqrt{\phi}$. Acest număr deja transpus în valorile acestei geometrii reprezintă, pentru lumea noastră concavă, unitatea (I).

în schimb, - valoarea numărului β este egală cu 100α = 400, astfel că vom putea exprima orice suprafaţă în aceste unităţi β.

Al şaizeci şi cincilea eseu 26.03.2001

EUROPA EQONETICĂ

***Motto**: „Moştenirea noastră nu este precedată de nici un testament”.*
René Char

Într-o anumită măsură, poate că avem noroc, pentru că ne aflăm, acum şi aici - în Europa începutului de mileniu - în epicentrul unui cutremur potenţial, la o răscruce de drumuri din care va trebui să alegem, totuşi... Din fericire pentru noi, europenii, cuvintele lui Cornelius Castoriadis nu ni se potrivesc: «societatea este bolnavă dacă încetează să-şi mai pună întrebări». Avem probleme imense si ne pregătim pentru unele şi mai mari. Ne punem întrebări şi delegăm sarcina căutării

răspunsurilor experţilor noştri care nu ne edifică, din contră…

- Ce este acum Europa, în primul deceniu al celui de-al douăzeci şi unulea secol?
- În primul rând este Uniunea Europeană a „celor 15” + încă ceva ce trebuie diferenţiat în două categorii: teritoriile bogate ce nu doresc să adere, pentru moment (Norvegia si Elveţia) şi provinciile mai sărace care nu sunt sau nu por fi primite foarte curând (cea mai mare parte a Estului continental).

Apoi Europa (Uniunea Europeană + restul lumii continentale) reprezintă un imens hibrid de spaţii emice şi spaţii fagice. În accepţiunea lui Claude Levi-Strauss doar două strategii s-au folosit în istoria umană, de fiecare dată când a apărut nevoia de a face faţă faptului că cei din jur sunt diferiţi: strategia antropo-emică şi cea antropo-fagică.

Prima strategie înseamnă „vomitarea” celorlalţi, percepuţi ca străini. Variantele extreme ale acestui mod de gândire sunt: încarcerarea, deportarea, crima, genocidul, separarea spaţială, ghetourile urbane, accesul selectiv în anumite spaţii şi blocarea selectivă a utilizării lor.

Cea de-a doua strategie constă într-o „asimilare” a substanţelor străine: „ingerarea, devorarea corpurilor şi spiritelor străine pentru a le face prin intermediul organismului, imposibil de deosebit de corpul devorator şi identice cu el. Această strategie a luat diverse forme: de la canibalism până la asimilarea forţată - cruciade culturale, războaie de erodare a obiceiurilor, calendarelor, cultelor, dialectelor şi superstiţiilor locale”. Exilarea sau anihilarea celorlalţi versus suprimarea sau anihilarea diferenţelor lor.

Dacă în prima variantă vom rămâne întotdeauna nişte străini, nişte meteci toleraţi undeva la marginea cetăţii, în cea de a doua variantă avem măcar posibilitate de a ne integra într-

o altă cultură, limbă, religie, putând deveni cetăţeni de rangul I. Este diferenţa dintre modelul german, antropoemic şi „melting pot”-ul american, antropofagic.

În noua Europă a naţiunilor să ne lăsăm deci înghiţiţi (cultural)?

În al treilea rând, Europa reprezintă o comunitate de sedentari îmbătrânită şi asaltată de nomazii Răsăritului. Se repetă oare istoria?

Veneau atunci, în Imperiul Roman de Apus, triburi diverse în căutarea unei vieţi mai bune şi a bogăţiei. Cu siguranţă că acei barbari au devenit civilizaţi după îmbăierea în termele romane. Dar acum, de ce vin nomazii? Pentru un pământ mai fertil şi o climă mai blândă? Acestea nu mai reprezintă mare lucru în epoca post-industrială.

Pentru un loc de muncă într-o industrie care foloseşte doar roboţii? Nici gând!

Pentru ceva exprimat metaforic şi vag dar perceput şi intuit de toţi oamenii, de pe toate continentele: pentru dreptul de a fi altfel, pentru posibilitatea unică de a nu fi nici „înghiţit” cultural dar nici marginalizat într-un ghetou al străinilor, pentru dreptul de a fi liber trăind într-o comunitate tolerantă. De aceea Europa se extinde, spre Est. Oricum, ea va rămâne, mereu, prea mică...

Al şaizeci şi şaselea eseu 03.02. 200l

EPISTOLA A UNSPREZECEA CĂTRE MARCHALL T. SAVAGE

Ascensorul spaţial (2)

Poate că cea mai incitantă direcţie de acţiune a pregătirii cuceririi astrului nopţii va aparţine DOMENIULUI MEDIATIC care va avea un rol hotărâtor în pregătirea opiniei publice pentru crearea unei atmosfere favorabile proiectului selenar. După primele rezultate bune în plan economic cu siguranţă că rolul «mediilor» va fi mai uşor. Se vor înfiinţa organizaţii de protejare a cyberilor -albinuţe sau de conservare a mediului iniţial al Selenei dar nu ne putem abate de la planul iniţial: precis, dur, nemilos dar eficient. Cum ar arăta azi America dacă primii colonişti nu ar fi lăsat spaţiul liber pentru crearea unei noi lumi? Această metodă pare inumană (şi este) dar are o eficienţă verificată. Este o metodă stelară ce a fost aplicată, cu succes, pe rudele noastre îndepărtate, nemanipulate genetic, neanderthalienii şi cro-magnonii.

Cu siguranţă că va fi necesară o reţea de televiziune, să-i zicem S.N.N. (Selenian News Network) în stil «Discovery» sau C.N.N., o revistă auxiliară precum «National Geographic» şi foarte multă informaţie în Media din fiecare areal de civilizaţie: pe limba lui pentru fiecare.

De abia după ce primele fluxuri imense de energie electrică selenară ne vor veni în antenele parabolice instalate pe munţii înalţi ai Terrei, vom putea să trecem rapid la colonizarea oceanelor, nu numai în zona inter-tropicală.

Dar până atunci, la fel (într-o primă etapă) ca şi în privinţa explorării Selenei, se vor lista şi carta (în detaliu) toate insulele nelocuite ale Oceanului Planetar după care se vor cumpăra sau închiria (pe 99 ani) cele disponibile de către societăţile ce au investit în „aventura selenară”. Pentru că va trebui să fie o legătură, mereu, în observarea evoluţiei societăţii umane pentru a putea face predicţii cu uşurinţă.

Si iată că am ajuns deja de unde am pornit: adică la «EQONET» - acea primă cărămidă pusă la temelia unui viitor posibil galactic; pentru că cel mai arhaic dar şi modular, în aceiaşi timp, ascensor spaţial, este reprezentat de casa eqopiramidală aflată la îndemâna oricui, pe care presa l-a (îl va) lansa(t) cu succes.

Al şaizeci şi şaptelea eseu 28.03.2006

SUFLETUL UNIVERSAL

Câinele este întotdeauna câine. El nu poate fi om pentru că îşi aminteşte de binefăcătorii săi.

Al şaizeci şi optulea eseu 29.10. 2000

A ŞAPTEA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNŢELEPŢI

Neguţătorii concavităţilor (2)

Către Teocraţi,

Cine suntem noi, teocraţii, pentru a ne permite să imaginăm noi universuri, noi direcţii de dezvoltare, noi reforme pe care, culmea, adepţii noştri le aplică după câteva decenii?

Suntem nişte visători neadaptaţi societăţilor în care trăim, nu pentru că nu am putea - am încercat şi am reuşit, parţial - ci pentru că nu dorim să reproducem un sistem care nu mai merge...

Suntem nişte gânditori - independenţi (acesta este atributul nostru esenţial) care am refuzat să ne înregimentăm, cândva, într-o structură existentă cum ar fi o universitate, un minister, un comitet executiv sau un consiliu, ducându-ne existenţa,

fiecare cu meseria noastră iniţială de pescari, vameşi, retori, medici de ţară, dar având încredinţarea absolută a materializării adevărurilor pe care noi, deja, le-am văzut. Prietenii noştri ne iau în râs dar ne aplică descoperirile, iar noi nu ne supărăm pentru că avem simţul umorului: suntem în primul rând, democraţi.

Suntem iniţiatorii celui mai vast program potenţial de construcţii, într-o anumită măsură în sens propriu, de la Zidul chinezesc până acum.

Revoluţia propusă de noi este o revoluţie a mentalităţilor care vor demola zidurile civilizaţiei noastre milenare pentru a le înlocui cu coloanele de susţinere ale noului nostru univers concav.

Cu siguranţă că nu întâmplător, acum, ne-au dat târcoale aceste idei de metamorfozare a civilizaţiei noastre: acum, călare pe două milenii, acum, când spaţiul agricol convex, cu toată aşa-numita „revoluţie verde”, şi-a atins limitele, acum când ne pregătim să facem pasul hotărâtor spre ieşirea din puţul nostru gravitaţional, spre stele.

Fiecare dintre noi, teocraţii, renunţăm, de bună-voie, la câte ceva important care ne leagă de această lume. Renunţăm pentru că ni s-a arătat în visele noastre o altă lume, pe care poate că noi, teocraţii, nu o vom vedea niciodată dar pe care o ştim reală, cândva, într-un viitor ipotetic. Este o promisiune a destinului în care noi credem cu tărie.

- De ce a renunţat, oare, Sakia Muni la regatul său nepalez pentru a deveni Buddha, a bântui întreaga Indie şi a nu-şi mai revedea niciodată regala sa familie?

- De ce s-a hotărât Moise - succesorul faraonului - să-şi ia poporul plecând în pribegie, prin deşert?

- De ce s-a îndreptat Iisus spre Ierusalim când ştia că va fi jertfit precum un miel?
- De ce oare, Mohamed, la 50 de ani, bogat negustor si proprietar de cămile, în urma unui vis, a îndrăznit să arate semenilor ceea ce văzuse, riscându-şi viaţa şi proprietatea?
- Ei bine, pentru că toţi aceşti mari înaintaşi ai noştri au „văzut" ceea ce avea să vină.
- Ei toţi erau chemaţi de către „destinul lumii" să arate calea pe care să meargă ceilalţi muritori de rând. Ei toţi nu au fost decât nişte vestitori ai unui viitor ce s-a împlinit. Dar nişte vestitori divini. Ei sunt predecesorii noştri în ceea ce vom întreprinde.

De aceea, noi, teocraţii, nu putem fi savanţi ai lumii prezente, academicieni, conducători de state, preşedinţi de corporaţii multinaţionale, lideri de sindicate sau partide, pentru că nu am gândi bine, nu am fi liberi în idei şi nu am fi inspiraţi. Dacă am fost cândva, am demisionat din vreme, pentru a ne concentra doar asupra menirii noastre.

Noi nu ştim meşteşugul noii LUMI CONCAVE pe care v-o sugerăm, dar noi vedem ansamblul ei. Cei ce ne vor urma o vor putea contura în reţeaua potenţial infinită a EQONET-ului.

Şi, în sfârşit, noi, teocraţii, suntem aproape de momentul în care ne vom îmbarca pe o corabie care ne va fi casă şi grădină, loc de refugiu, cu care vom porni într-o călătorie fără întoarcere spre un viitor nesigur.

Dar noi vedem că „dincolo" ne aşteaptă o nouă lume…

Ei bine, de noi, teocraţii - neguţători de idei, depinde ca acea lume întrezărită să fie cea reală. Nu trebuie să facem decât primul pas: să ne construim prima eqopiramidă!

Spre viitor cu bucurie, Al XII-lea Fondator

Al şaizeci şi nouălea eseu 23.11.2000

FORUMUL „LUMII CONCAVE”

Reprezintă douăsprezece personalităţi ce şi-au câştigat locul de fondator, prin fapte, în sprijinul dezvoltării LUMII CONCAVE.

- Cum va fi mai bine să se facă confirmarea celor doisprezece fondatori? Si după ce criterii?
- Probabil că singura modalitate simplă, clară şi democratică va fi cea asigurată prin procedura alegerilor de către Consiliul Guvernatorilor noilor eqoteritorii, în mod succesiv, an de an.

Astfel, dacă primele douăsprezece eqoteritorii şi-ar alege guvernatorii în ianuarie 2010, aceasta ar însemna că în iulie 2015 ar putea fi validat primul fondator, în 2016 al doilea, până în 2026, când s-ar putea completa «forumul» cu cel de-al doisprezecelea.

Poate că, pentru desemnarea succesorilor (după dispariţia fondatorilor) va fi bună confirmarea acestora de către Consiliul Guvernatorilor după ce fondatorii şi-au desemnat succesorii.

- Ce se va-ntâmpla dacă un succesor nu ar fi ales?
- Atunci fondatorul va propune un altul, agreat de Consiliu, şi numai după aceea va putea să moară liniştit. Probabil că, imediat după instalarea celor 12 fondatori (în anul următor) va începe desemnarea succesorilor, după acelaşi sistem, an de an.

Locul de pelerinaj anual, la fiecare solstiţiu de vara este lângă piramida lui Keops.

Durata totală a acestei conferinţe este de şapte zile.

- Ce au de făcut cei 12 fondatori pe parcursul senectuţii lor, în aşteptarea desprinderii de aceasta lume?
- În primul rând, au de scris tot ceea ce vor fi în stare în legătură cu noua lume concavă pe care o vor patrona spiritual.
- În al doilea rând, au de călătorit în actuala lume şi de explicat:

- de ce trebuie să ieşim din puţul gravitaţional al Terrei?
- de ce trebuie să colonizăm Luna, Marte şi Centura de Asteroizi?
- de ce trebuie să ne schimbăm modul de viaţă energofag?
- de ce ne vom antrena până la 80 de ani pentru ca la 81 să putem alerga la Maraton?
- de ce trebuie să avem un stil de viaţă de culturişti fără însă a participa la competiţia de la Las Vegas?
- de ce nu avem voie, pentru nici un motiv, niciodată, să utilizăm războiul împotriva semenilor noştri?

În al treilea rând, fondatorii au de înfiinţat institute de cercetări eqonetice, de inaugurat universităţi, de îndrumat noile generaţii.

Şi în sfârşit, ei au de patronat conferinţele, simpozioanele, expoziţiile vechii lumi pentru a o ajuta să renunţe, mai uşor, la bogăţia sa opulentă şi sfidătoare alături de cea mai neagră mizerie, la alergarea după o glorie sterilă, la obsesia creşterii, cu orice preţ, a produsului intern brut pe cap de locuitor şi la alte asemenea enormităţi.

Fondatorii trebuie doar să ne convingă să ne punem, fiecare dintre noi, doar o singură întrebare:

- CINE SUNT EU?
- Ca în budismul Zen. Şi de aici căile sunt deschise, pentru fiecare dintre noi. Să încercăm, aşadar, să plonjăm în

noi-înşine...

Al şaptezecelea eseu 31.12.2000

SPIRITUL LUI AVERROES

În grădina casei sale din Cordoba, o frumoasă cetate înmiresmată de leandri şi smochini din **ultimul** califat rămas omeyad, după patru secole de la „pronunciamento”-ul de la Damasc, când Moawya, primul abasid, a transferat capitala imperiului lui Allah la Bagdad (un amănunt coloristic ne poate dezvălui multe: culoarea veşmintelor abasizilor era negrul spre deosebire de cea a omeyazilor - albul), ei bine Ibn Roshd, Averroes - latinizat) îşi întâlnea prietenii, filosofi şi neguţători ai Emiratului Granadei, în grădina casei sale, cu o regularitate proverbială. Subiectele lor preferate de conversaţie erau reprezentate de o lume apusă demult, de peste 14 secole, situată ceva mai la răsărit de cetatea lor, cam prin dreptul Egiptului (îl cunoşteau bine pentru că fuseseră în pelerinaj la Mecca) dar peste mare; era o ţară muntoasă, plină de insule şi peninsule dar cu o climă blândă şi cu aceeaşi vegetaţie ca şi „aici, la noi, în Cordoba”. Ceea ce nu reuşeau ei să-nţeleagă era modul de reprezentare al unui spectacol de teatru. Dar ascultându-l pe Averroes relatând, cu talentul său unic, desfăşurarea „Antigonei la Epidaur”, ei trăiau evenimentul, ei plângeau, se bucurau, sperau... Ei deveniseră mai greci decât contemporanii tragedienilor.

La încheierea povestirii, Averroes - mijlocitorul dintre Aristotel şi Europa - după o savuroasă conversaţie - dialog, în faţa tradiţionalelor cafele servite la umbra chiparoşilor, spre asfinţit, le-a spus:

„Noi, cei de azi, aici în Cordoba, nu ştim şi nu vom putea şti niciodată cum s-a desfăşurat un spectacol de teatru în patria sa însă îi înţelegem bogăţia sentimentelor transmise publicului, îi apreciem frumuseţea, îi admirăm realismul. Allah i-a făcut nemuritori pe greci pentru că a închis în aceste pergamente pe care noi tocmai le-am tradus, atâta viaţă reală şi atâta suferinţă încât ne dau lacrimile; dacă am putea, am sări să-i salvăm, acum. Ei sunt mai mult decât fraţii noştri, ei sunt modelele noastre de comportament. În schimb, faţă de ei, noi avem un mare avantaj: perspectiva. Noi putem compara realitatea zilelor noastre cu vremurile lor. Noi îi avem pe ei pe când ei au fost singuri".

Şi astfel, Aristotel a pătruns în Europa, prin intermediul unui mijlocitor genial. Drumul nostru spre stele a început în grădina lui Averroes.

Această povestire reprezintă una dintre cele mai frumoase nuvele ale lui Jorge Luis Borges.

Dacă locul începutului de drum stelar este Cordoba, secunda zero este, cu siguranţă, peste câteva momente: 00.00.00. 01.01.2001.

Fie ca Noul Mileniu să ne aducă, la fiecare, tot ceea ce ne dorim: mai multă asimetrie (ϕ)!

HOD

Al şaptezeci şi unulea eseu 30.22.2000

ASIMETRIA DIN MINE

Urcuşul meu permanent spre culmi sau, mai actual, spre vârful Marii Piramide Keops, îmi induce ideea apropiatei coborâri şi cantonarea mea la poalele ei pentru a-mi trage sufletul şi

pentru a reflecta, puţin.

Ce trebuie să-nţeleg?

Că...

- nu trebuia să fi urcat în vârful Marii Piramide, niciodată, pentru a nu regreta coborârea şi a nu trăi ca o umbră, cu convingerea că sunt un „fost”, că gloria mea este o amintire, mereu mai îndepărtată?

- nu trebuia nici măcar să-mi doresc să vizitez Egiptul, trăind gregar, mereu cu ochii în pământ şi refuzând să privesc cerul înstelat, ca toţi cei din jurul meu?

- nu trebuia să cobor din vârful Marii Piramide, împietrind acolo sau lăsându-mă trăsnit, sau lipindu-mă, săpându-mă, încastrându-mă, printr-o metodă oarecare, altfel spus cramponându-mă pentru eternitate de punctul de inflexiune dintre prezent şi infinit în aşteptarea întâlnirii cu zeii?

- nu trebuia să reflectez „puţin” după coborârea din vârf devenind un turist disciplinat, developând filmul aparatului meu fotografic şi prezentându-l cu emfază celor din peştera mea (cei cu privirea-n pământ) prin câteva cuvinte tipice pentru acel „topos”: „iată că picioarele mele au călcat şi peste acest vârf oarecare al aşa-zisei Mari Piramide”, stârnind invidia comunităţii mele?

Eu vreau să înţeleg doar atât:

Că...

- mi-am descoperit umanitatea din mine, acum, călătorind cu gândul până în vârful Marii Piramide de unde perspectiva este diferită: privind în jos te simţi stăpânul lumii, trăind beţia puterii la propriu, în schimb, privind în sus, observi singura realitate pe care trebuie să o cultivăm noi, oamenii... atunci când reflectăm (atât de rar o facem!). În acel vârf existenţial ne

---

dăm seama că suntem nişte firişoare de nisip în bătaia vântului Saharei, că marea înţelepciune pe care ne-o transmit zeii (doar atunci când ne lasă să urcăm acolo, în vârf) este de a ne vedea propria micime; doar având această convingere săpată cu trudă în sufletele noastre, putem să începem să construim; o altă casă, o alta planetă, un alt univers, o altă lume... pentru că toate acestea reprezintă cu totul altceva decât cele ce au fost, reprezintă un alt spirit, reprezintă asimetria din noi.

Privind, totuşi, în jos, din vârful Marii Piramide Keops, putem vedea şi ceva pozitiv: apotema care este un multiplu al numărului ϕ. Ne vom întreba fericiţi:

- Care este raportul dintre apotemă şi noi-înşine? Pentru că ştim că-n fiecare din noi există numărul ϕ.
- Asta înseamnă frumuseţe, transparenţă, lumină, adevăr, energie interioară, perseverenţă, generozitate, altruism, modestie, mişcare, progres, cultură şi asimetrie.

Aceasta este marea descoperire a excursiei noastre la piramide: numărul ϕ din interiorul fiecăruia dintre noi.

Al şaptezeci şi doilea eseu 24.02.2001

CELE TREI AREALE EQONETICE

Această clasificare a ştiinţelor eqonetice potenţiale, sub forma unei triade, ar putea fi forţată dar, în momentul actual (începutul celui de-al XXI-lea secol) pare a răspunde cel mai bine celor două provocări majore ale viitorului apropiat: producerea (ποιεσισ) clonelor umane şi dezvoltarea explozivă a societăţii roboţilor. Cele trei ramuri ale eqonetologiei ar putea fi denumite şi:

1. Eqonetologia biologică (a vieţii organice).

2. Eqonetologia ambientală.

3. Eqonetologia socială.

Aşa cum este normal, bioeqonetologia se ocupă cu studiul interrelaţiilor dintre prelungirea vieţii omului, prin metode naturiste cum ar fi: un alt tip de alimentaţie, o nouă medicină preventivă, o hiperactivitate sportivă care presupune şi menţinerea unei forme erotice perfecte până în ultima zi a vieţii, însemnând cel puţin 100 ani tereştri şi noul său mediu de viaţă, piramida eqonetică.

În acest sens, quadrivium-ul bioeqonetic cuprinde: noua agricultură eqonetică marcată de revoluţia „B.G.” (*Blue-Green*), nutriţionismul eqonetic, medicina chakrelor şi activităţile sportive de întreţinere pe termen lung (fitness-ul este cel mai potrivit exemplu).

Noii actori sociali - clonele umane - ar putea fi studiaţi în cadrul medicinii eqonetice.

În ceea ce priveşte «eqonetologia ambientală» trebuie subliniate cele două direcţii posibile de cercetare aparent fără legătură: «urbanismul eqonetic» şi «selenologia». Primul porneşte de la modelarea spaţiului apropiat, terestru, prin acoperirea sa cu o reţea concavă de eqopiramide într-o proporţie relativ redusă, (cel mult 10% din suprafaţa totală a Terrei) pe când «selenologia» va studia terraformarea craterelor selenare de către minicyberii autoreplicanţi: va fi, în acelaşi timp, atât o sociologie a roboţilor cât şi o etologie, dar şi o inginerie informatică. Aceasta va presupune observarea minicyberilor, «in situ».

Eqonetohidrologia reprezintă sistemul sanguin, atât al eqopiramidelor terestre cât şi al viitoarelor cratere amenajate ale Selenei, iar energetica eqonetică va fi sistemul limfatic al

eqopiramidelor şi al craterelor cu menţiunea că, iniţial, fiecare reţea eqopiramidală terestră va avea propriile surse energetice (eoliene, hidro, mareomorice, solare), pe când craterele selenare se vor bucura de energia solară infinită. Această binefacere reprezintă „aurul Americii secolului al XXI-lea"; ea va putea fi transferată Pământului, cât mai curând posibil.

Al şaptezeci şi treilea eseu 19.05.2001

VAGABONDÂND PRIN LITERATURĂ

Ketter: prin natura sa, omul este un vânător înnăscut; de aceea este inteligent. Privesc gâscă din grădina mea: mă sâcâie; aş fi putut-o mânca de trei ori dar n-am vrut; oricum aparţine vecinei mele; într-un fel este de înţeles: îşi apară bobocii. Creierul său, însă, este prea mic: se teme inutil. Numai vânătorii pot fi inteligenţi: supravieţuiesc sfâşiind sau dispar. A treia cale nu există.

În timpurile moderne vânătorii din noi s-au metamorfozat în pescari. Când vedem mişcând pluta nu ne bucurăm doar pentru liniştea lacului, aerul curat sau carnea foarte sănătoasă a peştişorului ci pentru altceva, cu mult mai important: spiritul nostru de stăpânitori se descătuşează. Doar atunci trăim cu adevărat.

Ketter, în vechea ebraică: coroană, început, cifra UNU.

Chokmah: cel mai frumos an: septembrie 2000 - august 2001; castelul din Wittgenstein. Refugiu? Exil voluntar? Retragere la ţară? Poate...

Cu siguranţă, destin. LUMEA CONCAVĂ nu se putea naşte decât aici, în „cotadge"-ul domnului Costel: două camere, 7

vişini, foarte multă iarbă, viţă-de-vie, apă potabilă şi un nuc gigantic: el mă inspiră. Fără televizor, fără vecini; singur privind linia orizontului: dincolo de râu.

Chokmah: înţelepciune: cifra DOI în ebraica veche.

Binah: cum ar suna mai bine un titlu de carte: „romanul holografic” sau „eseul eqonetic'? Este prea complicat... De aceea, ieri, prietenii mei pescari, Ramona şi Nelu, au tras la sorţi ordinea eseurilor cu excepţia epistolelor care trebuie să aibă o anumită configuraţie, pentru a-şi păstra sensul. Sunt curios să-mi citesc propria carte... Probabil că va face şcoală. Ca o plăcuţă holografică: o spargi, iei un ciob şi priveşti cu ajutorul laserului. Ce vezi? întreaga imagine a înregistrării iniţiale... Citeşti un eseu şi simţi... setea de eternitate, liniştea lacului din apropiere, mireasma florilor de Mai...

Binah: Cifra TREI: înţelegere, în limba ebraică.

Chesed: „o lume într-un grăunte de nisip, un rai într-o floare sălbatică, putând cuprinde infinitatea într-o palmă şi eternitatea într-o clipa...”, Godfrey Devereux dixit; singurul maestru de YOGA dinamică recunoscut în Anglia.

Chesed: Cifra PATRU: în vechea ebraică atât maiestate cât şi milă. Să fie sinonime?

Geburah: „Dincolo de Styx” - roman holografic 1988; nepublicat; aventura antitotalitară. „Călare pe Tsunami” - volumul I al unei trilogii numite „Dumnezeu iubeşte dialogul”, 1992. Volumul II stă la depozit în miezul de nucă numit creier. Se va intitula „Născut pokerist”. 'Tsunami”: primul exil. Francez. „Pokerist”: al doilea exil; şi ultimul: adio Europa.

Geburah: Severitate, tărie: cifra CINCI, în ebraica veche.

Tiphareth: enorm am de călătorit prin mine-însumi pentru că acesta este singurul Univers cunoscut, oarecum. Şi relatez ceea ce sunt: jurnalul vagabondajelor mele pe oceanul literelor.

Scriitorii au nevoie de pensii, de salarii, de glorie. Profeţii nu. Ei reprezintă galaxii autonome. Orgoliu nemăsurat. Mijlocitori, intermediari, aleşi. O nouă lume se deschide. Povestitori. Ei o descriu. Dar nu vor apuca să vieţuiască acolo.

Tiphareth: Echilibru, frumuseţe: cifra ŞASE. Steaua lui David?

Netzah: „Trăind politica” - roman holografic, 1998. Aventura puterii executive. Cu două secole în urmă: ghilotina; un veac mai târziu după ghilotinare: plutonul de execuţie sau Siberia. Acum, doar un obositor proces îndelungat. O experienţă. Continui să cred în democraţie. De ce oare?

Netzah: Victorie, putere: Cifra ŞAPTE în ebraică.

Hod: traducătoarea de limba engleză a „LUMII CONCAVE” aşteaptă la Londra, primul exemplar în limba Danubiului. Ea vrea să-l ofere spre reflectare. Dincolo de ocean. Eu mă visez în Himalaya: un guru yoghin. Mi-e indiferentă această lume convexă. Să fie bine sau nu?

Hod: glorie; Cifra OPT, în vechea ebraică.

Yesod: Yoga înseamnă uniune; între trup şi spirit. Două cărţi publicate: apartenenţa la Uniunea Scriitorilor. Debut editorial la bătrâneţe: 46 mişcări de revoluţie copernicane. Luther despre Copernic: „este un prostănac”. Cât de puţină înţelegere pot avea profeţii: unul faţă de celălalt. Îi admir pe amândoi.

Voi fi oare, vreodată, colegul lor?

Yesod: fundaţie; în ebraica veche, cifra NOUĂ.

Al şaptezeci şi patrulea eseu 30.07.2000

„SECTA” EQOLOCRAŢILOR

Într-adevăr: ce sens are să mâncăm alimente care conţin mai puţin colesterol, mai sănătoase, dacă idealul societăţii noastre rămâne acelaşi? Să rămânem energofagi distrugându-ne PLANETA? Să ne menţinem cantonaţi în idealul unui loc de muncă?

Răspunsul eqolocraţilor este negativ. De ce? Pentru că sunt evidente câteva tendinţe al căror impact ar putea schimba evoluţia noastră viitoare, ca specie, iată-le:

Vom porni de la premisa că omul este, în primul rând, creator şi inovator şi nu robot. De aceea va trebui ca cea mai mare parte a timpului său liber să şi-o folosească aşa cum consideră. Aceasta înseamnă că va lucra în folosul comunităţii doar două ore pe zi în loc de opt ore pe zi ca până acum. Este adevărat că cei mai mulţi nu vor gândi, nu vor crea nimic ci vor prefera jocurile şi distracţiile (LOISIR-ul). Oricum şi aceste activităţi sunt mai apropiate de natura umană decât munca repetitivă şi forţată. Suntem HOMINI LUDENSIS. Vor fi, însă, semeni ai noştri care vor prefera să lucreze mai mult la construcţia eqopiramidelor destinate altor comunităţi şi în acest caz se vor putea îmbogăţi depunându-şi rezervele financiare în contul EQONET-ului şi beneficiind integral, desigur. Dar bogăţia materială nu este un ideal pentru „SECTA” EQOLOCRAŢILOR ci bogăţia de timp liber întrucât menirea unui eqolocrat este să studieze până în clipa când închide ochii, bucurându-se mereu, de o sănătate foarte bună bazată pe un regim alimentar echilibrat în care abundă spirulina şi pe activitate erotico-hormonală constantă şi foarte îndelungată. Un eqolocrat nu va ieşi niciodată la pensie pentru că nu are nevoie. După cum aprecia doctorul Jarvis, durata minimă de viaţă a unui animal este de 5 ori mai mare decât perioada necesară pentru a ajunge

la maturitate. Deci, viaţa omului ar trebui să fie de 100 de ani. (5 x 20 ani) trăiţi cu sănătate, cu o constantă activitate fizică şi o intensă creativitate până în ultimul moment. Acesta este unul dintre scopurile eqolocraţilor: scopul individual.

Cel social, însă, presupune o creştere explozivă de eqopiramide, situate în toate mediile geografice terestre pentru început (deşerturi, calote glaciare, golfuri, fiorduri, oceane din zona intertropicală) şi apoi în craterele lunare; extinse în toate arealele geopolitice dar menţinându-şi autonomia financiară şi administrativă şi colaborând, la nivel orizontal, în cadrul reţelei eqonetice.

Există o infinitate de soluţii în privinţa diverselor configuraţii spaţiale, atât în interiorul fiecărei eqopiramide cât şi în exterior, prin diferitele asamblări posibile.

De aceea, fiecare spaţiu eqolocrat, va putea fi proiectat în funcţie de configuraţia reliefului, de climă, de vegetaţie, de suprafaţa împădurită şi de fâşiile înguste destinate trenurilor de mare viteză sau aleilor pentru biciclişti, dar, niciodată autostrăzilor.

În schimb, administraţia EQONET-ului este total descentralizată: fiecare celulă reprezintă o comunitate aproape independentă alegându-şi propriul guvernator (pentru doar două mandate) şi un consiliu după aceeaşi regulă dar vor trebui precizate două legături ale confederaţiei: cea de natură spirituală care se va manifesta prin pelerinajul anual al guvernatorilor LUMII CONCAVE la piramida lui Keops şi cea de natură politico-materială prin acordurile de funcţionare dintre statul-gazdă şi eqopiramidele amplasate pe teritoriul său.

Astfel, dacă pe teritoriul Canadei, Australiei, Japoniei sau Italiei funcţionarea eqopiramidelor va fi chiar încurajată, va fi mai greu de crezut că se va aplica aceeaşi relaţie pe teritoriul

Libiei, Ciadului, Sudanului sau Irakului.

De asemenea pe insulele pustii, situaţia va fi mai uşoară, fie prin cumpărarea fie prin concesionarea acestora.

S-ar putea produce o revoluţie (detest acest cuvânt!) şi în domeniul familial, întrucât mandatul unei căsătorii ar putea fi de doar şase luni, dar s-ar putea prelungi fără limită. Oricum, chiar şi sărbătorirea divorţului ţine de un grad mai înalt de civilizaţie.

Creşterea numărului de membri ai unei piramide se va face pe două căi: prin naşteri şi prin imigraţie. Ideea dominantă este de a stimula explozia demografică în aceste spaţii pentru a favoriza cucerirea deşerturilor, a oceanelor şi, mai cu seamă, a spaţiului cosmic apropiat.

Aceasta este esenţa apariţiei EQONET-ului.

Al şaptezeci si cincilea eseu 22.02. 2001

BAZELE EQONETOLOGIEI

Această introducere în eqonetologie s-ar putea referi la patru aspecte esenţiale:

1. Scopul eqonetologiei.
2. Metodele de lucru folosite.
3. Mijloacele eqonetice.
4. Modelele şi modulele eqonetice.

Ar trebui să precizăm, înainte de a detalia cele patru aspecte de mai sus, că eqonetologia înseamnă o metapiramidologie aplicată şi interconectată între medii foarte diverse (inclusiv spaţiul cosmic). Autorul acestui demers a pornit de la aplicarea efectului de piramidă cu dimensiuni standard (adică multipli sau submultipli ai triadei clasice „2/$\sqrt{\phi}$/ϕ”, unde

2 reprezintă latura bazei pătratice, $\sqrt{\phi}$ reprezintă înălţimea şi ϕ reprezintă apotema).

LUMEA CONCAVĂ este o reţea de piramide în piramide ce captează energia cosmică şi produce efecte benefice uimitoare.

Dar să detaliem cele patru aspecte ale eqonetologiei...

1. Scopul acesteia, în plan teoretic, este de a studia toate efectele posibile apărute în „LUMEA CONCAVĂ” asupra locuitorilor săi voluntari, autoreplicanţii: oameni, clone umane, cyberi, animale, plante.

La nivel practic eqonetologia îşi propune să convingă actuala castă dominantă - cea a humanoizilor tradiţionali - de a se muta în LUMEA CONCAVĂ în decurs de un secol, lăsând mai bine de 90 % din suprafaţa totală a uscatului planetar în stăpânirea „Imperiului Verde” (păduri, preerii, tundre, etc.). De asemenea, îşi mai propune să deschidă, larg, porţile acestei noi lumi şi pentru clonele umane dar şi pentru cyberi, specii ce vor fi cooptate şi nu marginalizate sau subjugate.

2. Metoda inversiunii timpului reprezintă marea noutate, în plan metodologic. Ea presupune construirea concretă a unui model de viitor, la scară miniaturală, observarea acestui model şi reconstruirea prezentului imediat în funcţie de concluziile rezultate în urma acelui experiment. Concret: trimiterea unui mic grup de cyberi-pitici (scara l: 10 din cea umană) pe Lună, autoreplicărea lor, *in situ*, expansiunea explozivă şi amenajarea craterelor în vederea venirii noastre şi, în sfârşit, dispariţia completă a acestei prime generaţii de roboţi pentru a ne face loc nouă, humanoizilor, clonelor umane şi cyberilor cu aceleaşi dimensiuni ca şi noi.

Observarea acestei societăţi de mini-cyberi va reprezenta primul mare studiu asupra sociologiei roboţilor.

În planul comunicării nu vom putea accepta decât metoda persuasiunii bazate pe dezbaterea democratică, argumentată, şi nicidecum arbitrariul unor „profeţi acustici”.

3. Mijloacele eqonetice vor putea fi multiple: catedrele de eqonetologie sau de discipline aparţinătoare în cadrul marilor universităţi, firme comerciale ce exploatează efectul de piramidă, organizaţii nonguvemamentale, secte eqonetice gnostice, grupe de studiu şi bănci care vor finanţa diversele programe eqonetice.

4. Modelele configuraţiilor eqonetice reprezintă asocieri de module simple sau multiple, în plan orizontal, în funcţie de formele de relief şi de obiectivele de dezvoltare ale iniţiatorilor modelului în cauză, Iată câteva exemple:

- modelul fiordurilor amplasat linear de-a lungul liniei ţărmului;

- modelul microinsulelor coraligene având în mijloc un macromodul cu pilonii de susţinere înfipţi în minuscula insulă coraligenă şi, circular, macromodulele care plutesc pe ocean fiind ancorate prin cabluri orizontale de centrul modelului;

- modelul pantelor foarte abrupte ale munţilor având module ferite de avalanşe.

Există, cu siguranţă o infinitate de posibilităţi.

Al şaptezeci şi şaselea eseu 04.02.2001

EPISTOLA A DOUĂSPREZECEA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Despre «democraţia pură»

Mă tem de oamenii care nu au vicii pentru că ei ar putea să-şi găsească o pasiune în politică. Cu atât mai mult cu cât ei,

fiind conştienţi de lipsa viciilor, ar putea deveni infatuaţi.

Iată premisa individuală pentru naşterea tiranilor. Iar premisa colectivă este chiar aşa numita societate a «democraţiei pure».

Ea reprezintă un fel de democraţie participativă lărgită la toţi membrii săi. Este adevărat că „arma” acestei posibile formule a apărut dar nu există restricţii asupra ei, pentru moment. Când vor exista atunci societatea va deveni şi mai controlată şi mai restrictivă. Această „armă” este INTERNET-ul.

Studiind grupurile de copii şi tineri americani supuşi impactului educaţiei non-directive, Hannah Arendt remarca, într-un interesant eseu, că dictatura majorităţii în cadrul grupului este cauza principală a proliferării bandelor de cartier. Modul de viaţă al unui astfel de tânăr nu este conceput (de el-însuşi) decât în cadrul grupului, expulzarea sa însemnând un fel de sfârşit al lumii.

Veţi spune că acolo grupurile sunt mici iar membrii se cunosc unii cu alţi. Nici o teamă, va fi mult mai simplu de creat majorităţi decidente în Galaxia INTERNET de către indivizi sau grupuri ferite de lumina reflectoarelor.

Şi apoi, mai este ceva foarte important. Una dintre cele mai importante revendicări, în societatea ateniană a secolului de aur (unde mi-ar place să trăiesc) al cărei purtător de cuvânt a devenit Socrate, a fost obţinerea derobării de responsabilităţile politice pentru filosofi. Şi democraţia ateniană (participativă) l-a condamnat la moarte!

Nu, nu este de acceptat sistemul acesta de guvernare în LUMEA CONCAVĂ ci cel clasic, reprezentativ, dar cu limitarea mandatelor la două şi pentru aleşii puterii legislative. Un sistem cât mai apropiat de cel elveţian va fi, poate, mai nimerit. Dar cum fiecare entitate politică nu poate fi mai mare decât un

comitat, nu va fi un pericol prea mare de tiranie.

Să lăsăm, aşadar, pe inventatori să inventeze şi pe cei cu vocaţie politică să se bucure de consumarea puterii. Înfruptarea lor va dura doar două mandate.

Al şaptezeci şi şaptelea eseu 18.07. 2000

EXPERIMENTUL BIOSFERIC

„Biosfera II" a fost un experiment ce depăşea vremurile, revoluţionar în multe privinţe.

În deşertul Gilla din Arizona, între 1989 şi 1991, a fost amplasată o structură geodezică ermetic închisă fată de mediul exterior, având o cupolă transparentă şi un biotop de climă caldă. Ideea fundamentală presupunea producerea oxigenului necesar celor opt voluntari biosferieni precum şi a tuturor resurselor alimentare necesare unei şederi de doi ani.

Ei ţineau câteva capre, cultivau pomi fructiferi şi cafea trăind într-un spaţiu etanş dar cu o configuraţie variată a reliefului, cu un râu care se vărsa într-un lac, cu o vegetaţie diversă, de la junglă până la deşert.

Totul era amplasat pe o suprafaţa mai mică de două hectare (dacă-mi amintesc exact).

Scopul presupunea construirea acestui tip de biosfere pe Marte şi pe alte planete sau sateliţi pe care omul îi va explora într-un viitor ipotetic.

Ideea era generoasă pentru că s-a constatat sentimentul de frustrare al fiecărui om nevoit să trăiască, mult timp, în condiţii de claustrare, în spaţii închise.

Din nefericire cei opt cercetători şi-au încheiat misiunea după câteva luni întrucât „Biosfera II” nu a reuşit să le asigure oxigenul necesar.

Probabil că experimentul era prea complex şi că nu parcursese nişte etape preliminare esenţiale pentru o deplină reuşită.

Iată de ce considerăm că Proiectul EQONET va reprezenta veriga de legătură între o lume veche, convexă, foarte fragilă, expusă cataclismelor de orice natură şi o lume nouă, concavă, semiînchisă modular dar total deschisă informaţional, bazată pe micile comunităţi active.

Al şaptezeci şi optulea eseu 27.12. 2000

O.T.E.C.

Piramida AMOQ are, după cum am mai menţionat, latura bazei de 100 de metri, suprafaţa bazei de un hectar, înălţimea de 63,6 metri şi apotema de 80,9 metri.

Această piramidă nu există şi nu ne interesează, deocamdată, decât pentru a avea un reper comun atât pentru LUMEA CONVEXĂ cât şi pentru LUMEA CONCAVĂ.

Amenajarea insulelor plutitoare ce vor susţine centralele O.T.E.C. (Ocean Thermal Energy Converter) se va face, incomparabil mai avantajos, pe astfel de structuri piramidale întoarse cu vârful spre fundul oceanului.

- De ce?
- În primul rând datorită modularităţii acestora şi în al doilea rând datorită apreciabilei flotabilităţi oferite, comparabile cu ceea ce propune Marshall T. Savage pentru insulele sale

plutitoare, în uluitoarea şi stimulanta sa carte, „PROIECTUL MILENIUM”.

Apoi, pentru că este mult mai uşor de creat şi de menţinut o structură modulară cu patru laturi decât una cu şase laturi şi în sfârşit, pentru că efectul de piramidă sporeşte enorm productivitatea mariculturii.

Al şaptezeci şi nouălea eseu 30.10. 2000

A OPTA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNŢELEPŢI

Conştiinţă a morţii: *istoria*

Către Istorici,

Şi pentru că ne apropiem de sfârşitul acestor reflecţii, vă voi ruga, dragi istorici, să încercăm să pătrundem sensul adânc al cuvintelor lui Octavio Paz dintr-un eseu remarcabil intitulat „Dubla Flacără” şi publicat în 1993. Spunea Octavio Paz:

„Viitorul este impenetrabil - aceasta este lecţia pe care ne-au dat-o ideologiile care pretind că deţin cheile istoriei. E drept că orizontul se acoperă de semne, uneori: cine le face şi cine le poate descifra?

Toate sistemele de interpretare au dat greş. Trebuie să o luăm de la început şi să ne punem întrebarea pe care şi-au pus-o Kant şi ceilalţi întemeietori ai filosofiei moderne, între timp; nu mi se pare hazardat să denunţ superstiţia istoriei. A fost şi este încă o mare prăvălie cu noutăţi, unele minunate, altele înfricoşătoare; a mai fost şi o uriaşă cârciumă în care se acumulează repetiţii şi cacofonii, deghizări şi măşti.

După orgiile intelectuale ale secolului al XX-lea trebuie să nu mai avem încredere în istorie şi să învăţăm să gândim cu

sobrietate. Exerciţiu de despuiere, de travestire, de smulgere a măştilor. Ce se ascunde sub ele? Chipul prezentului? Nu, prezentul nu are chip. Sarcina noastră este tocmai să-i dăm un chip.

Prezentul este o materie în acelaşi timp maleabilă şi neascultătoare, pare că se supune mâinii care îl sculptează, dar rezultatul este mereu altul decât ceea ce ne imaginam. Trebuie să ne resemnăm deci că nu există altă soluţie: prin simplul fapt că suntem vii, trebuie să înfruntăm prezentul şi să construim un chip din încurcătura aceasta de linii şi volume.

Să transformăm prezentul într-o prezenţă. De aici rezultă că întrebarea despre locul dragostei în lumea de azi este, în acelaşi timp, ineluctabilă şi crucială. A o escamota este mai mult decât o dezertare, este o mutilare.

Timp de mulţi ani, unii dintre noi am participat la o bătălie care, uneori, părea pierdută: apărarea prezentului - inform, imperfect, pătat de multe orori, dar depozitar al germenilor libertăţii - sistemul totalitar, ascuns sub masca viitorului. Până la urmă a căzut masca şi chipul oribil, în contact cu aerul, a început să se descompună, aşa cum, în povestirea lui Poe, s-au descompus trăsăturile domnului Valdemar, transformându-se într-un lichid de culoare cenuşie.

Seminţele şi germenii libertăţii pe care le-am apărat de totalitarismele secolului al XX-lea se usucă astăzi în săculeţele de plastic ale capitalismului democratic. Trebuie să le salvăm şi să le împrăştiem în cele patru puncte cardinale."

Eu nu pot să vă spun decât că ceea ce vom descrie, peste decenii, vor fi plantele încolţite din acele seminţe ale libertăţii pe care le vom muta din „săculeţele de plastic" pe terenul fertil pe care deja l-am botezat LUMEA CONCAVĂ.

Spre viitor cu bucurie Al XII-lea Fondator

Al optzecelea eseu 23.02.2001

AREALE SI RAMURI EQONETICE

Deşi clasificările sunt plictisitoare, în mod frecvent, ele sunt necesare. Iată o propunere de clasificare a eqonetologiei...

Cele trei areale

I. Bioeqonetologia
II. Eqonetologia ambientală
III. Socioeqonetologia

În cadrul primului areal am putea experimenta:

1. Agricultura eqonetică
2. Nutriţionismul eqonetic
3. Medicina eqonetică şi alternativă
4. Sportul eqonetic

Al doilea areal cuprinde:

1. Urbanismul eqonetic, sculptura si design-ul
2. Selenologia
3. Eqonetohidrologia
4. Energetica eqonetică

Al treilea areal ar putea studia:

1. Sociologia eqonetică
2. Econometria eqonetică
3. Dreptul şi eqonetopolitologia

---

4. Conexologia.

YESOD

Al optzeci şi unulea eseu 31.10.2000

A NOUA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNŢELEPŢI

Civilizaţia ca o intersecţie

Către Poeţi,

- De ce ne bucurăm de o frumoasă după-amiază însorită şi caldă de octombrie, în „Ţara vinului”?
- De ce mama, într-un alt sfârşit de octombrie, cândva, demult, a simţit că va face ultima plimbare în mijlocul pădurii cu frunze galbene pe care le-ndrăgea atât, însoţită de tata, ţinându-se cu greu, dar prezicând ceea ce s-a adeverit?
- În aceeaşi seară trecea Styxul!
- De ce Arthur Rimbaud a putut să-şi scrie celebrele poeme doar între 17-19 ani?
- De ce, ceea ce ni se arată în vis, mult mai târziu, se-ndeplineşte?
- Pentru că suntem poeţi şi ne lăsăm conduşi spre oceanul timpului de curenţii inspiraţiei divine.

Şi de aceea nu facem decât să traducem ceea ce ni se transmite, de undeva, de dincolo de lume...

Poate că astfel vom reuşi să devenim nişte punţi de legătură între teritoriile semenilor noştri şi tărâmul celălalt care ni s-a arătat în spaţiul oniric. Vom vedea...

Aş fi dorit să vă rog, dragi poeţi (prin acest apelativ înţeleg nu doar pe cei ce compun versuri ci şi pe scriitori, eseişti, dramaturgi, ziarişti, pictori, compozitori, inventatori, dar nicidecum pe cei osificaţi în diverse „academisme”) să consideraţi aceste epistole neconvenţionale doar ca o ridicare a mingii la fileul de volley-ball.

Singura lor importanţă - dacă va fi vreuna, vreodată - va fi de a stârni interesul pentru o altă lume, cea concavă.

Ceea ce trebuie să rămână va fi raţiunea construcţiei osaturii acestui nou univers (pe care nici unul dintre noi nu l-a văzut, în mod real) la început, iar mai târziu, frumuseţea negaţiei acestei lumi, exprimată poetic.

Pentru că aceasta este menirea noastră: să ne autocontestăm până la demolare. Spre infinit... Fie ca demersul nostru să nu fi fost zadarnic!

Al XII-lea Fondator

Al optzeci şi doilea eseu 15.07.2000

CONCEPTUL

Se spune că cea mai importantă descoperire a secolului al XX-lea o reprezintă cartografierea GENOM-ului uman care ar echivala cu descoperirea roţii şi ar deschide nişte posibilităţi uriaşe, abisale, omenirii: durata medie de viaţă va fi de aproximativ 1000 de ani, cancerul va fi o relicvă a primitivismului medicinii ca de altfel toate bolile, clonele noastre ne vor succeda în zeci şi sute de cópii, ceea ce ne va conduce spre sute de mii de ani de existenţă şi alte asemenea ciudăţenii...

- Ce-nseamnă aceasta, că ne jucăm de-a zeii?
- Poate că da pentru că tocmai aici este genialitatea Celui-de-Sus.

În primul rând, ne-a dat libertatea absolută de a-L crea în minţile noastre primitive, de a-L numi şi de a-L chema în ajutor.

Mai mult, s-a lăsat diseminat în configuraţii multiple - mai mulţi zei - o perioadă, pentru ca, la epuizarea unui ciclu istoric şi teologic, să revină la o formă unică de reprezentare.

În al doilea rând, ne-a permis să-L distrugem - conceptual vorbind. pentru că altfel este imposibil - să-L negăm, să-L ignorăm sau chiar să-L adorăm pe opusul său. De fapt, acesta este în El-însuşi, eliberat uneori şi dominant ulterior.

Şi în al treilea rând, ne-a permis să ne jucăm cu doi parametri care ne oferă o infinitate de posibilităţi. Aceştia sunt: timpul şi spaţiul.

Timpul înseamnă succesiune, reproducere, conservare, adaptare, iar spaţiul înseamnă expansiune, umflare şi aceeaşi conservare - adaptare: mereu clasica conexiune «feed-back».

Concret, este bine sau rău că a fost elaborat atlasul genetic?

Răspunsul nu poate fi decât acelaşi ca în cazul bombei atomice: „este necesar”!

De aceea, în viitorul apropiat - cu care deja suntem contemporani - libertatea absolută a conceptului va fi regula pentru că orice sistem se autoreglează. Adică libertatea absolută a drogaţilor de a consuma droguri, dar într-un spaţiu limitat - o insulă, un continent - şi posibilitatea pentru societatea lor de a ne cuceri şi de a ne dematerializa (extermina ar fi mai exact), dacă le dă mâna; libertatea absolută a geneticienilor de a experimenta evoluţia clonelor umane cu consecinţele malefice adiacente, nici măcar bănuite acum, dar într-un spaţiu limitat;

libertatea absolută a roboţilor - reproducători de a crea alţi roboţi mai performanţi care să le ia locul, care să elimine alte forme de inteligenţă superior organizată, care să se autoreproducă la infinit, care să se extindă la infinit, care să domine la infinit...

Este oare posibil?

În sfârşit, libertatea cyberilor de a experimenta orice metisare dintre componentele umane şi cele androide (robotici) într-un „sandwitch inteligent”, chiar mergând până la o limită pe care acum ne vine greu să ne-o imaginăm: un creier de robot fixat pe un trup de femeie; desigur, acest creier ar fi ambalat într-o superbă înfăţişare humanoidă. Oricum, o combinaţie inversă pare perfect normală, acum: un cap de humanoid aşezat pe un trup de robot ambalat în materiale ce prezintă un foarte estetic „look”.

Mereu am fost sensibili la frumuseţea formelor pe care am şi exprimat-o sintetic: numărul ϕ .

Ei bine, toată această luptă eternă ce se duce între SUCCESIUNE şi EXPANSIUNE cât şi în interiorul fiecăruia dintre cele două concepte, îşi găseşte rezolvarea într-o formulă simplă, uşor de aplicat şi cu posibilităţi infinite. Ea reprezintă un fel de peratologie (ştiinţă a limitelor) care conciliază tot ceea ce este şi tot ceea ce se va mai descoperi în acest univers, având ca numitor comun unitatea de măsura standard cu componentele sale actuale şi viitoare. Aceasta se numeşte: LUMEA CONCAVĂ.

Al optzeci şi treilea eseu 28.12.2000

LIMBAJ ŞI METALIMBAJ

Cândva, nu prea demult, într-un liceu cu o tradiţie seculară, pe malul celui de-al doilea fluviu al Europei, autorul acestor eseuri a fost mirat de sensul unor locuţiuni verbale folosite frecvent de către discipolii săi şi după scurtă vreme, entuziasmat de bogăţia şi varietatea epitetelor.

Există în argoul „puişorilor cărora le creşte creasta” un spirit viu al limbii trăite. Este, într-un fel, şi o formă de protest, adolescentină, contra limbajului formalizat al adulţilor, rigid, conservator, blocant. Dar, înainte de toate, este o modă, normală şi necesară, de răzvrătire a tinereţii, a spiritului viu împotriva normei comune. Desigur, această modă trece datorită îmbătrânirii puişorilor, însă, locurile rămase goale se completează cu noile generaţii.

Ideea acestui ocol al temei noastre este că mereu vor exista traducători între metalimbajul structurat, formalizat, cu aură de ocult sau ştiinţific şi vulgul de rând, subîmpărţit în multe grupuscule ale limbajului argotic dar viu şi dinamic.

Să nu ne temem de „marii preoţi ai Egiptului”, să-i lăsăm în liniştea laboratoarelor lor, să le respectam ierarhia deşi le distruge personalitatea şi, cu timpul capacitatea de creaţie, dar să le descifrăm metalimbajul, îmbogăţindu-l cu spiritul nostru viu, cu seva vieţii şi să-l materializăm în cotidianul nostru existenţial.

Iată un posibil alt sens al explorării LUMII CONCAVE. Acea înclinare uşoară a echilibrului spre sensul pozitiv poate fi dată de traducător, de mijlocitor. El a fost întotdeauna un intermediar esenţial. Pentru că lumea vie, în mişcare, este asimetrică.

Al optzeci şi patrulea eseu 05.02. 2001

EPISTOLA A TREISPREZECEA CĂTRE MARSHALL T. SAVAGE

Spre un nou început

Stimate Domnule Marshall T. Savage,

Toate proiectele îndrăzneţe de desprindere de Terra şi de colonizare a spaţiului cosmic apropiat vor avea ca sursă principală de energie pe cea solară, convertită în energie electrică, pe Lună.

În schimb, colonizarea oceanelor va putea folosi, într-adevăr, gradientul termic al oceanelor în zona adiacentă Ecuatorului, dar nu odată cu înfiinţarea primelor colonii ci mai târziu, când resursele financiare o vor permite.

Pentru început, se va întocmi lista insulelor nelocuite dar disponibile din punct de vedere juridic. Apoi se va trece la un amplu program de construcţii de case eqonetice, înfiinţându-se astfel comunităţi ce vor exploata energia locală eoliană şi solară.

Probabil că tot sub egida „Naţiunilor Unite” se va realiza acest program printr-o agenţie specială sau poate va reveni statelor hiperindustrializate această finalizare a proiectului iniţial.

Oricum, se va deschide un vast potenţial care va putea fi ocupat de emigranţii cei mai dispuşi spre experienţe ce ţin, deja, de lumea viitorului.

În schimb, marile sfidări sunt altele: perfecţionarea tehnologiei clonării umane şi pregătirea apariţiei societăţii roboţilor.

Indiferent de cât spaţiu am avea (chiar toată galaxia) tot nu va fi suficient pentru competitorii noştri deoarece suntem programaţi după principiul: „câştigătorul ia totul”.

Cine ne-a programat?

Răspunsul este evident dar ceea ce va trebui să demonstreze ştiinţa în secolul al XXI-lea va fi tocmai argumentarea indubitabilă a acestuia.

Colegii lui Dumnezeu care ne-au vizitat în urmă cu multe milenii şi care ne-au învăţat tot ceea ce însemnă civilizaţie (mai mult, poate că ne-au şi modelat genetic) au lăsat o serie de urme care trebuie coroborate.

La sfârşitul acestei munci titanice ne vom regăsi părinţii (mitocondriali). Şi atunci, vom înţelege, în sfârşit, că ei au venit de departe, de dincolo de stele.

De aceea privim cu atâta încântare cerul înstelat al nopţilor de vară.

Undeva în Nordul Balcanilor Cu stimă, A. A.

Al optzeci şi cincilea eseu 26.12. 2000

NUMĂRUL GAMA (γ)

Acest număr reprezintă volumul unei eqopiramide cu suprafaţa β (400 m^2), adică γ = 1.696m^3

Astfel: $\gamma = 4,24\beta$

$\gamma = 424\alpha$

Aceste trei numere (α, β şi γ) reprezintă coordonatele morfometrice esenţiale ale noii LUMI CONCAVE.

Al optzeci si şaselea eseu 30. 09.2000

PRECURSORII

***Motto**: „Noua frontieră nu reprezintă un şir de făgăduinţe ci un şir de provocări”*

John Fitzgerald Kennedy

Va trebui să înţelegem prin „expansiunea spaţială a omului ca specie” extinderea acestuia asupra altor teritorii decât cele de locuire iniţială. Aşadar, sensul larg, generalizator, şi nu cel restrâns, actual, cu referire strictă la spaţiul cosmic sau extraatmosferic.

Cel mai adesea, această expansiune spaţială a condus la războaiele interminabile ale istoriei noastre. Constatăm că şi acum această tradiţie ancestrală continuă. De aceea toţi pacifiştii moderni greşesc când cred că ar putea opri războaiele printr-o „civilizare” a speciei noastre. Aceasta este o imposibilitate.

Avem marcată, în codul nostru genetic, expansiunea, cucerirea, stăpânirea noilor spaţii şi extinderea ulterioară a acestora. Desigur, aceasta este o viziune ce aparţine imperiilor agrare, deja revolute. Acum, extinderea se face în plan tehnologic şi financiar, dar continuă să aibă un suport teritorial, cele două domenii (spaţial şi tehnologic) întrepătrunzându-se.

Dacă dorim să oprim războaiele „locale” ale vremurilor noastre, va trebui să găsim noi spaţii libere pe care să le colonizăm în favoarea tuturor naţiunilor lumii pe care le vom coopta la iniţiativa noastră.

De unde vom lua fondurile necesare?

Din bugetele Ministerelor Apărării, începând cu sume mai mici şi atingând chiar 50 % din fondurile anuale ale acestora.

Dacă ERA SPAŢIALĂ nu va începe în curând, atunci ea nu va mai exista niciodată.

„Situaţia noastră este analogă cu cea a fermenţilor dintr-o sticlă. Celulele de fermenţi îşi vor dubla numărul în fiecare zi până când se umple sticla. Dacă fermenţii vor muri în ziua a 30-a, atunci în ce zi sticla este pe jumătate plină? în a 29-a zi. Noi ne aflăm în a 29-a zi a istoriei noastre, pe Pământ. Trebuie să facem ceva, altfel ne aşteaptă dispariţia”, dixit Marshall T. Savage.

Această a 29-a zi a noastră are o întindere de cel mult 50 ani. Aceasta este singura fantă de timp prin care putem să ieşim spre un viitor infinit. Concret, înseamnă perioada cuprinsă între anii 2000-2050, ERA CREŞTINĂ.

Alături de Marshall T. Savage câţiva vizionari moderni trebuie menţionaţi printre precursorii LUMII CONCAVE: Isaac Asimov, Arthur Clarke, Carl Sagan, Jacques Yves Cousteau, Herman Oberth, Werner von Braun, John F. Kennedy, etc.

Se observă că în această înşiruire aleatorie de personalităţi pot fi stabilite câteva domenii profesionale: scriitori de literatură ştiinţifico-fantastică şi, în acelaşi timp, doctori în ştiinţe, savanţi politehnişti dar şi politicieni.

Spre această concluzie doream să ajungem: politica a înlocuit aproape total religia în privinţa marilor decizii ale umanităţii, în secolul al XX-lea, pierzând perspectiva transcendentală a omului în favoarea unei viziuni a „imediatului” a materialităţii, a perisabilului.

Dar poate că noii sacerdoţi ai politicii Erei Spaţiale se vor cufunda în spiritul înaintaşilor lor, ecleziaştii.

Printre părinţii spirituali ai extinderii spaţiului în vremurile premoderne va trebui să subliniem meritele incomensurabile ale exploratorilor perioadei „Marilor Descoperiri Geografice” pe care nu-i mai menţionăm pentru a nu repeta ceea ce se ştie despre importanţa lor covârşitoare.

Acum, însă, ne vom opri la câteva nume asupra cărora nu s-a insistat de ajuns.

În primul rând, Papa URBAN al II-lea care, prin cuvântul său inspirat şi exaltat de la Conciliul de la Clermont, din 26.11.1095, convinge principii şi cavalerii occidentali să pornească în cruciadă. Cuvântul de ordine era „Ierusalim”, iar simbolul era crucea albă. El a avut imensul merit al declanşării unui proces care a cuprins aproape două secole şi a schimbat radical, înfăţişarea Europei şi a lumii.

Apoi Henric Navigatorul care, deşi n-a pus niciodată piciorul pe puntea vreunei corăbii (se spune), a avut o viziune profetică asupra viitorului Imperiul Colonial Portughez şi o tenacitate demnă de admirat în concretizarea planului său grandios. Astfel, el a organizat prima şcoală de marinari şi a proiectat înconjurul Africii pentru:

- a combate Islamul;
- a recuceri Ţara Sfântă cu ajutorul regatului „Părintelui Ioan” (Abisinia);
- a stabili relaţii comerciale directe cu pieţele de aur si sclavi ale Africii Orientale.

Rezultatele au început să apară imediat:

În 1419, marinarii portughezi au descoperit insula Madeira, în 1431 insulele Azore, în 1445 Capul Verde.

În anul 1460, la moartea lui Henric, imperiul era în plină expansiune poate şi pentru faptul că Portugalia era o ţară mică, fără probleme interne deosebite, iar mai târziu a beneficiat de concurenţa stimulantă a Spaniei spre deosebire de China aceluiaşi secol...

În sfârşit, YONG-LO - împăratul Imperiului Celest, al cărui merit este prea puţin cunoscut şi aproape ignorat în Europa şi America.

Este esenţial pentru că arată cum nu trebuie făcută o colonizare eficientă, o extindere spaţială de durată şi de succes.

Mai întâi mentalitatea Chinei a fost o mentalitate a locuitorilor uscatului, a cultivatorilor de orez, a oamenilor veşnic asediaţi, a hiperconservatorilor. Cu acest mod de gândire, nu se poate cuceri oceanul.

Portughezii, în schimb, deveniseră rapid un popor de marinari deşi fuseseră podgoreni. Mobilitate în gândire, adaptabilitate, flexibilitate, fluiditate a mărilor.

Yong-Lo a fost unul dintre cei mai remarcabili împăraţi ai dinastiei Ming. A domnit între 1403 - 1424 mutând capitala la Beijing (1421), a continuat lucrările la Marele Zid Chinezesc, dar a fost şi un fel de Henric Navigatorul al Chinei, neavând însă urmaşi spirituali.

Între 1405-1433 au avut loc două mari expediţii chineze până pe ţărmul estic al Africii şi în Peninsula Arabia. China ar fi putut avea astfel un avantaj de aproape un secol înaintea europenilor în privinţa expansiunii coloniale. Dar ea a demonstrat că nu putea cuceri lumea cu sistemul său imperial osificat.

În aventura noastră spaţială va trebui să comparăm, mereu cu atenţie, experienţa chineză cu cea a regatelor medievale europene.

Al optzeci şi şaptelea eseu 11.06.1999

IMPERIALISMUL FIRULUI DE IARBĂ

Odată cu încheierea acestei imense paranteze cuprinse între IUNIE 1914, SARAJEVO şi MARTIE 1999, PRIŠTINA, care

rămâne cunoscută în anale ca „SECOLUL XX”, s-a pus întrebarea, cu tentă retorică, dacă GEOGRAFIA ESTE SAU NU ŞTIINŢĂ? .

Cel mai simplu răspuns, pornind de la terminologie, este negativ. Dar acest răspuns trebuie să fie considerat eronat pentru că, de fapt, GEOGRAFIA este o confederaţie de ştiinţe irigată organic, de un imens fluviu: NOOSFERA (noos = inteligenţă). Pentru că, în secolul al XXI-lea aceasta va fi geografia: ELOGIUL NOOSFEREI.

În plan spaţial, oikumena (lumea civilizată) va cuprinde exploatarea oceanelor şi a spaţiului cosmic apropiat şi va însemna „IMPERIALISMUL FIRULUI DE IARBĂ”.

Va fi o revoluţie antientropică.

Va trebui, cu siguranţă, să clarificăm o serie de „semne ale timpului”, care plutesc în aer, cum ar fi: „factorul 11” determinant pentru realizările de excepţie ale astronauţilor şi ale geografilor, schisma ce se întrezăreşte şi care va separa, brutal, ecologiştii roşii, conservatori, ce doresc să oprească evoluţia naturii în actuala configuraţie şi ecologiştii galbeni ce doresc să extindă arealul vegetaţiei terestre asupra planetelor apropiate, transformându-le prin terraformare, despre adoptarea teoriei panspermiei, despre noile frontiere ale geografiei, etc.

Dar important este doar spiritul ce-ndrăzneşte să dărâme un „zid al Berlinului” care se menţine benefic, de la începutul scolasticii, în Europa, pe tărâmul ştiinţei. Acest zid al conservatorismului, al închistării, al faptului împlinit, al blocajului stimulării gândirii creatoare, ne incită; pentru că avem un reper: demolarea sa.

Şi noi cei de azi, „stăm căţăraţi pe umerii unor giganţi, maeştrii noştri spirituali; de aceea vedem mai departe...” dixit

Isaac Newton în discursul inaugural al Academiei Britanice «Royal Society».

Al optzeci şi optulea eseu 21.06.2000

SUCCESORUL

Ce este, de fapt, un succesor?

Un urmaş al unui spirit nevăzut sau inexistent sau urmaşul real al unui imaginar afectiv? Pe scurt: un mare mincinos? Este, oare, un fiu natural sau unul adoptiv? Este discipolul unui maestru neegalat? Este veşnicul asistent universitar al eternului academician? Este un spirit meschin ce nu poate nega, nimic, niciodată? Este un purtător de pumnal gata să-l înfigă în umărul binefătorului său?

Ei bine, este puţin din fiecare: este o eternă TRANZIŢIE.

Poate că vreo câteva exemple ar ilustra un posibil răspuns la retoricele întrebări prelinse mai sus...

„La umbra unui bătrân stejar nu creşte iarba”, îi scria Constantin Brâncuşi lui Auguste Rodin, refuzând un onorabil post de asistent dar alegând, în schimb, nemurirea.

Iată, acesta este un foarte concludent exemplu de succesiune pentru că semnificaţia sa cea mai profundă înseamnă alegere interioară.

Spiritul divin în om se exprimă prin îndoială. Acceptarea succesiunii şi exercitarea ei presupune proba supremă de manifestare a echilibrului intern în fibra umană.

Mohamed l-a inventat, oare, pe Allah?

Dacă da, înseamnă că a fost de două ori genial: mai întâi pentru moştenirea spirituală a expansiunii ISLAM-ului şi apoi pentru rigurozitatea geometrică de succesiune a califilor.

Se spune că 90% din creştinism, în plan ideologie, ar aparţine Apostolului Paul şi doar 10% ar reprezenta contribuţia lui Iisus Christos; este adevărat, însă, partea esenţială.

Aşa să fie?

Al optzeci şi nouălea eseu 07.10.2000

A ZECEA EPISTOLĂ CĂTRE ÎNŢELEPŢI

GURU

«adresată Domnului profesor dr. Iosif Ujvári»

Stimate Domnule Profesor,

Cu siguranţă că aţi fost dezamăgit deoarece eu nu mi-am susţinut teza de doctorat.

Scopul scrisorii mele nu este de a-mi justifica decizia (voi enumera, pe scurt, motivele) ci de a vă mulţumi pentru că modul meu de gândire de acum, riguros ştiinţific, vi se datorează, în mare parte. Dacă nu v-aş fi avut coordonator al tezei mele „Resursele de apă din...” sunt convins că nu aş fi putut gândi „EQONET”-ul.

De fapt, acest opuscul de 90 eseuri este o revelaţie. Cea mai mare parte a ideilor mi-au fost transmise în vis. Dar traducerea lor riguroasă nu s-a putut face decât la lumina zilei iar ordonarea lor a rezultat prin tragere la sorţi.

Pentru mine aţi fost un GURU - un maestru spiritual. Acesta este motivul care m-a determinat să vă rog să acceptaţi de-a merge în istorie, împreună cu mine.

Aceasta este o foarte mică contribuţie a mea la enormul depozit de recunoştinţă pe care vi-l datorez şi pe care nu-l voi umple niciodată.

- De ce nu mi-am susţinut teza?

- Pentru că noile taxe erau prea mari?

- Nu!

- Pentru că spiritul tezei mele era prea descriptiv iar Domnia Voastră îl doreaţi mai ştiinţific?

- Nu!

- În primul rând, cred, pentru că destinul meu nu a fost acela de a mă încadra într-un sistem preexistent. Ca Emil Cioran care, deşi a fost trimis la Paris pentru a-şi finaliza teza de doctorat în filosofie, a deviat intenţia susţinătorilor săi, devenind cel mai mare eseist al Franţei.

- Apoi, pentru că îmi vine greu să mă obişnuiesc cu privitul la microscopul universitarilor deoarece ochiul meu nu se mai poate desprinde de pe un telescop orientat asupra cerului viitorului. Unitatea de măsură cu care operez, cu uşurinţă, este anul-lumină şi nu milimetrul societăţii furnicilor.

- Vedeţi dar că destinul meu («μοιρα» vechilor greci) este diferit de cel hărăzit mie de către o societate care devine, cu fiecare minut, TRECUTUL.

Îmi voi aduce aminte, cu plăcere, dar nu aparţin acesteia... Vă voi lua cu mine în LUMEA CONCAVĂ.

Cu cea mai caldă simpatie, A.A.

Al nouăzecelea eseu 01.05.2001

CONFESIUNI CONCAVE

- De ce scriem cărţi? V-aţi întrebat vreodată?

- Ce rost mai are, acum, acest demers intelectual epuizant şi neaducător de foloase materiale, într-o lume a imaginii, a efemerului, a ubicuităţii?

Galaxia Guttenberg a implodat în 1992, odată cu apariţia Galaxiei INTERNET dar „ultimii mohicani ai cuvântului scris” se încăpăţânează să supravieţuiască în catacombe, mai mult, continuând să scrie...

Mă număr printre aceştia pentru că sunt un „catâr” pur-sânge: încăpăţânarea este seva existenţei mele. Mă simt bine întotdeauna, altfel: decât ceilalţi; nemulţumit de spaţiul de vieţuire, mereu în căutare de altceva.

Provoc mereu, fie o profundă antipatie, fie o efuzivă simpatie, dar niciodată indiferenţă.

Structural sunt leneş, prefer să dorm mult. Am descoperit că somnul de după-amiază îmi permite să mă culc mai târziu şi să mă trezesc mai devreme, fără efort.

Mănânc mult şi foarte vitaminizat, de aceea, probabil, sunt sănătos.

În ciuda acestor amprente umane iată că printr-o mobilizare psihică deosebită şi într-un mediu prielnic ozonificat, am reuşit să termin cartea de debut editorial: „LUMEA CONCAVĂ”.

Este o colecţie de eseuri ce va deschide şirul de întrebări ce-şi vor găsi, parţial, răspunsurile în secolul ce tocmai a început.

Pentru mine, această carte reprezintă un punct de inflexiune existenţială, esenţial: lumea mea înseamnă înainte şi după publicarea acestei cărţi. Înainte: trei romane holografice, o existenţă aflată sub zodia politicului, un psihic stresat. După:

câteva romane, câteva eseuri, câteva sculpturi eqonetice, multiple experienţe piramidale şi mereu călătorii; de asemenea mutarea definitivă din Europa. Mult mai multă gimnastică Yoga, mai mult fitness şi mai puţin stres.

Dar tot ceea ce am întreprins - cu siguranţă un destin benefic îmi ghidează paşii - nu ar fi fost înfăptuit fără generozitatea, gentileţea, toleranţa, aprecierea şi încurajarea unor adevăraţi prieteni. Iată numele lor în ordinea alfabetică : Cornel Golea, Petre Gruescu, Nicu Ţenea.

De asemenea, nu vor fi niciodată suficiente mulţumirile adresate, pe această cale, locuitorilor satului IZIMSHA (MH - RO), care a reprezentat pentru mine, pe timp de un an, «paradisul terestru».

Elevilor mei, din centrul de comună, dar şi din acest sat, le datorez, sunt convins, mult mai mult decât îmi datorează ei mie: am învăţat de la ei că viitorul este întotdeauna deschis, la orice vârstă şi în orice spaţiu cultural. Am învăţat încrederea şi optimismul care mi se tociseră, puţin, în urma luptelor politice epuizante din ultimul deceniu al secolului al XX-lea.

În sfârşit, trebuie să menţionez un nume ce reprezintă o persoană al cărui spirit mă va însoţi veşnic prin lume. Mi-a oferit paradisul fără nici un fel de pretenţii materiale, m-a încurajat cu afecţiune şi a avut încredere în rezultatul muncii mele desfăşurate în «palatul său de vară». Este domnul Costel Roşca.

De-abia acum îmi dau seama că nu am trăit degeaba. Nu pentru vreun merit al meu ci pentru că cei care m-au înconjurat, apropiindu-se şi comunicând, mi-au schimbat percepţia existenţială.

Sunt norocos că le datorez mulţumiri acestor minunaţi oameni.

Autorul

NOTA AUTORULUI

Această colecţie de 90 de eseuri intitulată „LUMEA CONCAVĂ” este o carte stranie.

Deşi unele eseuri sunt ireverenţioase sau explozive, separat nu reprezintă decât nişte simple exerciţii de virtuozitate logică.

Oricum sunt «legale» deoarece au ca temei moral şi juridic „ECLEZIASTUL” din Vechiul Testament.

În schimb, această carte este periculoasă prin ceea ce nu spune ci doar insinuează, în subtext.

Inoculează „picături chinezeşti” în minţile cititorilor despre nonviolenţă, despre dezarmare, armonie şi o eternă democraţie dar acceptă tiranic doar oligarhia inteligenţei predicând obsedant şi adesea convingător, distrugerea actualei lumi convexe.

La fel ca marii inchizitori, pe vremuri, autorul acestor eseuri pretinde solicitarea iertării de către corifeii actualei lumi depăşite, înainte de a-i conduce, suveran, spre rugul istoriei.

- Oare nu este diabolic?

- În viitoarele minute se decide soarta noastră, a tuturor...

- Să-şi ardă această carte, acum?

- S-o lase liberă riscând, el-însuşi, să devină un sacrificat al cyberilor sau al clonilor? Gândeşte ca orice părinte ... copilul îşi va lua zborul... spre stele. Acum, această carte are o viaţă independentă. Autorul a fost un simplu traducător „de mesaje”.

Depinde doar de noi de a extrage partea bună a lucrurilor, a fiinţelor, a ideilor...

„LUMEA CONCAVĂ” se publică, pentru prima dată în Europa, la Londra, prin bunăvoinţa doamnei Mădălina LEVENDER şi nu în patria autorului, cum ar fi fost, poate, normal. Motivele sunt de ordin personal. De aceea autorul a ales un pseudonim: Alex AMOQ.

De asemenea, există un set de 21 proiecte de invenţii bazate pe experienţe laborioase care vor fi brevetate pe rând, în alt spaţiu geografic decât patria autorului. Din aceleaşi motive.

Vom rămâne îndatoraţi celor ce, inspiraţi de această carte şi propunând o multitudine de inovaţii, ne vor scrie. Este posibil ca ideile lor să se afle materializate, deja, în schiţele noastre. Motivul nu este de natură pecuniară ci ţine de eficienţa cercetării.

Este mai bine să ardem etapele decât să ne măcinăm forţele în dispute primitive şi sterile.

Pentru că „LUMEA CONCAVĂ” este mai mult decât o revoluţie... Este o schimbare de paradigmă.

A. A